ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Voyager-2-Únik.pdb

PDB Name: Smith_DW_Rusch_KK-StarTrek_Voya
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.5.2004
Modification Date: 16.5.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dean Wesley Smith
Kristine Kathryn Rusch

STAR TREK
VOYAGER
2

# ÚNIK
(THE ESCAPE)

## KAPITOLA 1

Raketoplán se naklonil a poskočil. Hlavní inženýrka B'Elanna Torresová udržovala rovnováhu s naučenou lehkostí. Oběma lokty se zapřela o řídící panely. Prsty jí po kontrolkách tancovaly jako klavírnímu mistrovi, jak neustále upravovala, posilovala a převáděla tok energie. S raketoplánem Hvězdné flotily nelétala od svých dnů na Akademii, pomalu se ale do toho znovu vpravovala.

Tato mise se měla řadit mezi ty jednodušší. Největší asteroid v tomto sektoru skýtal obrovské zásoby rudy armalkolitu potřebné k upevnění Oltionových obvodů v hlavním warpovém procesoru. Torresová přesvědčila kapitána Janewayovou, aby jí k nabrání nezbytných zásob poskytla raketoplán. Podle senzorů mělo jít o naprosto bezstarostnou jízdu. V reálu se však pás asteroidů ukázal být stejně nebezpečným a zákeřným jako Badlands. Kdyby o tom B'Elanna věděla ještě před startem, vyžádala by si jako doprovod poručíka Parise, nejlepšího pilota na Voyageru.

Místo něj ale v pilotním křesle seděl vulkánský bezpečnostní důstojník Tuvok. Mračil se natolik, že se mu obočí téměř narovnalo. Zdál se klidný, avšak krůpěje potu naznačovaly jisté napětí. Nejlepším pilotem Voyageru sice nebyl, počínal si ale skvěle.

Nacházeli se už tak blízko! Právě v této oblasti lodní senzory zaznamenaly nejvyšší koncentraci rudy, kterou Torresová tak zoufale potřebovala.

"Nedomnívám se, že raketoplán vydrží více takovýchto otřesů," promluvil Tuvok se svou obvyklou pedanterií.

"Nevím, kolik jich ještě vydržím já." Torresová posunula ruku po konzoli a v té chvíli málem ztratila rovnováhu. Přála si, aby alespoň něco fungovalo správně. Cokoli. Unavovalo ji, že ke splnění úkolu nemá dostatek času ani vybavení. Zdálo se jí, že se proti ní spikl celý kvadrant Delta.

"Hlášení." I přes otřesy raketoplánu zněl hlas kapitána Janewayové skrze komunikační systém čistě. Torresová se málem postavila do pozoru, což byl zvyk, o němž se domnívala, že jej zapomněla, dokud nepotkala Janewayovou.

B'Elanna pohlédla k průzoru. Asteroidy obklopovaly jejich malou loď jako Cardassiané bezmocného Bajorana. Co se před několika hodinami jevilo jako naděje, proměnilo se nyní v synonymum frustrace.

"Podprostorové síly. které roztrhaly tuto planetu na asteroidy, jsou stále ještě aktivní," hlásila a snažila se zabránit beznaději, aby se jí objevila v hlase. Tak jako Tuvok to však nedokázala. Někdy si připadala, že je jednou velkou emocí, zatímco Tuvok obřím intelektem. "Nejsem si jistá, jak dlouho ještě raketoplán dokáže odolávat a žádný způsob, jak ty poruchy odstínit, jsem neobjevila."

"Třicet sekund k cíli," oznámil Tuvok.

"Pak navrhuji, B'Elanno, abyste se vy i pan Tuvok vrátili na loď. Pokusíme se rudu získat jinak."

"Tohle může být naše jediná šance, kapitáne."

Tuvok na ni pohlédl, obočí pozvednuté ve varovném výrazu. Stále si ještě nedokázala zvyknout na přísnost struktury velení na plavidle Hvězdné flotily. "Dvacet sekund," pronesl.

"Je to vaše parketa, B'Elanno. Nechce se mi ale v tak nepodstatné misi ztratit dva důstojníky."

B'Elanna se nadechla, aby odpověděla, když vtom ji Tuvok chytil za paži. Zavrtěl hlavou.

Nikdo nemohl přesně chápat, jakou důležitost pro ni tato mise představovala. Pro opravy na Voyageru tu rudu nezbytně potřebovali. Ona ji potřebovala. Ona jediná strávila dvě až tři směny shromažďováním veškerého vybavení. Kdyby všechnu práci měla udělat kapitán, nenazývala by tuto misi nepodstatnou.

Otřesy raketoplánu v podprostorových poruchách neustávaly. Tuvokovy klidné ruce je udržovaly mimo dosah

větších asteroidů, ty menší ale neustále narážely do štítů.

"Kapitáne, dejte mi ještě několik sekund..."

Interní osvětlení raketoplánu na okamžik pohaslo a B'Elanniny prsty se rozeběhly po řídícím pultu. V průzoru před nimi se vynořil velký asteroid.

"Hlášení." dožadovala se kapitán. Podprostorové turbulence ničily raketoplán způsobem, s jakým B'Elanna nedokázala držet krok. Ztráceli energii a hrozilo selhání systémů podpory života.

"Raketoplán neodpovídá na mé příkazy tak, jak by měl." hlásil Tuvok.

B'Elanna tiše zaklela. Pokud se teď neobrátí, další šanci už nedostanou. Ruda je sice důležitá, ale nestojí za ztrátu raketoplánu.

Nebo životů.

"Vypadneme odsud," oznámila.

Tuvok jednou krátce přikývl, jako by větší pohyb měl znamenat ztrátu přesné sebekontroly. Lehce se naklonil, jako by dokázal pohnout raketoplánem pouhou silou své vůle. Během několika sekund se plavidlo otočilo.

Vzápětí se však opět zhouplo a nadskočilo. Teď, když pás opouštěli, zdály se turbulence horší. Cosi v komunikačním systému nad Torresovou nepřetržitě, nepříjemně ječelo.

Osvětlení opět zablikalo a pak zhaslo docela. Temnota v raketoplánu přinutila B'Elannu sevřít levou ruku v pěst. Pravá stále bloudila po tlačítkách.

"Záložní zdroj aktivní," oznámila. Světla v kokpitu probleskla a rozsvítila se v mnohem tlumenějším módu než prve. "Štíty jsou na dvaceti procentech. Nevrazte do ničeho velkého."

"S dvacetiprocentními štíty se i drobné střetnutí může ukázat jako katastrofické." Tuvok mluvil s důrazem muže přednášejícího projev před celou Federací. Příště si zažádá o Parise. Ten alespoň nebude komentovat každý její výrok.

Nahnula se nad konzoli. Podprostorová turbulence se zhoršila. Vypadá to, že bojují s opravdu velkým proudem, na němž se při první cestě vezli. Raketoplán zarachotil jako dětská hračka. Rozpadal se.

"Kapitáne." promluvila Torresová. "Podpora života vynechává. Raketoplán se rozpadá. Žádám, abyste nás zaměřili vlečným paprskem."

"Rozumím," odpověděla Janewayová.

Pot polil už i Tuvoka.

Prsty mu poletovaly po panelu stejně rychle jako B'Elanně.

Loď opět narazila na vlnu podprostorové poruchy a následně se raketoplánem rozezněl hlasitý lámavý zvuk.

"Cože-?"

Světla znovu zhasla, pak se rozsvítila. Nad oběma důstojníky zasršely jiskry a vzduch vyplnil hustý kouř, prosycený pachem spálené izolace.

"Tento kámen měl v průměru 8,9 centimetru," konstatoval Tuvok v čistě informativním tónu.

"Štíty na pěti procentech." B'Elanna raketoplán popohnala. Namísto snahy dostat se do pásu nyní zápasili o únik. "Dělám, co můžu, ale žádnou energii už nezískám. Prostě tam není."

Loď se znovu otřásla a kabinou zazněl třesk. B'Elanna pohlédla na červené světlo blikající na konzoli. "Protržení trupu vnější kabiny. Vtahuje nás to."

Tlakové dveře umístěné za nimi se zaklaply.

"Průměr tohoto byl pouhých 1,35 centimetru," informoval Tuvok.

B'Elanna se zhluboka nadechla. Čas od času se Tuvokův klid stával nakažlivým. Cítila, jak se její hlas stává vyrovnanějším. "Udržuji základní štíty na pěti procentech, ale celá podpora života je pryč."

"B'Elanno. Pane Tuvoku." Kapitánův hlas vyplnil zakouřený kokpit. "Jakmile zaměříme vlečný paprsek na raketoplán, přeneseme vás."

Praskot trupu a všech vnitřních součástí se postupně měnil v ohlušující rachot. Před většími asteroidy je chránilo Tuvokovo zkušené pilotování a pětiprocentní základní štít zase před menšími prachovými zrnky. Znovu však do lodi něco narazilo a otřáslo jí.

"Dvacet sekund," hlásila kapitán.

"Doufám, že těch dvacet sekund budeme mít." komentovala to B'Elanna sama pro sebe. Rukávem tuniky si otřela pot. "Deaktivuji pohon a veškerou energii převádím do předních štítů."

"Logické," poznamenal Tuvok. "Vyčkejte ale na mé znamení. Navedu nás tím nejbezpečnějším směrem."

Provedl drobný úhybný manévr a vzápětí cosi dalšího zasáhlo záď.

"Teď!"

Prsty se jí roztančily po tlačítkách, jak převáděla všechnu energii ke štítům. Tuvokovy ruce se vedle ní zvolna zastavily a zůstaly viset nad potemnělým panelem.

"Šedesát procent do předních štítů."

"To nestačí."

Tuvok ukázal k přednímu průzoru na kámen o velikosti raketoplánu, který k nim mířil.

"Voyagere!" vykřikla B'Elanna. "Zaměřte se na asteroid před námi a vyhoďte ho do vzduchoprázdna. Rychle!"

"Vidíme jej." Kapitánův hlas zněl stejně vyrovnaně jako Tuvokův. Copak to napětí necítí?

Každý ždibec energie, který dokázala B'Elanna ze zuboženého a rozbitého raketoplánu vymáčknout, přesměrovala do předních štítů, sama ale věděla, že to stačit nebude. Tentokrát byl ten kus skály mnohem, mnohem větší.

Po momentu, který se jí zdál být tím nejzazším okamžikem, ucítila jemné brnění transportéru. Když mizela, hleděla k průzoru. Uviděla fázerový paprsek - zasáhl nerovný povrch asteroidu přesně v jádře.

Kapitán Kathryn Janewayová stála rozkročená uprostřed můstku, ruce založené za zády. Na hlavní obrazovce

sledovala explozi asteroidu. Vlečný paprsek roztažený okolo raketoplánu jen stěží dokázal plavidlo udržet.

"Oba důstojníci jsou na palubě." Komunikátor dodával medovému hlasu praporčíka Hoffmanové jakýsi kovový nádech.

Janewayová hlasitě vydechla. Tentokrát měli namále. Pokaždé, když posílala své nejzkušenější důstojníky na podobnou misi, váhala; nyní si blahořečila, že to dělá. Kdyby vyslala méně zkušené členy posádky, zcela jistě by je ztratila.

"Přímý zásah asteroidu," oznamoval praporčík Harry Kim. I přes minimální zkušenosti se Kim vždycky osvědčil jako dobrý důstojník. "Raketoplán je mimo nebezpečí."

"Dobrá práce, praporčíku," pochválila jej Janewayová. Pak se natočila k poručíku Tomu Parisovi. "I vám patří velký dík za to, že jste nás přivedl tak blízko. Skvělá ukázka pilotáže. Vaše zručnost a rychlá akce jim bezesporu zachránily život."

Parisovi se po tváři rozlil úsměv, aniž by přitom zvedl oči od svého panelu. "Děkuji, kapitáne."

Janewayová se na chvíli odmlčela; pevnost vlastního postoje jí umožňovala vypořádat se s rušivým pocitem, který ji přepadal pokaždé, když si uvědomila, že hvězdná loď Federace Voyager je v kvadrantu Delta osamocená. Již dříve se sice účastnila misí bez zázemí, ale pokaždé věděla, že za pár hodin warpovou rychlostí může být na základně Federace či poblíž nějaké známé planety. Navíc - nejenže se tu Voyager nacházel sám, ale navíc byl zcela sám v nezmapovaném vesmíru.

Věděla, že tato skutečnost trápí i ostatní, i když s ní o tom nikdy nemluvili. První důstojník Chakotay jednoduše nebyl ten typ. Právě stál Parisovi za zády, jako by jeho umění dobře pilotovat nevěřil. Měli mezi sebou velmi zvláštní vztah, založený na neustálém hašteření, pod kterým se však skrýval oboustranný obdiv ke schopnostem toho druhého. Měla na oba dva štěstí. Tady bylo rebelů a hazardérů potřeba. Každý průměrný důstojník Hvězdné flotily by si měl osvojit některé ze schopností, jež těmto dvěma připadaly stejně přirozené jako třeba dýchání.

Štěstí měla i v případě mladého Kima. Byl ve vesmíru natolik nezkušený, že si osvojoval přístupy spolupracovníků. Nechyběla mu ráznost a rozhodnost, což byly vlastnosti, jichž si cenila více, než byla ochotna přiznat.

Osádka můstku se pomalu navracela k ranním povinnostem. Dva jiní praporčíci se skláněli nad vědeckým stanovištěm a zkoumali informace přicházející z pásu asteroidů. Na Tuvokově bezpečnostním stanovišti stál jeden z poručíků a očekával Vulkáncův návrat.

Výprava k asteroidům nabídla trochu vzrušení po ránu, ale jinak nic.

Alespoň to tak vypadalo.

Expedice nicméně poukázala na několik problémů, s nimiž se musela Janewayová bezprostředně vypořádat.

"Chci mít všechny starší důstojníky v devět třicet v zasedací místnosti," oznámila Janewayová, když mířila ke své pracovně, aby se připravila. "Komandére Chakotayi. prozatím máte velení."

Stejně jako zbytek lodi byla i zasedací místnost vyvedena v ocelové šedi. Jako všechno ostatní na Voyageru oplývala jak účelností, tak i pohodlím. Janewayová pokaždé cítila, že rozhodnutí zde učiněná budou rychlá, rázná a podstatná.

Ve chvíli, kdy vstoupila do místnosti, umlkla tichá konverzace. U vzdáleného konce stolu seděli Neelix a Kes. Kapitánovu pozornost pokaždé přitáhly jejich zářivé neformální šaty. Oba se časem ukázali být cennými průvodci a společníky a ona nikdy nemusela litovat, že je vzala na palubu.

Chakotay seděl na svém obvyklém místě po levé straně kapitánova křesla. Byl to pevný muž, statný jako sám Voyager. Paris seděl na opačné straně stolu, naproti Chakotayovi. Tom sice neoplýval nijak mohutnou tělesnou konstitucí, zato ale dokázal projevit pohyblivost a příležitostně i výjimečnost ukrytou v hlubinách za jemnými, sardonickými způsoby.

Nakonec Kathrynina pozornost padla na oba pasažéry raketoplánu. Tuvok seděl klidně, ranními událostmi na pohled nevzrušený. Když jej spatřila, ulevilo se jí. Na jeho rady se spoléhala více, než si připouštěla.

Spoléhala také na B'Elannu Torresovou. Hlavní inženýrce zářil na tváři úsměv. Takovou reakci by od ní Janewayová rozhodně nečekala. Téměř jako by blízké setkání se smrtí toho rána mělo na B'Elannin pohled na život povzbudivý účinek.

Janewayová se posadila na své místo po bok Chakotayovi.

"Zdá se," pronesla bez úvodu, "že v brzké době rudu z pásu asteroidů nezískáme. Očekávám kompletní hlášení o tom, co se stalo, i o současném stavu raketoplánu, obojí v co nejkratší možné době."

"Budete je mít za hodinu," slíbil Tuvok.

"Kapitáne," řekla B'Elanna, "už jsem pověřila poručíka Careyho, aby prohlédl raketoplán a začal s opravami, na které bude stačit."

"Dobře," přikývla Janewayová. Zhluboka se nadechla, pak se lehce naklonila nad stůl. "Dnešní ranní střetnutí s pásem asteroidů dokazuje vážnost našich problémů. Dochází nám většina součástek, replikátory fungují na nouzové úrovni a energie warpového pohonu klesla na padesát procent. Odpovídá tento odhad?" Podívala se přímo na B'Elannu, které se z nějakého důvodu ulevilo. Musela si zřejmě myslet, že Janewayová ohledně problémů ve strojovně nepodnikne nic.

"Vlastně," upřesnila B'Elanna, "nemyslím, že mohu s určitostí zaručit víc než jeden den warpového pohonu, pokud nenajdeme nebo nevyrobíme náhradní díly. A to za předpokladu, že nepřetížíme motory. Kdybychom museli zvýšit výkon, nepočítala bych s nimi na dobu delší než deset minut."

Janewayová kývla. "Obávám se, že souhlasím. Jenom..."

"Vy potřebujete součástky pro tuto loď?" přerušil ji Neelix otázkou. Zřejmě neměl ponětí, o čem se předtím mluvilo. "To jste mi měla říci, kapitáne. Neslíbil jsem vám snad, že se o vás postarám?"

"Ano, Neelixi," uklidňovala ho Janewayová a pokoušela se z hlasu vytěsnit náznak pobavení. "Ale sám jste tvrdil, že

si nejste jistý, jaký typ rudy potřebujeme..."

"Rudy." Rázně mávl malou skvrnitou rukou. "Já nemluvím o rudě. Hovořili jste o součástkách pro vaši loď a já znám nedaleko místo, kde jich můžete získat spoustu."

Jakoby na povel se k malému mimozemšťanovi natočily všechny hlavy v místnosti. Ten se jen usmíval a zdálo se, jako by při takovém množství pozornosti povyrostl. Kes jej hrdě poplácala po stehně.

"Pokračujte," vyzvala jej Janewayová.

Neelix se pousmál a stiskl Kesinu ruku. "Vzal bych vás na Alcawell. Pokud dovolíte, dám vám koordináty, kapitáne..."

"Alcawell?" optal se Paris. Jediným slovem tak dokázal vyvolat spoustu otázek. Také jím ujasnil, že kapitán žádné koordináty nezadá, dokud tyto otázky nebudou zodpovězeny.

Janewayová se v křesle opřela. Interakce mezi členy posádky se postupně stávaly předvídatelnými a tím i užitečnými.

Neelix se ani v nejmenším nedomníval, že by mohl být umlčen. "Alcawell je možné přeložit jako Stanice. Ale žádná stanice to není. Je to planeta. Spousta ras v tomto sektoru ji považuje za posvátnou, za určitý druh příbytku bohů." Jednou rukou objal Kes, jako by celý jeho výstup byl určen pouze jí samotné. "Ale já tam byl. Není to ničí příbytek."

"Co by tam tedy mohlo být užitečného pro nás?" zeptala se Janewayová.

"Spousta starých lodí. Spooooousta lodí." Neelix se usmál. "Víc lodí, než kolik jste v životě kdy viděli."

"O tom pochybuji," podotkl Paris tiše.

Neelix se k němu obrátil, jako by chtěl přesvědčovat každého zvlášť. "Alcawell byl opuštěn dlouhou dobu předtím, než kterýkoli druh v té oblasti začal cestovat vesmírem. Vlastnili tolik lodí, že jsem si jistý, že alespoň jedna z nich by nám mohla pomoci. Můžeme tam zaletět a nějaké součástky si z těch starých vraků vzít. Nebo si aspoň opatřit kov, ze kterého si vyrobíme vlastní."

Zajímavé, ale nebezpečné. Janewayová položila hlavu na opěradlo křesla. "Tvrdíte nám, že znáte starý vesmírný přístav s několika opuštěnými loděmi, kterých se nikdo ani nedotkl?"

Neelix pokrčil rameny. "Kdo může říct, že u nich nikdo nikdy nebyl? Je tam víc lodí, než dokážete spočítat. Věřte mi, několik součástek nikomu scházet nebude."

"My nekrademe," připomněl Chakotay. Síla a tón jeho hlasu přinutily Neelixe zase se o trochu zmenšit.

Zamračil se, jako by uvažoval, pak se usmál. "Až to místo uvidíte, pochybuji, že tomu budete říkat krádež. Spíš sběr starých surovin."

"Podle vaší definice sběru?" rýpl si Paris. "Nebo naší?"

Tentokrát jej Neelix ignoroval. Zaměřil svou kočičí pozornost na Janewayovou. Ta měla přinejmenším zájem si stanici prohlédnout.

"Kterému druhu tato základna náleží?" zeptal se Tuvok.

"To nevím," odpověděl Neelix. "Ale zmizel už před staletími."

Tuvok sepjal prsty a lehce se jimi dotkl rtů. "Pokud je to tak dobré místo pro sběr," kladl opatrně další otázku, "proč jste se tam tedy nevrátil?"

Neelix přitáhl Kes blíž k sobě. Pozorovala jej svým klidným, oddaným způsobem. Když už se zdálo, že Talaxian nepromluví, pokynula mu, aby pokračoval.

Naklonil hlavu, zvedl husté obočí a znovu pokrčil rameny. "Popravdě. Já..." Vzdychl a sklonil hlavu tak, že nikdo z ostatních nedokázal zahlédnout jeho výraz. "Myslím, že na té stanici straší."

Paris si odfrkl a uvolnil se, jako by celou dobu něco podobného očekával. Tuvok se ani nepohnul, avšak Janewayová jeho náhlý nezájem o tento plán vycítila.

Jedině B'Elanna vypadala, že ji to zajímá. "Je tam ale spousta starých lodí."

Neelix vzhlédl. "Ano."

"Opuštěných lodí."

"Ano."

"Kapitáne," pokračovala inženýrka, "pokud..."

Neelix jí ale skočil do řeči: "Kapitáne, pokud tam nenajdete tolik lodí, že je nebudete schopni spočítat, můžete mě tam s těmi přízraky nechat."

"A mě také," pronesla Kes tiše.

"Děkuji ti, má lásko," stiskl jí Neelix ruku. Obrátil se k ostatním. "Není úžasná?"

Janewayová se rozhodla. Přehlížet příležitosti si nemohla dovolit. "Myslím, že bychom se měli na Alcawell podívat. Co říkáte vy, pane Tuvoku?"

"Souhlasím, kapitáne."

Letmo pohlédla na prvního důstojníka. Chakotay souhlasně přikývl.

Zcela spokojená, Janewayová vstala. "Neelixi, předejte panu Parisovi koordináty Alcawellu. B'Elanno, ráda bych nás tam dostala rychle, ale zároveň bez dalšího poškození warpových motorů. Co navrhujete?"

"Warp jedna," odpověděla Toreresová.

Janewayová se otočila k Parisovi a kývla na něj. "Dopravte nás tam."

Paris vyklouzl z křesla a naznačil Neelixovi, aby jej následoval na můstek.

Jakmile odešli, obrátila se Janewayová ke svým zbylým důstojníkům. "Sběr nebo ne, součástky potřebujeme. V této chvíli nejsme v pozici, abychom si mohli dovolit zachovat hrdost."

Pak se pousmála. "Kromě toho, kdo by se bál několika přízraků?"

KAPITOLA 2

Kapitán Janewayová seděla za stolem v pracovně a procházela padd s hlášením. Občas si přála, aby se mohla od té neustálé práce spojené s kapitánstvím oprostit. Ale každý kousek rutiny v sobě skrýval špetku domova. Měla za sebou rozhodnutí, jaká by v kvadrantu Alfa nikdy neučinila.

Příležitostně pozorovala hvězdy výhledem z dlouhých oken. Někdy by uvítala, aby jí souhvězdí připadala známá, a jindy zase ne.

"Kapitáne." Ze soustředění ji vyrušil hlas praporčíka Kima. "Dorazili jsme ke Stanici."

"Výtečně, praporčíku," odvětila. "Jsem..."

On ale na dokončení věty nečekal. "A mám pocit, že byste se měla přijít podívat."

Tónu fascinace a bázně v Kimově hlase se pousmála. Možná na Neelixových tvrzeních něco bylo. Doufala v to.

Když Voyager konečně k Alcawellu dokulhal, obávala se, že v divoké honičce za přeludem promrhali poslední zdroje.

Položila padd na stůl a vstala. Rukou si učísla vlasy a ujistila se, že se ani jediný pramínek neuvolnil ze svého místa. Pak opustila pracovnu a vstoupila na můstek.

Paris seděl nehybně u řízení, Chakotay zase na kraji kapitánského křesla a Tuvok stál u své taktické konzole. Všichni konsternovaně zírali na hlavní obrazovku. Její pozornost se připojila k jejich zaujetí, a ten pohled ji tak udivil, až se jí ústa nedobrovolně otevřela dokořán. Rychle je zavřela a byla ráda, že si toho nikdo nevšiml. Pocit, který v ní údiv vyvolal, však přetrvával.

Řada za řadou, kilometr za kilometrem obrazovku vyplňovaly lodě. Ve všech směrech pak překračovaly okraje monitoru.

Přinutila se změnit úhel pohledu. Každá loď vypadala naprosto stejně jako ta předchozí - oválná se třemi vzpěrami, zřejmě nějakým druhem přistávacího zařízení. Seřazeny byly v pravidelných vzdálenostech.

Zaměřila se opět na celou obrazovku. Zdálo se jí. že řady lodí pokračují donekonečna. Jak je to jen možné? Počet plavidel, jež měla před sebou, jí skutečně působil potíže. Lodě vypadaly téměř jako dětské hračky ve skladu, tak úhledně byly srovnány. Jenže byly skutečné. Naprosto skutečné.

"Kapitáne." Kim stál na operačním stanovišti, prsty v pohotovosti nad ovládáním obrazovky. "Z údajů, které mám k dispozici, mohu říci. tohle je nejrozsáhlejší ze čtyř... ehm, předpokládám, že bych je mohl nazývat základnami. Nebo snad přístavy? Zřejmě se v centru každého kontinentu planety nachází jedna základna či přístav."

"Jsou přítomny známky života?" zeptal se Chakotay.

Kim odhlédl od obrazovky a dotkl se panelu před sebou, aby přečetl údaje; pak zavrtěl hlavou.

"Nic vyššího než hlodavci."

"Kapitáne," ozval se Tuvok. "Po planetě jsou roztroušeny rozsáhlé pozůstatky humanoidní civilizace, žádný však není zachovalý natolik, jak se jeví tyto lodě. Mezi loděmi jsou pak v pravidelných vzdálenostech umístěny ruiny budov. Velmi účelně navržené, co se týká využití prostoru."

"Jak jsou velké?" otázala se Janewayová, aniž obrátila pozornost jinam než na obrazovku. "Potřebuji si srovnat měřítko."

Tuvok přikývl na srozuměnou. "Samotné zařízení je dvakrát rozlehlejší než federální základna na Měsíci. Kdyby se všechny čtyři 'základny', jak je pan Kim nazval, spojily, lodě by pokryly osminu povrchu planety Vulkán."

"Ta základna či přístav má čtvercový půdorys," uvažovala Janewayová a pokoušela se převést perspektivu objektů do známého měřítka. "Chcete mi tvrdit, Tuvoku, že pokud bychom severozápadní kout té základny umístili na Velitelství Flotily v San Francisku, jeho hranice by na jihu dosahovaly k Los Angeles a na východě do Rena?"

Paris hvízdl.

"Přesně, kapitáne," odpověděl Tuvok, "ačkoli pochybuji, že na Zemi bychom je nalezli takto uspořádaně srovnány." Zhluboka nabral dech. Janewayová ten okamžik mlčení poznávala. Vždycky udělal pauzu, když oznamoval informaci s prvkem spekulace. "A ještě jedna věc. Tyto lodě nebyly původně určeny k létání; rozhodně ne způsoby, jaké známe my."

"Cože?" Janewayová se obrátila, aby na Tuvoka viděla. Důstojníkův pevný pohled se střetl s jejím. Dokonale kapitánovu překvapení rozuměl. Neelix je zavedl k technologii, kterou nikdy předtím neměli možnost spatřit. Kapitán se dotkla komunikátoru. "B'Elanno, vidíte ty lodě na své obrazovce?"

B'Elanna celou cestu sem strávila ve strojovně sbíráním veškeré energie, kterou mohla z warpových motorů vymáčknout. "Ano, kapitáne."

"Máte nějakou představu, k čemu by mohly sloužit?"

"Odtud ne, kapitáne. Bez zevrubné prohlídky zblízka vám nemohu říci, co používali jako zdroj energie, natož jakou mívaly funkci. Mohu ale potvrdit, že kovy z lodních trupů jsou přesně ty, které potřebujeme k opravám."

"Kapitáne." Kim se zatím přemístil k vědeckému stanovišti. "Ruiny okolo těch přístavů dosahují nejvyššího stáří, jaké je jen možné senzory zjistit. A tohle je velmi, velmi stará planeta."

"Dá se tedy říci." Janewayová obrátila pohled zpět na neuvěřitelné zobrazení čtverečních kilometrů vyplněných loděmi zaparkovanými bok po boku, "že tady mluvíme o domově velmi staré rasy, která se odstěhovala nebo vymřela před dlouhou dobou?"

"Vypadá to tak," přitakal Chakotay.

"Věci většinou nebývají takové, jaké se jeví být," podotkl Tuvok.

"Pokračujte."

"V této situaci nenalézám žádnou logiku," vysvětloval Vulkánec. "Lodě jsou zjevně vysokého stáří, avšak zároveň v lepším stavu než kterákoli z okolních ruin. včetně budov rozmístěných napříč přístavem."

"Váš závěr?" pobídla jej Janewayová.
"Žádný závěr vyvodit nemohu," odvětil Tuvok. "Ale je docela možné, že vlastníci lodí nemusejí být totožní s obyvateli oněch pozůstatků."
Kapitán přikývla. Chvíli mlčela, pak se rozhodla. Znovu klepla na svůj komunikátor. "B'Elanno, byla bych ráda, kdybyste mohla jednu z těch lodí nejprve prozkoumat."
"Rozkaz, kapitáne." B'Elannina odpověď vyzněla dychtivě, Janewayová se pousmála. Záviděla inženýrce možnost pohybu. Sama by si přála být prvním, kdo Alcawell navštíví.
Obrátila se k praporčíku Kimovi. "Najděte Neelixe. Chci, abyste ji vy dva doprovodili." Chakotay vedle ní pokývl na souhlas s výběrem výsadku. Neelix bude užitečný kvůli místnímu přehledu v případě, že naleznou na lodích něco, co by mu mohlo připadat povědomé.
Kim zamířil přes můstek ke dveřím. Sám také cítil vzrušení. Pokud by se stanice ukázala tak slibnou, jak vypadala, možná že objevili technologii, jež by jim mohla pomoci najít cestu domů. Nebo jim přinejmenším poskytnout materiál pro opravy.
"A pane Kime."
Zastavil se a otočil, aby na Janewayovou viděl. "Ano, kapitáne?"
"Vaším úkolem je krýt jí záda při práci a udržet Neelixe stranou problémů. Rozumíte?"
Zlehka se pousmál. "Rozumím, kapitáne."
Pak nařídila Tuvokovi: "Máte pět minut k prozkoumání té kupy dole a k nalezení funkční lodi. Potřebuji, abyste byl připraven poslat k ní výsadek, jakmile se sejde v transportní místnosti."
Pak opět obrátila pohled k hlavní obrazovce. Lodě zaparkované v řadách v množství překonávajícím dosah jejich možností dokumentace. Tisíce a tisíce lodí. "Až se dostaneme domů, tohle nám nikdo neuvěří," konstatovala.

## KAPITOLA 3

Transportér je vysadil poblíž jižního okraje stanice na tvrdý, betonu podobný povrch. Studený vítr ostře profoukl B'Elanninu uniformu a zrnka písku ji zaštípala do tváře. Vzduch byl prosycen zatuchlinou a ústa inženýrce díky nedostatku vlhkosti okamžitě vyschla. Více než kousavý vítr ji zasáhl nádech věkovitosti a smrti, který celým tímto místem pronikal.
V rychlosti se rozhlédla kolem, pak se zastavila a jen v němém úžasu zírala, na seřazené lodě. Jedna vedle druhé se táhly do dálky v obou směrech jako odrazy protilehlých zrcadel. Na první pohled se jevily jako naprosto stejné; z tuctu, který se tyčil kolem výsadku, dokázala usoudit, že jsou neuvěřitelně staré. Některé však odolávaly času, větru a neustálému omílání pískem lépe než jiné.
Jedna z nich po B'Elannině levici se částečně naklonila - její stéblovitá přistávací vzpěra se ohnula. Když bývala v pořádku, plavidlo viselo čtyři metry nad povrchem. Hladká, lehce se svažující rampa se odvíjela od středu každé lodě jako nějaký obří jazyk. Dostat se dovnitř by nebylo obtížné, všechny měly otevřené vstupy.
Pomalu přejížděla okolí očima a zkoumala vraky. Jednomu plavidlu zela v boku drobná díra, jako by něco uvnitř explodovalo a narušilo šedivý trup. Ale i přesto všechno si lodě vedly mnohem lépe než pozůstatky budov o sto metrů dále. S jistotou to tvrdit nemohla, domnívala se však, že na počasím a pískem obroušeném povrchu plochy dokázala zahlédnout chabá značení, vedoucí zpod každé lodě k budovám.
Díky pohledu z Voyageru si udělala představu o rozměrech základny, nikoli však o jednotlivých lodích. Každá byla dvakrát tak velká jako federální raketoplán. Tvarově připomínaly jemně zploštělé míče. Díky vzpěrám dosahovaly ještě výš. Vzpěra samotná měřila dvakrát víc než Torresová, ale v kontrastu s hmotností lodě vyhlížela tence.
B'Elanna se pomalu otočila, aby spatřila lodě nejistě viset nad sebou a okolo a rozmístěné do všech směrů do nedohledna. Velké mimozemské stroje se v neobvyklém uspořádání kymácely tlakem času i větru.
Kolem základen lodí a přilehlých ramp se vytvářely písečné závěje. Vítr kvílel tak podivně, až z něho B'Elanna dostávala mrazení v zádech.
Vytáhla trikordér.
Praporčík Kim provedl totéž. Nejlepším způsobem, jak čelit prapodivnosti tohoto místa, bylo dát se do práce, a to také měla v úmyslu.
"Duchové, přízraky, nemrtví. Prochází se tu minulost." Neelix musel téměř křičet, aby ho přes silný vítr vůbec zaslechli. "Cítíte to?" Pevně se schoulil. "Vůbec nechápu, proč jsem tady. Navíc je tu zima. Pořádná zima. Možná bych se měl přenést nahoru a přinést nám všem kabáty."
"Zůstanete s námi," rozhodla B'Elanna ochraptělým hlasem. Žádné vyrušování nepotřebovala.
Neelix se zakabonil, ale neodporoval.
Sken neprokázal známky života ani zjevné pasti. Nic kromě opuštěného prostranství plného lodí, které se nikdy neměly vznést do vzduchu ani do vesmíru. Podivné. Všechno na tomto místě působilo podivně.
Otočila se napravo a pečlivěji si prohlédla loď, kterou pro ně Tuvok vybral.
Vypadalo to na dobrou volbu. Trup měla ze stejné obroušené šedi, ale jinak poškozená nebyla. Podle výsledků měření se ničím od ostatních neodlišovala, jen působila jaksi nověji.
"Podíváme se, jak vypadá uvnitř," rozkázala.
"Fajn," souhlasil Kim. "Ten písek mně už začíná působit bolest."
Pohlédla na něj i na Neelixe. Oba byli k větru natočeni zády a chránili si oči. Stáhnout se z plochy bičované větrem

znělo jako rozumný nápad.

S trikordérem před sebou neustále pátrala po známkách života nebo pastech. Zamířila k rampě pod střední částí lodě a vzhlédla. Rampa měla mírný sklon a zdrsnělý povrch, který bránil uklouznutí. Vstupní otvor byl volný a B'Elanna jím mohla zahlédnout stěnu se zašlou červenou šipkou, která ukazovala napravo. Okolo základny se vytvořila malá závěj písku.

"Kdysi tu proudila čilá doprava," poznamenal Kim a skenoval rampu trikordérem. "Doprava?" tázal se Neelix a rozhlédl se, jako by tady snad nějakou mohl ještě zahlédnout.

"Hádal bych převoz pasažérů," pokračoval praporčík. "Vzhled tohoto místa a opotřebované značení poukazují na fakt, že se rampa používala často."

"Otázkou zůstává, za jakým účelem," podotkla B'Elanna.

Kim pokrčil rameny. "Tohle místo mi připomíná přístaviště raketoplánů u nás doma. Svým způsobem." Neustále hleděl na trikordér.

"Mně připomíná, jak moc nenávidím zimu," nechal se slyšet Neelix. "A jak teplá a suchá je moje kajuta."

B'Elanna vystoupala po rampě ke vchodu, trikordér stále namířený před sebe. Pociťovala nutkání vytasit fázer, ovšem za těchto okolností by to vypadalo hloupě. Naprosto nic je neohrožovalo. Ani se nezdálo, že na planetě existuje něco, co by mohlo představovat hrozbu. Když se jí ale žaludek svíral tímto způsobem, měla raději po ruce fázer než trikordér. Cítila se prostě lépe.

"Loď je prázdná," hlásil Kim.

"Samozřejmě, že je prázdná," brblal Neelix. "Všechny jsou opuštěné." Proklouzl kolem Kima a B'Elanny a než jej kterýkoli z nich mohl zastavit, vstoupil s klidem dovnitř a zamířil do chodby označené červenou šipkou. V místech, kudy procházel, zablikalo boční osvětlení.

"Neelixi!" křikla B'Elanna.

"Je tady teplo," zaznělo z nitra lodi.

"Zvláštní," poznamenal Kim zkoumaje data z trikordéru. "I po tak dlouhé době je zdroj energie i osvětlení funkční."

"Jo," odpověděla Torresová. Sama prozkoumala potenciální známky nebezpečí a následovala Neelixe. Chodba měřila přibližně deset metrů, pak se prudce stáčela vlevo do rozlehlé místnosti s lavicemi umístěnými po obvodu a dalšími křeslům podobnými sedadly rozestavenými ve skupinkách po celém vnitřním prostoru. Bylo tu více místa než na kterékoli makistické lodi. Vešlo by se sem přes sto pasažérů.

Neelix stál uprostřed s rukama rozpaženýma. "Vidíte? Prázdná, jak jsem vám povídal."

"Nenachází se tu žádné další místnosti," oznámil Kim. "Jak ji vůbec řídili?"

"Jsou to jen prázdné plechovky," ujišťoval je Neelix. "Vhodné pouze do sběru, ne?"

"Není tu ani strojovna," pokračoval Kim. "A motory už vůbec ne."

"Jenom se ničeho nedotýkejte," upozornila B'Elanna s pohledem upřeným na Neelixe. "Alespoň do doby, než zjistíme, k čemu tyto lodě sloužily a co je ovládalo."

Neelix si povzdychl, posadil se do nejbližšího křesla, opřel se a nohy si dal nahoru. "Aspoň tu nefouká vítr."

"Podívejte se na tohle," ukázal Kim na rozsvícená červená znamení nad vstupem, kterým vešli. Byla napsána v neznámém jazyce a poblikávala spolu s neustále se měnící sekvencí připomínající číslice. "Začalo to blikat ve chvíli, kdy se Neelix posadil."

"Zkus zjistit, co to znamená," nařídila B'Elanna. Dotkla se komunikátoru. "Výsadek volá Voyager."

"Tady Voyager," odpověděl jí hlas kapitána Janewayové.

"Jsme uvnitř. Nenalezli jsme žádné známky života. Loď má stále funkční zdroj energie neznámého druhu, který jsme aktivovali vstupem dovnitř."

"Můžete říci, jaký měl ta plavidla účel?" vyzvídala Janewayová.

"Zřejmě nějaký druh přepravy pasažérů. Uvnitř není nic jiného než velká místnost plná lavic a křesel. Ale nedokážu si představit, kam by s tím mohli cestovat. Nebo jak. Zjistit to mi zabere nějakou dobu."

"Pasažéři?" opakovala si Janewayová víc pro sebe než pro B'Elannu. "Dobrá, buďte opatrní a ohlaste se, jakmile budete něco mít."

"Rozumím," potvrdila Torresová. "Podařilo se vám určit, o co se jedná, Kime?" zeptala se.

"Připomíná mi to časovou sekvenci, ale to je jen můj dohad."

Otočila se k malému mimozemšťanovi, jenž lenošil v křesle s očima napůl zavřenýma. "Neelixi, poznáváte ten jazyk?" Ukázala na blikající údaje nad vchodem.

Otevřel jedno oko a nápis si prohlížel, pak se posadil. "Mám matný pocit, že jsem něco podobného už viděl. Ačkoli - určitě jde o mrtvý jazyk. Víc vám asi neřeknu."

"Dokázal byste to přečíst?" tázala se B'Elanna. Na hry teď neměla čas.

Pokrčil rameny. "Já myslím, že se tam píše: Prosím posaďte se."

"A ta čísla?" ptal se Kim.

"Prostě čísla," smetl to Neelix. Položil se do křesla a zavřel oči. "Dejte mi vědět, až mě zase budete potřebovat. Hodím si šlofíka."

B'Elanna zavrtěla nad Neelixem hlavou a obrátila se ke Kimovi. "Spoj se s počítačem Voyageru, nakrm ho těmihle daty a počkej, s čím přijde. Já se podívám po..."

Číselná sekvence nad Kimovou hlavou se zastavila a světla v místnosti zablikala. V okamžiku, kdy se loď otřásla, ozval se skřípavý zvuk. "Rampa se zvedá," zakřičel Kim a zamířil ke dveřím.

"Počkej!" B'Elannin rozkaz jej zastavil. "Zůstaneme pohromadě." Klepla na komunikátor. "Voyagere. Loď se aktivovala a uzavírá se. Připravte se nás na můj signál přenést."

"Rozumím," odpověděl jí Tuvokův vyrovnaný hlas. "Zaměřili jsme vás."

"Kime," rozkazovala Torresová. "Podívej se, jestli můžeš zjistit, co to způsobilo. Neelixi, vy mu pomůžete." Prováděla trikordérem průzkum, ale zdroj energie nalézt nemohla. Musí tu přece někde nějaký být!

Lodí zaznělo hlasité klapnutí. Po něm následovalo skřípání, jako by nepromazaný kov narážel na jiný, stejně neošetřený.

"Vstup se uzavřel a loď se zvedá nad povrch," oznamoval Kim s panikou v hlase.

Vzduch se lehce zavlnil a loď dopadla s tlumeným zaduněním zpátky na povrch.

"Vstup se otevírá," hlásil Kim. Nápis nad vchodem se znovu dal do pohybu.

"To byl ale rychlý výlet," poznamenal Neelix. Jeho slova zněla klidně, on však mířil k B'Elanně.

Torresová procházela záznamy trikordéru, ale všechny ukázaly, že s lodí se vůbec nic nedělo. Jednoduše zavřela dveře, nadzvedla se asi o metr a vrátila se zpátky na své místo. Proč ale? Byl let přerušen? Jak se vůbec vznesli? Trikordér nenalezl ani známky antigravitačního zařízení či motorů. Loď nebyla ničím víc než velkou čekárnou.

Náhle B'Elanna zjistila, že se něco přece jen změnilo. Z chodby se linul závan téměř horkého vzduchu a světlo přicházející zvenčí zářilo mnohem víc.

Kim to zpozoroval a namířil k východu z lodi trikordér. "Něco je tu špatně," zašeptal.

B'Elanna obrátila trikordér stejným směrem a získala odpověď. Vzduch přicházející otevřeným vstupem byl naprosto odlišný od toho, z něhož sem vstoupili. Obsahoval více organismů. A také vlhkosti. Byl teplejší. Podstatně teplejší.

S Kimem a Neelixem po boku se opatrně přesouvala k východu. Když dosáhli okraje rampy, z něhož měli možnost nahlédnout ven, zastavili se.

A zírali.

"No teda," pronesl Neelix.

"Kde to jsme?" ptal se Kim.

Přímo před nimi se rozprostíralo stejně rozlehlé prostranství, jaké opustili, pouze většina lodí zmizela.

Povrch pokrývaly čerstvě namalované barevné čáry. I okolní stavby se zdály nové. Do budov a lodí různou rychlostí vcházeli nebo z nich vycházeli vysocí, hubení humanoidé.

Oblečení byli do šatů světle zelené, červené a purpurové barvy. Většina měla na hlavě modré či žluté klobouky, které s ostatními částmi oděvu jaksi neladily. Někteří se pohybovali sami, jiní ve skupinkách. Jedni si nesli něco jako zavazadla, další zase neměli nic.

O deset lodních stanovišť dál se v jednom plavidle zavřely vstupní dveře a zasunula se rampa. Loď se vznesla nad dláždění a zmizela.

B'Elanna na celou scénu ještě chvíli hleděla a pak se dotkla komunikátoru. "Výsadek volá Voyager. Ozvěte se, Voyagere."

Bez odpovědi.

Kim rychle vytáhl trikordér a pak jí roztřeseným hlasem sdělil to, čeho se obávala nejvíc.

"Voyager není na orbitě."

## KAPITOLA 4

Skutečnost, že se tři členové její posádky nacházejí uvnitř lodi, jejíž pohon se právě aktivoval, se Janewayové nezamlouvala. Stála uprostřed můstku a s Chakotayem po boku a s Parisem u řízení sledovala obrazovku, jako by z ní měla vyčíst všechny odpovědi. Nestalo se. Výhled zůstával neměnný: řady lodí táhnoucí se jedna za druhou do dálky. Kdyby nevěděla, že její lidé stojí v lodi uprostřed obrazu, nebyla by s to jejich přítomnost zaznamenat.

Tuvok monitoroval jejich postup. "Loď se zvedá," oznámil.

Janewayová udeřila do komunikátoru.

Nejlepším operátorem transportního zařízení, jakého na palubě měli, byla praporčík Hoffmanová. Pokud je odtamtud měl někdo rychle dostat, pak právě ona.

"Transportní místnosti," promluvila kapitán. "Vytáhněte je!"

"Rozkaz." Praporčík Hoffmanová i při naléhavých situacích vždycky dodržovala protokol Hvězdné flotily.

Janewayová situaci také považovala za naléhavou. Neměla zájem, aby kdokoli z posádky došel úhony. Kdo by si jen pomyslel, že staré lodě vzlétnou tak lehce? Nebo tak záhadně?

"Loď zmizela," hlásil Paris. Jeho obvykle sardonický tón obsahoval nyní prvek překvapení.

"Potvrzuji, kapitáne." Dokonce i Tuvokův hlas zněl poněkud jinak. Ani on nic podobného neočekával.

Že loď zmizela, mohla si Janewayová snadno ověřit. Co ještě před malou chvílí bylo neporušenou řadou drobných oválných lodí, to se nyní proměnilo v neporušenou řadu drobných oválných lodí s mezerou o rozměrech jednoho plavidla uprostřed.

"Transportní místnosti?" tázala se kapitán. "Praporčíku Hoffmanová, máte je?"

Odpovědí bylo mlčení. Uhodila do komunikátoru podruhé.

"Praporčíku Hoffmanová! Hlášení!"

Chakotay pohlédl na Janewayovou. Náhle zvážněl a z čistých rysů obličeje se komandérovi vytratil klid.

"Je mi líto, kapitáne." Hlas praporčíka Hoffmanové prostoupilo zklamání. "Spojení se přerušilo. Nemohu výsadek zaměřit."

Janewayová se obrátila k Tuvokovi. "Dokážete je najít? Kam ta loď zmizela?"

Tuvokovy ruce se již prohánìly po panelu. Chakotay pøeběhl k vědeckému stanovišti a Paris zpracovával informace u řízení.
"Nemohu je zachytit," sdělil jí Chakotay.
"To není možné," nevěřil Paris.
"Událo se to," oponoval mu Tuvok. "Proto to možné je."
"Diskuzi si ponechte na jindy, pánové," vmísila se Janewayová. "Sdělte mi, co se stalo ménu výsadku."
Chakotay vrtěl hlavou. "Obávám se, že nemohu, kapitáne."
"Kapitáne," ozval se znovu Paris. "Ta loď a naši tři lidé na její palubě už v tomto čase a prostoru neexistují."
"Už neexistují?" nechápala Janewayová. "Jsou snad mrtví?"
"To nevím, kapitáne," odpověděl jí Tuvok, "i když to nelze vyloučit. Loď zmizela a oni zmizeli s ní."
"O tom vím," podotkla Janewayová. "Chci se dozvědět, co se jim přihodilo."
"Věřte mi, kapitáne, to chceme i my," Paris úpěnlivě hleděl na panel před sebou, jako by měl odpovědi nalézt právě v něm.
"Loď nebyla zničena, ale ani transportována žádným nám známým způsobem," sděloval Chakotay. "Maskování neměla a planetu běžnou cestou neopustila."
"Tak co se s ní tedy stalo?" ptala se Janewayová.
Tuvok vzhlédl a chvíli se na ni díval, než odpověděl: "Jednoduše přestali existovat."
"Tohle vysvětlení nepřijmu, pánové. Můj výsadek zmizel. A my jej najdeme." Zamířila k vědeckému stanovišti. Ve chvíli, kdy se postavila po bok Chakotayovi, komandér sebou trhl.
"Kapitáne," vyhrkli všichni tři muži najednou. Větu dokončil Paris: "Loď je zpátky."
Janewayová pohlédla na obrazovku. Úzká mezera v řadě lodí se zacelila. Zhluboka vydechla; celou dobu dech zadržovala. Dotkla se komunikátoru.
"Praporčíku Hoffmanová, přeneste je k nám," nařídila.
"Okamžik, kapitáne," přerušil ji Chakotay. "Raději ten rozkaz pozdržte."
"Čekejte, praporčíku." Janewayová se otočila k Chakotayovi. "Doufám, že máte dobré zprávy."
"Na palubě je jen jedna osoba," oznamoval komandér.
"Humanoid," dodal Tuvok.
"Ale nikdo, koho známe," doplnil je Paris.
"Nikdo koho známe?" opakovala Janewayová. Přešla k Chakotayovi. Důkaz na vědeckém stanovišti nešlo zpochybnit. Loď zmizela před několika sekundami i se všemi členy výsadku a znovu se objevila s jedinou osobou na palubě. Ta však nebyla ani člověk, ani nenáležela k žádnému druhu, s nímž se kdy Federace setkala.
Výsadek nadobro zmizel. Nezbyla po něm ani stopa.

Denní teplota a horko sálající z betonového povrchu pod rampou ostře kontrastovaly s B'Elanninou vzpomínkou na totéž místo, starou jen několik minut. V ní vanul v řídkém vzduchu kolem tisíců opuštěných plavidel studený vítr se zrnky písku. Nebe nad hřbitovem lodí mělo mdle šedou barvu a slunce nebylo ničím víc než jen slabou září nad horizontem.
Nyní byl den teplý, nebe čisté a sluneční jas žlutě zářil přímo v nadhlavníku. Lodě, tedy alespoň ty, které se tady nacházely, vyhlížely nově.
A na místě, kde prve neexistovala živá duše, se teď procházely tisíce barevně oděných humanoidů; mířily s klidem za svými zájmy a pobíhaly mezi loděmi a budovami. Všichni náleželi k jediné rase: byli stejně vysocí jako Klingoni, ale bradu měli širší než čelo. Stejně jako Klingoni se od sebe lišili i navzájem. Měli však podobně jako pozemšťané různou barvu vlasů a stejně tak i lehčí stavbu kostí. Oblečení je odlišovalo stejně jako vzhled. Nic z toho však neodpovídalo na otázku, k čemu používají tyto lodě.
B'Elanně se podařilo šok ze změny potlačit - nechat se takovou reakcí pohltit by k ničemu nevedlo - a pohlédla na spodní stranu lodě. Zcela jistě to byla ta původní, stará a velmi opotřebovaná. Okolostojící plavidla vypadala mnohem nověji. Otočila se ke Kimovi. Ten měl oči doširoka otevřené a pleť nepřirozeně bledou. Zdál se jí stejný jako tehdy, když jej poprvé potkala v ocampské nemocnici. Na povrchu klidný, ale uvnitř k smrti vyděšený.
Věděla, že dokáže jednat i za zvláštních okolností. I přes značné mládí mu nechyběla síla. Tajemstvím však bylo, jak ji z něho vydolovat.
"Zjisti, kde to jsme," nařídila mu téměř šeptem, jako by se bála, že ji někdo uslyší.
Kim pohlédl na trikordér. "Kde mám vůbec začít?" tázal se také velmi potichu.
"Začni loděmi vedle nás, pak zamiř k těm lidem." B'Elanně víceméně nezáleželo na tom, v jakém pořadí bude postupovat, proto mu dala takový rozkaz, jaký považovala za nejprostší. Ovšem zde se nic jako prosté nejevilo. Všichni budou muset myslet jasně a jednat rychle.
Neelix za ní se ještě nepohnul. Drobnýma skvrnitýma rukama svíral okraj vchodu. Klouby mu úplně zbělely. "Jste v pořádku?" zeptala se ho.
"Duchové," pronesl. "Podívejte, všichni jsou to přízraky. Já vám říkal, že na tomhle místě straší."
"Pochybuji, že jsou to přízraky," opáčila B'Elanna. "Kime?"
Harry přikývl. "Určitě jsou skuteční. Všechno kolem je skutečné." Znělo to však, jako by doufal, že jenom sní. Takové štěstí ale neměl.
Dva muži a jedna žena, odění do zeleného pracovního oděvu přetaženého přes fialové kalhoty, se zastavili u třetí lodi - počítáno od pozice výsadku. Mluvili spolu a smáli se. Žena měla stříbrné vlasy vyčesané do drdolu vysokého asi metr. Jeden z mužů na něj ukázal. Zena přikývla a drdol sňala; přitom odhalila hlavu s nakrátko střiženými černými vlasy. Pak

si paruku vsunula pod paži a vystoupala po rampě k lodi. Muži ji následovali.

"Jisté je, že ta loď nás někam donesla," konstatovala B'Elanna. "A užila k tomu metodu o mnoho rychlejší, než jaké známe. Kime, zjisti kde a jak daleko od Voyageru jsme."

Harry v tichosti udělal, co mu bylo nařízeno; v pohledném obličeji se mu zračila koncentrace. B'Elanna si z krku setřela krůpěje potu. Před deseti minutami si přála, aby si bývala vzala kabát; teď prahla po lehčí a tenčí uniformě.

"Pozice okolních hvězd se shodují," oznamoval Kim. "Více méně."

"Více méně?" ptala se Torresová. "Můžeš prosím upřesnit pojem více méně?"

Podíval se na ni a ona ten pohled poznala. Spatřila jej na Kimově obličeji, když se proplétali ocampským podzemním sídlištěm krátce poté, co se ocitli v kvadrantu Delta. Znovu si uvědomila, že je natolik v kosmu nováčkem, aby většinu věcí považoval za neuvěřitelnou. Jednou přítěž, podruhé výhoda. Čekala, co to asi bude tentokrát.

"Chci říct, že pozoruji stejné hvězdy, jako když jsme vstupovali do lodi. Pořád jsme ještě v kvadrantu Delta, ale..."

"Kime," snažila se jej usměrnit. "Nepožaduji od tebe lekci z astronomie. Žádala jsem tě pouze o vysvětlení výrazu 'více méně'. Definuj jej ihned. Tohle není esej. Ani žádná zkouška. Je to prostě jen otázka."

"Jenže odpověď na ni není jednoduchá. Hvězdy jsou přesně tam, kde by být měly, pokud by byly mladší. Jako by..." Zmlkl, zjevně neschopen větu dokončit.

B'Elanna rozuměla. Nechtěla, ale myslela si, že rozumí. Rychle použila svůj trikordér, aby posléze došla ke stejným závěrům jako Kim. Během několika sekund získala odpověď.

"Tři sta deset tisíc let," pronesla potichu.

"Cože," vyjekl Neelix. Odtrhl ruce ode dveří a začal si je nervózně mnout. "Tři sta deset tisíc let?"

Ozvěna paniky v jeho hlase se odrážela v B'Elannině sevřeném žaludku. Rozhodla se ten pocit ignorovat. Jenom by jí překážel. Hlas zklidnila téměř jako Tuvok. Začínala chápat, jak se Vulkánec i kapitán dokázali jevit klidní a odpočinutí i ve stresové situaci.

"Přeskočili jsme do minulosti této planety vzdálené tři sta deset tisíc let," vysvětlila.

"To není možné," nevěřil Neelix. Couval od ní, dokud nenarazil do konstrukce lodi. Pak se začal tahat za tu svou okázalou blůzu. "Upřímně, jestli je vám to jedno, já raději budu věřit na přízraky. Ano. Udělejme z nich prostě přízraky. Duchové jsou totiž mnohem lepší nápad než cestování časem, souhlasíte?"

Torresová si nebyla tak úplně jistá, jestli má souhlasit. Když se nyní vzpamatovala z počátečního šoku, shledávala situaci fascinující. Zatím porozuměla pouze části toho, k čemu celé zařízení sloužilo, a čím dál víc ji to uchvacovalo.

Tyto lodě byly jakýmisi časoplány.

Všichni ti lidé okolo cestovali časem, jako by to mělo být na denním pořádku. A z hlediska této stanice tomu také tak bylo. Nějakou náhodou se ve vzdálené a mrtvé budoucnosti nalodili na fungující časoplán a dostali se sem, do této doby.

"Obávám se, Neelixi, že přízraky budeme muset zavrhnout a přijmout pohyb časem. Je to naše jediná šance, jak se dostat domů," rozhodla Torresová. Otočila se ke Kimovi. "Museli jsme provést něco, co tu loď aktivovalo ke skoku. Naším úkolem je ten spouštěč objevit."

"Lidi, co kdybych se vrátil zpátky dovnitř a počkal tam, než najdete nějaké odpovědi. Co jsme tady, přišel jsem o odpoledního šlofíka. Neškodilo by, kdybych se vyspal. Vlastně to zní docela dobře. Vrátím se dovnitř." Neelix zacouval do průchodu, přičemž neustále a nedůvěřivě pozoroval podivné bytosti okolo.

"Ničeho se nedotýkejte," upozornila ho B'Elanna.

"Prostě jen jděte dovnitř a posaďte..." Náhle se zarazila. Hlavou jí probleskl obraz Neelixe, jak si hoví v sedadle. "Zkontroluj to křeslo, kde Neelix seděl. V něm mohou být senzory."

"A udělejte to rychle," přidal se Neelix a pokývl ke spodní části rampy. Stál tam jeden z humanoidů, vysoký muž v oranžové kombinéze, s rukama v bok a přísným výrazem ve tváři, a pomalu jim pokyvoval hlavou. Při bližším pohledu B'Elanna spatřila, že jeho oči, posazené v obličeji daleko od sebe, mají modrou barvu, nos je rozplácle ploský a na každé ruce má muž nejméně osm prstů. Oranžová kombinéza jen nedokonale zakrývala svalnatou horní polovinu těla. B'Elanně vytanulo na mysli, že by se dal srovnat s klingonským válečníkem.

"Nemáte žádné povolení tady být," promluvil.

Torresová schovala trikordér a pozvedla ruce v, jak doufala, univerzálním smířlivém gestu. "My víme," začala. "Jsme..."

"Musíte jít ke Kontrole."

"Vlastně," pokračovala, "bychom se rádi vrátili zpátky. Neočekáváme..."

"Vaše zdejší přítomnost je porušením nařízení Kontroly číslo 852.61."

"To je nám líto," přidal se Kim. Podíval se na B'Elannu. "Neměli jsme v úmyslu to provést. Jen náhodou jsme spustili..."

"Každý přestupek úrovně osm set vyžaduje přítomnost narušitelů na Kontrole. Pokud nepůjdete dobrovolně, odvedeme vás silou."

"Půjdeme dobrovolně!" vzdával se Neelix s rukama nad hlavou, zatímco vycházel z lodě. "Dobrovolně, že ano, přátelé?"

Torresová vzdychla. Nikdy se dobrovolně nehrnula do problémů, zdálo se však, že už se do nich dostali.

"Tak jdeme," nařídil muž, "musíme to narušení vyřídit okamžitě. Loď musí do tří hodin zmizet z plošiny. Očekáváme návrat lodě Reálného času."

Torresová pohlédla na své dva společníky v naději, že tomu rozuměli lépe než ona. Kim pokrčil rameny. Neelix pochodoval kupředu s rukama nad hlavou a následoval cizince. Když sestoupili z rampy, postavil se mu po bok. Stěží mu sahal do výšky pasu.

Torresová na mužově tváři zahlédla, že zaregistroval Neelixův podivný zjev; o chvíli později to však zjevně již nehrálo žádnou roli.

"Rychle," pobídl je muž. Otočil se a odkráčel, jako by s jistotou očekával, že jej budou následovat.

"Zdá se, že jinou možnost nemáme," konstatovala Torresová. Naznačila, aby Kim šel za mužem v oranžovém jako první. Neelix byl druhým v řadě a ona sama procesí uzavírala, aby si do paměti pečlivě vtiskla cestu, jak se dostat k lodi, v níž přiletěli.

Doufala jen, že k tomu dostane šanci.

## KAPITOLA 5

Teplým interiérem Drickelova domu na kopci se rozeznělo vyzvánění poplachu a vyrušilo tak majitele z odpoledního spánku na oblíbeném gauči. Tento alarm se neozval už po léta a on téměř zapomněl, jak moc je mu ten tichý a pozvolný zvuk vlastně protivný.

"Dobrá, dobrá," pronesl. "Vypnout alarm."

Zvonění ustalo a dům naplnily lyrické tóny fléten ze třetí periody; v uklidňující harmonii hrály skladby od nejlepších hudebníků období Rollingburského Ústupu.

Zívl, promnul si oči a posadil se. Zelená barva obývacího pokoje a v něm rozestavěných pohovek a křesel splývala s plyšově zelenou džunglí bující venku za stěnami tvořenými širokými okny, jež poskytovala nerušený výhled na tucty rozličných zvířat. V dálce za džunglí bylo možné spatřit hřeben mladého, vysokého a velmi drsného pohoří. V některé dny zaměřil okna na tyto hory, jindy se zase pohroužil do výhledu na hluboký les. Před spaním si ponechával obraz stinného podrostu, který skýtal pouze minimum světla. Chladná, vlhká temnota jej lákala, ale bohužel byl poplach a on musel záležitost vyřídit.

Tiše zaklel a vyvolal si širší obraz. Den byl slunný a teplý a hory v dálce vytvářely stín. Často při probouzení prozkoumával vrcholky pohoří a zaměřoval se na vodu, jejímž třpytem se nechával unést. Tato rozmanitost patřila mezi důvody, proč se usadil v této periodě. Měl rád její mírumilovnost. Zatracené alarmy jej opravdu dokázaly naštvat.

Dokonce i po 6,7 roku Reálného času jej rozzuřovaly. Minulý poplach ho zaměstnal na celé dva dny Reálného času a přinutil jej cestovat do chladné periody v obdobbí zimních měsíců. Po návratu mu pak zabralo týden, než z kostí vytřásl trauma a vyhnal mráz.

Za to malé dobrodružství obdržel pochvalu, ta však byla jen malým zadostiučiněním za dlouhé studené dny. Ani sauny, ani parní lázně, ani štípání dřeva v horkém slunci džungle jej nezahřálo. Nakonec musel požádat Lékařské oddělení o prostředek, který by mu chlad z organismu odstranil.

Stěžovat si je k ničemu. Zazněl alarm a on musí odpovědět. Připouštěl, že by neměl být příliš naštvaný na práci, která představuje zdroj příjmů. Bez zaměstnání Strážce by si nikdy podobný nádherný dům dovolit nemohl.

Postavil se, protáhl svou vysokou postavu a uvolnil si napjaté svaly. Než šel spát, dokončil první dnešní rozcvičku. Volná a teplá kombinéza zelené barvy byla trochu cítit potem a čelenka se mu přisála k čelu.

Ještě jednou toužebně pohlédl na bujnou džungli a skalnaté hory v dálce a na malé konzoli umístěné u vchodu do kuchyně zadal sedmimístný kód. Každý den tuto konzoli užíval k hlášení. Díky ní také dostával jídlo a zásoby a příležitostně i zprávy od přátel. Prstům však přišlo zvláštní, že opět vyťukává svůj bezpečnostní kód.

Nejprve pohlédl na datum zprávy, potom povzdychl. Samozřejmě, že jej posílají někam do tmy a zimy. Do sedm a půl milionu let vzdálené budoucnosti. Nemohl by se někdo někdy pohybovat kolem těch časových stanic v letním období? Zřejmě ne.

Stanice byly opuštěny po Druhé expanzní periodě a lodě vypadaly zralé k ukradnutí. Přinejmenším nebude mít co do činění s vlastním druhem. V tak vzdálené časové linii žilo pouze několik skutečně bláznivých národů a většina z nich pobývala milion či víc let v budoucnosti. Dost šílené případy na to, aby považovali pouští podobné periody za zajímavé.

Čím víc se mu nezamlouvalo místo, do něhož mířil, tím větší měl radost, že tam bude sám. Jeho lidé se někdy vměšovali, když se setkali s vetřelcem. Lepší vyřídit to sám. O mnoho lepší. Možná si vysloužíl další pochvalu.

A ta by mu mohla vynést znatelné zvýšení platu. Měl by pak možnost nainstalovat si panoramatická okna i do západní části domu.

Dost snění. Nejprve musí na ten alarm odpovědět. Záznamy vypovídaly, že poblíž místa poplachu nikdo po tisíce let Reálného času nežil.

S touto konkrétní periodou již měl určité zkušenosti. Jediná stvoření, která tam spouštěla poplach, bývali planetoskokani. S těmi se vždycky jednalo nejhůř. Jejich kultury sice byly natolik sofistikované, že jim umožňovaly cestovat vesmírem, ale pořád zůstávaly natolik primitivní, aby pohyb omezily pouze na fyzickou rovinu.

Planetoskokani považovali místa jako staré časové stanice za objekty hodné vyloupení, jelikož se domnívali, že jsou nadobro opuštěné. Během minulé návštěvy této periody strávil pět dní Reálného času vytím jako nějaká divoká kočkovitá šelma, než zjistil, že planetoskokani ten zvuk považují za důsledek proudění větru.

Naštěstí znal spoustu dalších triků, jak je dostat zpátky do jejich vakuových lodí.

Zadal kód pro odpověď, čímž uvědomil Mimočasovou řídící kontrolu, že poplachové hlášení obdržel, pak se otočil a rychle odkráčel luxusní zelenou chodbou do ložnice. Tam výstup potvrdil na sekundárním displeji.

Samozřejmě. Oblast planety a období onoho roku se s prostředím předchozí akce shodovaly. Bude potřebovat veškeré své teplé oblečení.

"Proč si tihle narušitelé nemůžou vybrat letní stranu? Nebo aspoň jarní?" zamumlal si. "Chci toho snad příliš?"

Za celých šestnáct let Reálného času, co žil sám, mu na to nikdo neodpověděl.

Vhodil brašnu do transportního boxu a zadal pokyny k přesunu do nejbližší časové stanice. Jeho jedinou nadějí zůstávalo, že misi ukončí rychle.

Uvnitř místnosti panovalo mnohem větší teplo než venku. Torresová si ze zvrásněného čela odhrnula pramen vlasů a divila se, jak jí vůbec mohla být ještě před chvílí zima. Kim postával vedle. Neelix byl díkybohu zticha.

Muž v oranžové kombinéze je sem nahnal, jako by byli nějaké romulanské ovce. To snad nemusel! Všichni tři se zastavili, jakmile prošli dveřmi.

Budova se nepodobala ničemu z toho, co Torresová očekávala, i když pravdou bylo, že kdyby se jí někdo zeptal, co opravdu očekává, asi by mu jasnou odpověď nedala. Rozhodně nečekala hemžící se masu lidí. Tolika lidí, že přestávali existovat jako jednotlivci a měnili se v moře barev a, zvuků, jež se pohybovalo jako příboj. Zaměřit se na osoby jí působilo potíže. Místo toho obrátila pozornost k budově.

Muž je přivedl do obrovské haly se schodišti na severní a jižní straně. Strop dosahoval dvojnásobné výšky stropu Voyageru a oplýval zářivě bílou barvou. Po chvíli zjistila, že efekt způsobují chladná světla, zabudovaná přímo do stropu samotného. Bílá se budovou proplétala s relativním úspěchem. Jakmile dosáhla výšky ramenou těchto lidí, zamořila ji špína a šmouhy. Podlahu pokrývaly drobné kresby. Torresová si nejprve pomyslela, že se jedná o jakási graffiti, pak ale shledala, že jsou to piktogramy pro nezkušené cestovatele, jež měly dovést k boxům seřazeným vždy pohromadě na různých místech haly.

"Transportní boxy," odtušil Kim s hlasem naplněným bázní. Díval se stejným směrem jako Torresová.

Přikývla. Transportéry byly seřazeny podél čistých stěn a sloužily vždy pouze jedné osobě. Zjevně ale pracovaly na stejném principu jako obdobná jednotka na Voyageru. Všechny boxy byly vyvedeny v zářivých barvách a nad každým z nich se skvěl nápis. Jedna osoba vcházela dovnitř na jedné straně, zatímco jiná vycházela ven na straně druhé. Zastavovaly se pouze při vstupu, neboť musely na vnějším panelu zadat kód, než vstoupily a zmizely. Na Torresovou to velmi zapůsobilo, obzvlášť když si uvědomila, jaké množství pozůstatků těchto budov pozorovali během vnějšího průzkumu z Voyageru.

Před vstupem do některých boxů se vytvářely krátké fronty. Jiné zely prázdnotou. Torresová předpokládala, že každý z boxů vede k jinému zařízení na určitém místě planety.

Lidé, kteří je užívali, měli na tvářích rozhodný, avšak prázdný výraz. Ten Torresová znala. Sama jej mívala, když den za dnem procházela rutinními záležitostmi. Téměř každý, kdo boxy užíval, držel v ruce malý kufřík. Někteří cestovali s rodinou, jiní samotní. Naprosto stejnou scénu viděla Torresová tisíckrát po celé Federaci. Ano, toto je transportní centrum. Někteří lidé šli do práce či z práce, jiní cestovali na dovolenou či za obchodem.

Jenom na vnější straně tohoto terminálu nestály raketoplány, které by cestovatele přemístily na orbitu nebo na jiné místo planety. Nacházela se tam obrovská plocha s loděmi, které se zřejmě pohybovaly napříč časem. To znamenalo, že tito lidé dovedou cestovat časem, ať už jakkoli. Neměla vůbec ponětí, jak celá tato společnost funguje, jak se vyrovnává se všemi časovými paradoxy, nebo dokonce proč vůbec podobné problémy riskuje.

Chtěla to zjistit.

Neelix už zjevně viděl dost. Přešlapoval na místě, až upoutal pozornost muže v oranžovém. "Vezmete nás domů?"

Muž na Neelixe hleděl jako na nicotného brouka. "Vezmu vás na Mimočasovou kontrolu v této periodě."

"Periodě?" zeptala se Torresová.

"Kontrolu?" pronesl Neelix. Otočil se ke Kimovi. "To mi nějak nezní."

Muž si jemně odkašlal, otočil se a začal se prodírat davem. Zdálo se, že si nikoho v hale nevšímá, stejně jako si nikdo nevšímal jeho nebo výsadku.

Torresová a Kim museli přidat, aby muži a Neelixovi stačili. Neelix se mu totiž pověsil na rukáv. "Zdvořile vás žádám, abyste nás pustil. Poručík Torresová je dobře známá svým pravým hákem a..."

"Neelixi!" křikla na něj B'Elanna.

"Musím mu dát najevo, že nejsme jen tak někdo. Neovládáme sice čas, zato ovládáme kontrolu jiných důležitých prostředků. Také dokážeme být hroziví." Neelix se muže stále držel. Ten na něj shlížel z výšky, jako by Talaxián nebyl nic víc než malé dítě.

"Nemyslím, že míní kontrolu nad námi," sdělil mu Kim hlasitým šepotem. "Má na mysli kontrolu jako řízení."

"Přesně to mám na mysli i já," přikývl Neelix. "Mohli bychom je také řídit nějakou mimokontrolou. Máme tady B'Elannu."

"Kontrola mimořízení... eh, řízení mimokontroly... kruci!" zamotala se do toho Torresová. "Řízení mimočasové kontroly zřejmě souvisí s matematickou teorií o průměru."

"Průměru?" divil se Neelix. "Jak může být Časová kontrola průměrná?"

Muž se zastavil a setřásl Neelixovu ruku. "Mimočasová kontrola řeší problémy mimo Reálný čas."

"Ach," vydechl Neelix. "To hodně vysvětluje." Zavrtěl hlavou. Torresová si však začínala vytvářet jasnější obraz, o čem ten muž hovoří.

"Máte jasně ohraničené časové periody, že?" ujišťovala se. "To jste měl na mysli, když jste předtím mluvil o Časové kontrole pro tuto periodu."

Muž přikývl. Proplétal se mezi příslušníky jedné rodiny. Torresová se s ním snažila držet krok a Kim šlapal těsně za ní. Neelix chvíli zíral na děti, které jej s přehledem převyšovaly; když zpozoroval, že mu ostatní zmizeli, rychle je následoval.

"Jak dlouhá je jedna perioda?" dožadovala se informací Torresová.

"Pět set tisíc let," odpověděl muž tónem, který naznačoval, že i okolostojící děti by to věděly.

Torresová si přála na chvíli se zastavit. Cítila, že už konečně celý koncept toho, o čem muž mluví, chápe. Kdyby operovali uvnitř period času rozděleného do Reálného času a Mimočasu, pak by...

"Reálný čas pro vás plyne kupředu, stejně jako pro nás."

"Čas vždycky plyne kupředu, madam. Jenom my někdy cestujeme nazpět."

Nesnášela takový tón. Používal jej jeden z jejích profesorů na Akademii, kdykoli s ní mluvil. Cítila se pak... inu, mimo kontrolu.

Pohlédla na Neelixe. Nechtěla mu dávat za pravdu teprve hodinu po přistání na tomto podivném místě.

"Pořád nerozumím, proč nás musíte vést na Časovou kontrolu."

"Možná proto, že jsme cizinci," navrhl Kim. Uštědřil jí pohled, který prozrazoval, jak je mu nepříjemně. Soucítila s ním, neboť jí bylo stejně. Ale jejím způsobem boje vždycky bývala konfrontace. On se to také jednou naučí.

Její způsob byl také jediným, který jim dokáže poskytnout odpovědi.

"Mimočasová kontrola upravuje cestování," oznámil muž, jako by to byla vyčerpávající odpověď.

"Chápu," přikývla Torresová. "Neměli jsme v úmyslu tu loď vzít. Vrátíme ji. Je to jednoduchá záležitost; pusťte nás zpátky."

"Zpátky nemůžete."

"Ve skutečnosti," vmísil se Neelix, "bychom mohli. Museli bychom se jenom dostat na loď, já bych si lehl stejně jako předtím, světla by zableskla a..."

"Ne," odsekl muž. "To je protizákonné."

"Cože?" podivila se Torresová. "Podle jakého zákona?"

"Už jsem vám to povídal. Nařízení Kontroly 852.61."

"Které se týká čeho?" dožadovala se dál.

"Intraperiodového cestování."

"Pokud necestujete mezi periodami, jak potom cestujete časem?" zajímal se Kim.

"Intraperiodově," ujasnila Torresová. "Nemůžete cestovat uvnitř jedné periody, že ano?" Otázku směřovala na strážce. "Protože pokud byste to dělali, narušil by se Reálný čas. Proto vaši lidé nechávají plynout čas kupředu. Své životy žijete v jedné periodě a..."

"Ne, madam. Navštěvujeme kteroukoli periodu chceme, tedy kteroukoli černou periodu. Červené periody jsou pochopitelně přísně zapovězeny."

"Pochopitelně," opakoval Neelix.

"Neelixi!" okřikla ho Torresová, pak se obrátila zpět ke strážci. "Ale uvnitř jedné periody cestovat nemůžete. Tak bráníte paradoxům. To je fascinující."

"Přál bych si to prostudovat ve své kajutě. Nejlépe ve vaně," podotkl Neelix. "Pod napěněnou horkou vodou. Voňavou a napěněnou horkou vodou -"

Kim do Neelixe šťouchl a Talaxián zmlkl.

Torresová popadla muže za paži. Oranžová kombinéza na omak působila jemně jako nový papír. "Poslouchejte, váš zákon jsme vědomě neporušili. Donesla nás sem vaše loď. Žádáme o návrat. Popravdě řečeno, chceme se vrátit zpět. Čím déle nás budete v této periodě držet, tím víc tu něco narušíme."

"To je docela možné," připustil muž. "Kontrola si s tím poradí." Zastavil se před jedním z boxů a zadal kód. Pak rukou naznačil, že Torresová má vstoupit.

Zavrtěla hlavou. "S tím nesouhlasím," naléhala. "Myslím, že bychom měli raději zůstat u lodi, v níž jsme dorazili. Musíme se dostat do budoucnosti a..."

"Ne bez povolení," pronesl muž v oranžovém; téměř začínal propadat panice. "Už jste uvnitř periody skočili jednou a to samo o sobě je již velmi vážný přestupek."

Torresová se rozhlédla po malém hloučku zvědavců, který se začal kolem nich formovat. Mužova obvinění z nedovolených skoků uvnitř periody vyvolala v davu rozruch.

"Šlo o nehodu," bránila se Torresová. "Vaše plavidlo nás uneslo. Nic jiného v tom není."

"Bude na Mimočasové kontrole, aby to vyšetřila. Nyní prosím." Znovu pohnul rukou v tom podivném zdvořilostním gestu, jímž jako by Torresovou žádal o tanec.

Pohlédla nejprve na Kima, pak na Neelixe. Co má udělat? Opustit toto místo a loď, která je dopravila z budoucnosti a svěřit se do rukou nějaké neznámé 'Kontroly'? Mimočasové kontroly řízení? Jak poznamenal Neelix, nějak to neznělo.

Pokývla Kimovi a pak se otočila k muži v oranžovém. "Myslím, že se prostě vrátíme k lodi, s níž jsme přicestovali. Pokud s námi budete chtít mluvit, čekáme tam. Máme tři sta tisíc let v budoucnosti na orbitě této planety hvězdnou loď a naším jediným cílem je se na ni vrátit. Nechceme působit problémy. Je to jasné?"

Muž v oranžovém tam jen stál, čím dál vylekanější.

"Pojďme," zavelela Torresová. S větší odhodlaností, než jakou cítila, se ohlédla přes obrovskou místnost. Kim ji doprovázel po levém boku a Neelix po pravém; jeho krátké nohy kmitaly, jak se s ní snažil udržet krok.

"Stůjte, nebo vyhlásím poplach narušení času," hrozil muž v oranžovém. Jeho slova vyvolala v davu, který se tam seskupil, aby celé představení pozoroval, několik zalapání po dechu.

"Fázery na omráčení," nařídila Torresová Kimovi potichu, aniž by zpomalila. "Dostaňte se k lodi a zabezpečte ji. Jasné?"

"Jasné," odpověděl.

"Teď!" vykřikla a rozběhla se ke dveřím s fázerem v ruce. Lidé jí uhýbali z cesty, jak se tiché kroky rozléhaly velkou halou.

Proběhla dveřmi a okamžitě ji obklopila stovka oranžově oblečených lidí, kteří je již zjevně očekávali. Drželi zbraně s dlouhými hlavněmi, namířené přímo na ni. Kim byl obklopen podobně velkou skupinou, stejně tak i Neelix.
"Myslela jsem, že jste říkal, že intraperiodové cestování je zakázáno!" zvolala.
"Spáchali jste narušení času," odvětil velitel strážců zpoza jejích zad.
Torresová se zastavila, pomalu zdvihla ruce a nechala fázer spadnout na zem. Kim vedle ní udělal totéž.
"To bylo rychlé," okomentoval to Neelix.
"Pochybuji, že jsme kdy měli reálnou šanci," řekla Torresová. Jakmile se tito lidé dozvěděli co se děje, skočili nazpět časem natolik, aby jí a jejímu týmu zabránili dostat se k lodi.
Za nimi promluvil původní strážce: "Teď kdybyste prosím byli tak laskaví a šli se mnou. Máte opravdu velké problémy."
"To je zjevné," prohodil Neelix.
Torresová dala pomalu ruce dolů a následovala strážce zpět přes halu k transportnímu boxu. Její šance, že znovu spatří Voyager, se čím dál tím víc zmenšovaly.

## KAPITOLA 6

Kjanders se opřel o zeď na transportní stanici. Lesk jeho světle modré tuniky se po dekádách cestování pomalu ztrácel. Nevadilo mu to. Dodávalo mu to určitý druh maskování. Lepší vypadat jako úředník mířící do práce v osmnácté periodě, než nosit volné šaty z periody 899. Tuto periodu nenáviděl, snad proto, že byla jeho domovem. Nenabízela vůbec žádný prostor ani k růstu ani ke změnám a on toužil po obojím.
Prahl po dobrodružství. Pomocní hlídači Kontroly neměli ani ponětí, co dobrodružství je. Pro ně dobrodružství představoval vzlet časoplánu.
Než mu vzali licenci, navštívil na stovku period a využil příležitosti v každé z nich. Po čem však skutečně toužil, bylo uvidět něco jiného, něco mimo tuto planetu. O planetoskokanech slýchával ještě dřív, než na ně začal sem tam myslet - obzvlášť když cestoval do temných dob a pozoroval hvězdy. Lišily se jejich světy od jeho vlastního? Prožívaly teplá a studená období, doby ledu a doby zalesnění, hostily tvory vyvíjející se v čase a stvoření, jež vymizela během jediného tisíciletí? Nebo spíš připomínaly toto místo, rozdílné a přece stejné nezávisle na době, v níž se cestovatel ocitl?
Rád by se na to zeptal oněch planetoskokanů, které Kontrola zadržela, ale ti tři prazvláštní lidé byli už nyní odsouzeni k záhubě.
Podepsali si ortel ve chvíli, kdy se pokusili uniknout. Neměli nejmenší ponětí o tom, že přímý útěk patří mezi ty špatné způsoby, jak se vyhnout oranžovým kombinézám. Způsobit časový poplach byla jistá cesta k okamžitému odsouzení. Povzdechl si. Alespoň si užili dobrodružství.
On jenom přihlížel.
Vtom ho něco napadlo a přinutilo postavit se zpříma.
Jejich smůla se pro něj mohla stát velkým štěstím. Plánoval použít časoplán, i přesto, že mu licence dávno vypršela. Potřeboval jen cíl, který Strážci nehlídali. Skrýval se na této transportní stanici už dva dny a pokoušel se najít místo, které zatím žádný cestovatel nevyzkoušel a kde by mohl zmizet.
Pak se na scéně objevili ti planetoskokani.
Tři sta tisíc let, říkala ta pohledná žena se zvrásněným čelem. Měli na orbitě loď, meziplanetární loď. Jakmile oranžové kombinézy místnost úplně opustily, zamířil pomalu ke vchodu, kterým sem cizinci vstoupili. Bude to dokonalý únik. Nakonec se Kontrole přece jen dokáže vyhnout. Oni se zmohli jen na to, že mu zrušili licenci. Nenašli ho, jenom jeho stopy. Obvyklé kontakty mu už pomoci nedokázaly. Ukradl příliš mnoho zboží a přenesl je do špatné periody. Hledali ho nejen kvůli krádežím, ale i pro zcizení hlídkové lodi a přesun v rámci periody. Teprve ten se změnil v nepříjemnosti, přinejmenším mu ale poskytl možnost rychlého úniku. Přeskočil o několik let zpět a pak nechal hlídanou loď, aby se vrátila. Kontrola se domnívala, že zůstal v minulosti a nevrátil se do vlastní přítomnosti v Reálném čase.
Tehdy to vypadalo jako dobrý nápad.
O dva týdny Reálného času později se týž nápad jevil jako nedomyšlený. Bez pomoci se nikam dostat nemohl.
Až doteď.
Volným krokem prošel dveřmi na rozpálenou betonovou plochu a rozhlédl se. Zabralo mu jen okamžik, než spatřil časoplán planetoskokanů. Vyhlížel zřetelně mnohem starší než ostatní. Vypadal dokonce tak špatně, až ho překvapilo, že se jim vůbec skok mohl podařit.
Plavidlo se nacházelo na podstavci, který náležel úplně jiné lodi. A až ta se vrátí, automatický návratový systém pošle tento časoplán zpátky do budoucnosti, do doby planetoskokanů a jejich vakuové lodi.
A pokud jeho plán nezklame, bude mu tato vakuová loď patřit.

Když nastupovali do transportéru, zaťala Torresová pěsti jako v přípravě na boj. Přemisťovací proměna - záležitost, na niž si nikdy nedokázala pořádně zvyknout - se udala ve zlomku sekundy. V jednu chvíli stála v obrovské transportní hale a v příští se ocitla v místnosti postavené z pevného kamene.
Neelix se s očima zavřenýma a tělem nahnutým dozadu, jako by ho někdo postrčil, objevil vedle ní. Jakmile se materializoval, padl po zádech na čistou stěnu transportéru.
Kim se objevil vzápětí, s očima doširoka rozevřenýma. Stál v typicky vojenském postoji a vypadal mnohem víc jako důstojník Hvězdné flotily, než jak jej Torresová kdy poznala. Pak si vzpomněla, že stejně se dovedl vypořádat i s jejich

uvězněním u Ocampů; jenom si tehdy neuvědomovala, nakolik se jeho rezervy zakládají na vojenském výcviku. Pochopitelně tehdy nemyslela, pouze jednala.

Tady ale přemýšlela.

A divila se, proč se oni tři stali takovou podívanou.

Osazenstvo místnosti postávalo okolo transportéru a pět jeho členů na Torresovou, Kima a Neelixe upřeně zíralo. Kamenná místnost vyzařovala více tepla než obydlené pouště na Hafir Minor, ani to ale malý dav neodradilo od nošení několika vrstev oblečení - všechny měly černou barvu a bílé lemování, límce až ke krku, rukávy upnuté kolem zápěstí a kamaše sepnuté pod kotníky. Torresová si podobného ošacení všimla už u některých osob ve velké hale, ale vůbec si neuvědomila, jaké mají boty.

Byly prosté - sandály vyrobené ze stejně čistého materiálu jako stěny transportéru, až na to, že měly černou barvu. Na podrážce byl pod špičkou i patou upevněn dlouhý hrot, což pro toho, kdo je nosil, znamenalo umět dokonale ovládat rovnováhu. Přidávaly totiž každému na výšce přinejmenším šest centimetrů a lidem, kteří chtěli rychle od těchto podivínů utéci a nosili praktické boty, umožňovaly získat velký náskok.

Torresová si bot všimla vteřinu po tom, co se materializovala. Pak spatřila i místnost za shromážděnými lidmi. Nebyly v ní žádné dveře, i když to vypadalo, že protější stěna úplně schází. Počítačové terminály byly rozmístěny okolo drobných jehličnatých stromků, které rašily z hlíny roztroušené po podlaze. Stálo tu pouze několik židlí. Torresovou náhle přepadl soucit s těmito pracovníky. Nosili takové nešikovné boty a celý den museli strávit na nohou!

Směrem k otevřené stěně se stromky měnily z jehličnanů v rozmanité druhy, jaké Torresová v životě neviděla. Širokými listy a žebrovitou kůrou připomínaly tropické druhy. Ztrácely se v otvoru, jenž vedl kamsi pryč. Avšak dokud nevěděla, kde vůbec je, a dokud tito lidé sledovali každý její pohyb, nepřinutila se tam rozběhnout.

Hlídač se jí zhmotnil po boku.

"Díky bohu," oddechl si Neelix; lidské pořekadlo znělo z jeho úst jaksi naprosto přirozeně. "Na chvíli jsem si myslel, že jsem zůstal vydán napospas osudu."

Oba dva, Torresová i Kim, mu věnovali varovné pohledy, ale on je zjevně naprosto nevnímal.

"Buď jak buď," promluvil k malému zástupu před sebou, "vy, slušní lidé, jistě s hosty nebudete jednat tak, jak to zatím předváděl váš oranžově oblečený kolega. Nepozdravil nás, což nemusí být, jak vám sám mohu potvrdit, zvykem v každé kultuře, ale je to přinejmenším jistou známkou slušnosti. Zavírá návštěvníky a za pochodu si vymýšlí pravidla. Ptám se: je tohle snad způsob, jak ukázat lidem, že se tu mohou cítit vítaní?"

"Neelixi," sykla Torresová.

Nikdo mu neodpověděl.

Jejich hlídač vystoupil z transportéru, jako by Neelixe ani nezaslechl. Proklestil si cestu zástupem - B'Elanna se podivila, že nikdo na těch vysokých botách neupadl - a pak se zastavil u otevřené stěny.

"Radil bych vám, abyste mne následovali," vyzval je.

"Kam jdeme?" tázala se Torresová.

"Ke Kontrole," odpověděl.

"Myslela jsem, že tohle je Kontrola."

"Ti na zkušené velitele příliš nevypadají," zašeptal Neelix.

"Já nevím," ozval se Kim. "Tyhle boty..."

"Praporčíku!" křikla na něj Torresová. Poslední co potřebovala bylo, aby Kim přebíral Neelixovy manýry.

"Tohle není Kontrola. Je to jen jedna zastávka po cestě," vysvětlil hlídač. "Pojďte za mnou."

Torresová se ohlédla po společnících a dala jim tichý rozkaz, aby ji následovali, pak se začala sama proplétat davem. Několik lidí do ní vrazilo, ale ne náhodou, jak předpokládala. Někteří jí při tom hleděli do očí.

"Jen málo lidí chodí ke Kontrole," promluvila tichým hlasem jedna žena.

"Tak to máme štěstí," opáčila Torresová.

"Narušení časuje vážná věc," přidal se jeden z mužů.

"Je to vaše chyba," nedal se Neelix. "Kdyby nás vaše loď nevytáhla z naší doby, vůbec bychom tady nebyli. Mírumilovně bychom si hleděli svého na tom opuš -"

Hlídač se otočil a popadl Neelixe za klopy dřív, než stačil dokončit větu. Přidržoval si jej na úrovni očí. "Dost riskujete už jenom tím svým žvaněním."

"Myslím," vytýkal Neelixovi Kim, "že jste musel říct něco, co jste neměl."

"Já nikdy neříkám nic, co bych neměl," bránil se Neelix.

Hlídač zesílil stisk.

"Ačkoli," pokračoval Neelix, "někdy řeknu něco, čeho pak lituju."

Hlídač jej pustil a nechal být. "Teď," dodal, "buďte zticha a pojďte za mnou."

Neelix sklonil hlavu a následoval jej, hraje si na kajícného vězně. Torresová se prodrala davem. Když už byla konečně venku, prošla společně s Kimem otevřenou stěnou.

Ty podivné stromy voněly jako jalovec a spálená smola. Mnohem příjemnější odér, než jaký Torresová očekávala. Stromy lemovaly stěnu, místy téměř blokovaly průchod. Lidé v oranžových kombinézách vcházeli do těchto dveří a zase z nich v cestě za nějakým konkrétním cílem. Několik lidí v černém postávalo okolo.

"Tyhle boty," zeptal se Neelix, když dohonil hlídače. "To je nějaký trest?"

Hlídač se úkosem na Neelixe podíval. "Řekl jsem vám, abyste byl zticha."

"To je jen otázka," bránil se Talaxián.

"Vlastně," ozvala se jiná osoba v oranžové kombinéze, která se objevila po Kimově boku, "boty ukazují status jedince. Čím méně musíte chodit, tím nazdobenější můžete mít boty."

Torresová si nebyla příliš jistá, zda by chtěla na nohou nosit šperky. Vlastně vůbec neměla ráda cetky. Pokud něco nemělo praktický účel, ztrácelo to pro ni význam.

V oranžové kombinéze vedle Kima byla oblečena hubená, až skoro vychrtlá žena s dlouhými vlasy sepnutými v týle oranžovou sponou. Další oranžové kombinézy vycházející ze dveří se k jejich malému procesí postupně přidávaly, až si Torresová připadala jako součást invazních sil, procházejících tunely pod Cardassií.

Konečně se široká chodba rozdělovala a ústila do jiné kamenné místnosti. Stromy se úplně vytratily, ale ještě několik kroků trvalo, než B'Elanniny nosní dírky opustila jejich dráždivá vůně.

Tato místnost jí v mnohém připomínala hangár raketoplánů. Široká a zároveň vysoká a plochý kámen působil dojmem účelnosti. Ačkoli podlaha byla rozlehlá, rovná a i přes všechen ten betonový materiál bez nečistot, zela prázdnotou, až na jedinou loď usazenou uprostřed.

Jednalo se o zmenšenou verzi plavidla, v němž sem dorazili. Chyběly jí však přistávací vzpěry a rampa do ní namísto zdola vedla z boku. Měla rovněž menší obvod. B'Elanna pochybovala, že by dokázala unést sto lidí.

Zastavila se v okamžiku, kdy šlápla na beton podlahy. "Doufám," pronesla svým nejklidnějším hlasem, "že tahle loď nás odveze zpátky do naší doby."

"To by bylo skvělé," podotkl Neelix. "Musím se přiznat, že dávám přednost novějším typům lodí. Jsou mnohem spolehlivější. Můžeme se vrátit zpět, shledat se s mou milovanou Kes a pak pokračovat v cestě. Můžu zaručit, že to zvládneme. Pro nikoho z nás to nebude obtížné a..."

"Tahle cesta vede ke Kontrole," informoval je první hlídač.

"Nevěřím, že nám cesta lodí kamkoli kromě tři sta tisíc let do budoucnosti pomůže," neodpustila si Torresová. Přála si, aby tu byl Tuvok. Jí už klid docházel.

"Nepokoušíme se vám pomoci," pokračoval první hlídač. "Spáchali jste narušení času."

"Neměli jsme ponětí, že nás vaše loď přinese sem. Vaše návratové zařízení bylo nastaveno na tuto dobu. Problém je v lodi, ne v nás," nedala se Torresová. "Jen nás pošlete domů. Slibujeme, že se už nikdy nevrátíme."

Žena stojící vedle něj znenadání popadla Kima za paži.

"Hej!" vykřikl. "Ještě jsem se ani nepohnul."

Torresová na něj pohlédla. "To nepřinese nic dobrého, praporčíku," pronesla. "I kdyby nám tohle plavidlo poskytli, zřejmě bychom je nedovedli řídit. Zdá se to být odlišný model od toho, který nás přivezl."

"Kontrola vás očekává," sdělil první hlídač.

"Můžou počkat ještě minutku, ne?" optala se Torresová. "Až se rozhodneme jít, můžete časový proud trošku posunout zpátky."

Všechny oranžové kombinézy okolo zalapaly po dechu. Měly stejně šokovaný výraz ve tváři jako někteří důstojníci Hvězdné flotily, když někdo pomlouval Akademii.

"Předpokládám, že jsem řekla něco nevhodného," připustila.

"Porušila jste nařízení 661.33," oznámil jí první hlídač.

"Naštěstí," uklidňovala ji žena vedle Kima, "série šest set se týká jen mravních přestupků."

"Můžeme to přisoudit stresu," navrhl první hlídač ženě, "a přehlédnout to."

Přikývla. "Ale uvažte, jak bude probíhat výslech na Kontrole. Víte, že nesnášejí neslušnou mluvu. A za přehlížení neslušného chování si můžeme vysloužit pokutu. Nové série nařízení dvanáct set..."

"Copak tihle lidé mají všechno v číslech?" optal se Neelix Kima. "Z matematiky se mi točí hlava."

"...vyžaduje stálý mravnostní dohled nad..."

"Zatím se žádná skutečná matematika neobjevila," upozornil Kim.

"...dokumentace je enormní..."

"S výjimkou cestování časem," podotkl Neelix. "Máte nějakou skutečnou představu o třech stech tisících? Já jsem jednou svážel tři sta tisíc lisernových semínek z utecké nákladní lodi a ta zvládla zaplnit celý můj nákladový prostor až po okraj. Spočítat je mi zabralo týden."

"...proto," uzavřela žena výklad, "musíme přestupek zaznamenat."

Torresová obrátila oči v sloup. Copak nikdo z nich vážnosti této situace nerozuměl? "Myslím, že bychom měli být potichu, jak nám navrhovali," radila Kimovi a Neelixovi.

"To je v pořádku," promluvil třetí hlídač, který stál poblíž Torresové, "jelikož se mí kolegové vlastně mýlí. Nařízení 661.33 se zabývá časovými slovními prohřešky z legrace. Avšak navrhnout zločin více než třem dalším osobám, obzvlášť důstojníkům časové hlídky, spadá pod čtyřstou sérii, konkrétně pod nařízení 412.11. Samozřejmě bychom mohli přidat 486.90, které zahrnuje nabádání k nepokoji..."

"Dost!" vybuchla Torresová. "Prostě nás jenom naložte do té vaší zatracené lodě."

Oranžové kombinézy na sebe pohlédly. Nikdo se nepohnul. Žena vedle Kima řekla: "Máme s nimi jednat jako s narušiteli čtyřsté, osmisté, nebo šestisté série?"

"Myslím, že rozhodnutí necháme na Kontrole," rozhodl první hlídač.

"Promiňte," vložil se do toho Kim.

Všichni, včetně Neelixe, který vypadal, že zadržuje dech, na se něj podívali.

"Nikdo z vás by nám stejně nemohl pomoci, i kdyby chtěl, nemám pravdu?"

"Máme pravomoc pouze pro zločiny úrovně šest set," oznámila žena důležitě.

"My rozhodujeme, kdo půjde před Kontrolu a kdo ne," doplnil ji první hlídač.

"Na co se ptám, je..." Kim pohlédl na Torresovou. Mohla mu v očích číst silnou paniku. "...zda má někdo z vás pověření poslat nás zpátky do naší doby."

"To rozhodně ne!"

"Ne!"
"Kdo by to také chtěl?"
První dvě odpovědi pronesla jednohlasně většina oranžových kombinéz. Jedině žena odpověděla odlišně.
"Myslel jsem, že jste od Kontroly získala povýšení, nebo ne?" zeptal se jí první hlídač tiše.
Zavrtěla hlavou. "Stáhla jsem svou žádost."
"Ale vždyť by vám obrovským způsobem narostl plat," ozval se jiný hlídač.
"To nestačí," odvětila žena. "Věděli jste, že byste po většinu své kariéry žili mimo periody a že někteří Kontroloři musejí zapomenout na své rodiny a..."
"Můžeme jít?" zeptala se Torresová.
"...kdybych to měla vysvětlit, sama bych spáchala zločin šestisté série, ale stačí říct..."
"Hej!" křikla Torresová tentokrát mnohem hlasitěji. "Můžeme odejít?"
„...myslím, že dvojnásobný plat, který máme, pořád nevyváží ty potíže..."
"Mám snad spáchat další čtyřsetúrovňový přestupek?" tázala se Torresová tak hlasitě, jak jen mohla, aniž by přitom musela křičet.
To je umlčelo. Podívali se na ni. Ženina ústa zůstala otevřená.
"Ráda bych se setkala s vašimi lidmi od Kontroly," informovala je Torresová. "To je na tom místě, kam jsme mířili předtím, než jste odbočili na vedlejší kolej. Můžeme teď pokračovat?"
"Jistě," přitakal první hlídač trochu zklamaně.
Odvedl je na rampu. Kim se naklonil k Torresové. "Co jste to udělala?" zašeptal.
"Měl jsi pravdu. Jsou to jenom figurky. Pojďme někam, kde se něco děje."
"Bravo!" zvolal Neelix.
Rampa mířila přímo do lodi. B'Elanna se nemýlila. Uvnitř byla tahle loď mnohem menší. V kruhu kolem stěny stálo pouze deset sedadel. Šest oranžových hlídačů, včetně toho původního, vstoupilo s nimi, avšak díkybohu bez té ukecané ženské. První hlídač určil Kimovi, Torresové a Neelixovi sedadla uprostřed. Všech šest je pozorovalo, když se dveře zaklaply.
Křesla byla měkká, ale ne zase příliš. Torresová se zavrtěla, aby si udělala pohodlí, když tu se loď jemně otřásla a zdálo se, že se zvedá, pak stejně rychle dosedla na plošinu.
Torresová měla pocit, že jí srdce skočilo do krku. Polykala, aby se zbavila napětí, ale šlo to jen ztěžka. Uklidni se, opakovala si. Uklidni se. Představila si v této situaci Tuvoka a pokoušela se jej napodobit.
"Řekněte mi," promluvila nedbale, jako by jí na odpovědi ani nezáleželo, "o kolik let jsme se posunuli v čase?"
Hlavní hlídač vstal. "Přesně čtyři sta čtyřicet čtyři miliony pět set tisíc let."
Torresová pocítila, že se jí motá hlava; pak se zhluboka nadechla. "Cože?"
Dveře se se zasyčením otevřely.
"Kolik je to nul?" ptal se Neelix Kima.
Kim jen zavrtěl hlavou.
Neelix rozevřel pravou dlaň a počítal na prstech; přitom několikrát použil palec a ukazováček levé ruky, pak pohlédl na Torresovou. Náhle ho opustil veškerý šarm a poprvé od doby, co jej znala, uviděla, jak se mu zježily vousy a skvrny na pokožce vybledly.
"Myslím," podotkl, "že konečně chápu, jak se vy a ostatní členové posádky Voyageru musíte cítit, když jste tak daleko od domova."

## KAPITOLA 7

Ten pár, co vystupoval na rampu, měl s sebou tři děti a čtyři velká zavazadla do periody s teplým klimatem. Drickel čekal u dolní části rampy, zatímco rodina rozdělovala velká zavazadla na části - levné síťové kabely, které se rozpadnou ještě dřív, než výlet skončí. Matka sbíhala po rampě a šest jich nesla k transportu. Cestou se omlouvala pasažérům, které míjela a do nichž nechtě strčila. Zadala svůj osobní kód, spletla, se, zaklela a zadala jej znovu. Když zavazadla zmizela, vyběhla zpět na rampu, přičemž se opět omlouvala, a připojila se ke své rodině. Bezpečnost, která právě na takový druh přestupku čekala, si proklestila cestu mezi ostatními pasažéry.
Časoplán byl přeplněný, i když všichni pasažéři seděli. Drickel se opřel v křesle, překřížil nohy a založil ruce. Jenom několik lidí si letmo prohlédlo jeho pracovní uniformu. Protože měl praktické boty a nenápadné oblečení, předpokládali, že je zřejmě nějakým nízkoúrovňovým úředníkem. Kdyby o tom o trochu víc přemýšleli, zjistili by, že má to nejzajímavější zaměstnání v celém systému.
Ale lidé jen málokdy přemýšlejí. Možnosti narazit na tutéž osobu ještě jednou bývaly mizivé. Proto si většina lidí ostatních nevšímala. Časoplán se dvakrát vznesl a přistál, než dorazil na Drickelovu konečnou zastávku, kde vystoupila jen hrstka z ostatních cestujících, z velké části oblečená do oranžových kombinéz. Mířil k hlavní časoplánové stanici periody 889. Velká většina lidí vystupovala na sudých zastávkách, mnohem vhodnějších pro rodinné cestování.
Procestoval onen milion let s očima zavřenýma. I přes to, že neseděl v časoplánu 6,7 roku Reálného času, každý pohyb plavidla byl pro něj důvěrně známou záležitostí. Klidně by mohl zadat kurz i ve spánku.
Když Časoplán dorazil do periody 889, Drickel vystoupil sám. Nepřekvapilo jej to. Za celá ta léta Reálného času, co pracoval jako Strážce, s ním nikdo nikdy v této periodě z časoplánu nevystoupil. Když vkročil na rampu, vzpomněl si,

proč tuto stanici nemá rád. Nesnášel místní vzduch. Byl vždycky příliš suchý. A tam, kam mířil, to mělo být ještě horší. Nos míval vždycky úplně vysušený a jediné, co mohl udělat, aby mu nekrvácely rty, bylo namazat si je balzámem. Jeho práce spočívala v tom, že odpovídal na zavolání a hlídal opuštěné časoplánové stanice v padesáti různých periodách. Výběr period pochopitelně málokdy závisel na něm. Vždycky cestoval do těch obtížných, které nikdo navštívit nechtěl, dokonce ani kvůli vědeckému výzkumu ne.

889 Reálného času se vydržet dala, o tři sta tisíc let dál však už nikoli.

Když z rampy sestoupil, vzduch mu okamžitě vysušil oči i nosní sliznice. Bylo teplé odpoledne, nad povrchem chodníku téměř žhavé, a on zatoužil po své džungli. Tam vládla vlhkost. Obklopovala jej jako pára a on míval pocit, že je mezi přáteli. Zde se ze vzduchu stával nepřítel, ubíral mu životní síly a nic neposkytoval.

Zastavil se, aby se přizpůsobil přítomnosti lidí. Obtékali ho jako voda obtéká kámen. Většina z nich na sobě měla oděv vládních zaměstnanců v modré a fialové barvě, ale několik jich vrávoralo na zvýšených botách a vyjadřovalo odpor k cestování veřejnou dopravou.

Většina z těchto lidí patřila mezi úředníky střední platové třídy, kteří vydělávali právě tolik, aby jakž takž vypadali na to, že vydělávají víc. Skutečně důležití lidé byli pro občany neviditelní. Nikdy neměli potřebu nosit nápadné šaty či se okázale procházet na veřejnosti. Drickel o sobě rád uvažoval jako o jednom z nich - dům bylo to jediné, kvůli čemu chtěl mít vysoký plat - ale ve skutečnosti stál o stupínek nad těmito středostavovskými řediteli. Rozdíl mezi ním a jimi spočíval v jediné informaci. Věděl, co přinese budoucnost.

Sám tam byl.

Několikrát.

Z davů se mu obvykle točila hlava. Přinutil se vdechnout suchý vzduch a pozoroval procházející lidi. Měl štěstí, že jej zavolali do periody 889. Skutečně oblíbené periody mívaly haly třikrát nabitější. Většina z místních časoplánů startovala zaplněná z méně než čtvrtiny. To jej nepřekvapovalo. Nedokázal si představit, proč by někdo tuto periodu vůbec chtěl navštívit nebo v ní dokonce žít. Avšak zjevně sem cestovaly miliony.

Pomalu se proloudal horkým a suchým vzduchem k nejbližší transportní budově a nechal kolem sebe proudit malé zástupy. Už před lety se naučil, že spěch k ničemu není, obzvlášť v jeho povolání.

Vstoupil do budovy a trhl sebou, když zjistil, že vzduch uvnitř je ještě sušší a také mnohem víc zapáchá. Lidé vstupovali do transportérů a vystupovali z nich, obličeje se měnily, pohyby ale zůstávaly stejné. Konverzace plynula jako ladná hudba přerušovaná tu hlasitými, tu zase tichými pasážemi. Obešel frontu a přistoupil k jednomu z boxů, který vypadal, že je mimo provoz. Ve skutečnosti ho rezervovali pro služební personál. Na panelu pro udání cíle zadal zvláštní kód a potom vstoupil dovnitř.

Zvuk brebentícího davu zanikl v tichém hukotu. Na chvíli jej obklopilo ticho, pak uslyšel rachot strojů a klapání kláves. Transportér jej přemístil téměř kilometr pod povrch časoplánového přístaviště.

Zamrkal překvapením. Všichni úředníci právě odešli od počítačů. Někteří popíjeli načernalou cukrovou vodu ze špičatých skleněných pohárů, které jim ladily s botami. Všichni mluvili tichým, vzrušeným hlasem. Vysoké límečky a upjaté rukávy upomínaly na pravidla, na kterých všichni trvali: omezující a nutná k tomu, aby jiní nemohli získat výsady, vyhrazené jen určité vrstvě.

Sestoupil z plošiny do místnosti s vysokým stropem, v níž ucítil jehličí. Vždycky si je v myšlenkách spojoval s vůní chladu, ale někdo rozhodl, že tuto horkou, zatuchlou kancelář zaplní drobnými stromky. O místnost dál stály aleisenské stromy a o něco dál vyrůstalo z kamene dokonce i kapradí. Mezi stromy poblikávaly počítače a těch několik židlí v místnosti bylo obsazeno.

Takto tedy vypadala Časoplánová řídící kontrola periody 889 a spojka Mimočasové kontroly v periodě 1. Dvě stovky zdejších zaměstnanců měly za úkol se ujistit, že každá loď zamířila do přesně stanovené doby, pro niž ji naprogramovali. Tato řídící místnost stejně jako jiné v ostatních periodách tvořily duši a srdce společnosti roztroušené v čase v rozmezí téměř miliardy let.

Drickel měl tuto kontrolní místnost o mnoho raději než kteroukoli jinou periodu, v níž kdy pracoval. Měl rád rostliny a pocit tepla. Místní lidé dokázali stvořit toto místo příjemným a vstřícným. Některé Kontroly neudělaly víc, než že pracovníci odstranili skalnaté zdi, do nichž byly místnosti vytesány, a nanosili dovnitř stoly. Podobné prostory mu vždycky připadaly temné, skličující a studené. Nedokázal si představit, jak v nich kdokoli mohl pracovat.

"Hej, Drickele, to už je v Reálném čase pěkná doba."

Podsaditý muž s metrovou červenou parukou postavil svou sklenku s načernalým nápojem do hlíny poblíž stromku a natáhl ruku.

"Asi třináct let, Rude." Drickel si přehodil brašnu do druhé ruky a udělal pár kroků, aby Rudovi oplatil pevný stisk. Téměř zapomněl, jak zní jeho jméno, když je vysloví někdo jiný. A Rud patřil k jeho oblíbencům. Jméno získal podle rudých paruk, v nichž našel zalíbení už jako chlapec.

"Vypadáš mladě. Pořád žiješ v jedničce s tou spoustou lidí?"

Rud se zasmál. "No teda, to je paměť. Vlastně jsem se přestěhoval do osmdesát sedmičky. Získal jsem místo dole v Jižním městě. Pořád je přeplněné, ale ne tak hrozně jako jednička."

"Opravdu by sis měl vyzkoušet život v divočině." navrhl Drickel. Jemu scházel už teď.

"Žena mi to také stále říká. Ale kdo ví?" Rud pokrčil rameny a rozhlédl se kolem. "Právě jsi přišel o velké pozdvižení. Měli jsme tu hned po ránu skutečný časový poplach."

"Žertuješ," nevěřil Drickel. Neslyšel o časovém poplachu za celá svá služební léta. Není divu, že nikdo nepracoval. Tento den se určitě stane památným. "Co se stalo?"

"Ohromující přestupky," vysvětloval Rud. "čtyři, jak jsem slyšel."

"Čtyři lidé?"

"Ne. Čtyři přestupky ještě předtím, než byli převezeni ke Kontrole. Jedna osmistovková úroveň."

Drickelovi naskočila husí kůže. Osmistovky patřily mezi extrémně vážné. "Běžný fyzický přestupek?" vyzvídal.

"Víc než jeden, pokud chceš jít do detailů," odvětil Rud. V normálně klidných očích se mu zablesklo. Časoplánová kontrola málokdy zažila nějaká vzrušení. "Tři planetoskokani se pokusili ukrást časoplán naší periody. Vrátili jsme v čase šedesátičlennou jednotku, aby je zastavila. Kontrola je tudy provedla jako vězně a vrátila je bez dlouhého zdržování do jedničky."

"S dostatečným zdržením pro spáchání dvou dalších čtyřstovkových přestupků!" ozval se kdosi zezadu. Skupina zjevně probírala událost od té chvíle, co se přihodila.

Drickel nevěřícně zavrtěl hlavou. Posuny zpět se užívaly jen zřídka a skýtaly velká nebezpečí. Kontrola se musela domnívat, že situace je skutečně drastická. Uvažoval, zda vůbec někdy zjistí podrobnosti. Pochyboval o tom. Prodíral se těmi rozptýlenými skupinkami a zamířil k tunelu; odmítl zavrtěním hlavou pokaždé, když mu někdo nabídl sklenku.

Rud s ním udržoval krok. Nebyli přáteli, ale určitě by se jimi stali, kdyby byl Drickel přátelským typem.

"Co tě přivádí do staré dobré osm osm devítky?" optal se Rud.

"Problém z vyšší úrovně periody, kde se vyžaduje můj zásah."

Rud se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. "Mám teď pověření pro vyšší úrovně. Doprovodím tě." Zamířili k zadní části velké místnosti a kopírovali tak cestu, jež se vinula mezi stromky a stoly.

"Povýšení tě dostalo do Zadní místnosti, co?" Zadní místnost byla nejstřeženějším oddělením Kontroly řízení. Oddělením Kontroly, pro něž pracoval. Jen několik lidí v každé periodě znalo budoucnost Reálného času. To také patřilo mezi množství důvodů, proč bylo cestování uvnitř jedné pětisettisícileté periody zakázáno. Pokud by informace o blízké budoucnosti vyšly najevo, celá společnost by se zhroutila.

"Jo," přisvědčil Rud a zavrtěl hlavou. "Někdy si přeju, aby mi to všechno o historii budoucnosti neřekli. Lip by se mi spalo, jestli rozumíš?"

Drickel rozuměl. Ale už udělal tolik práce na vyšších časových úrovních, že se blízké budoucnosti přestal obávat. Teď si na ni jen stěžoval - sám sobě, od doby, co nebyl oprávněn mluvit o své práci s nikým mimo Zadní místnost.

Rud se zastavil u prostých dveří s nápisem ZÁKAZ VSTUPU a zadal na malém panelu svůj kód. Pak přiložil na desku dlaň; rozsvítilo se oranžové světlo. Přistoupil Drickel a proceduru zopakoval. Když světlo bliklo podruhé, dveře se otevřely a oba muži vešli dovnitř.

Před nimi se táhla dlouhá kamenná chodba bez jakékoli výzdoby. Vzduch zde měl vůni sterility. Drickel se otřásl jako pokaždé, když do Zadní místnosti vstupoval.

"Byl jsi vůbec na vyšší úrovni periody?" zeptal se, když procházeli chodbou.

Rud přikývl. "Jen jednou, krátce po Druhém exodu. Míval jsem z té prázdnoty noční můry."

Drickel pokýval hlavou. "Cestuji do doby padesát tisíc let poté. Už jsem tam několikrát pobýval. Téměř všechno je pryč, s výjimkou lodí. Občas se k nim připletou planetoskokani. Unavuje mě to."

"Žije tam vůbec někdo?" ptal se Rud.

"Ne," odpověděl Drickel, když došli na konec tunelu a otevřely se před nimi další masivní dveře. "Je tam zatraceně velké sucho a zima. V té době je planeta opuštěná."

"Zvláštní," poznamenal Rud.

"Ne tak docela. Všichni odešli během Druhého exodu a všechny časoplány periody deaktivovaly." Drickel pohlédl na Ruda. Výraz jeho tváře už kdysi viděl, sám na sobě. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Drickel měl spoustu volného Reálného času na rozmýšlení svých rozhodnutí.

"Rudo, zamysli se nad tím," vyzval jej Drickel. "Dnes můžeme žít v kterémkoli čase si zamaneme a některé periody jsou zatraceně přeplněné. Ale pokud bychom mohli žít v téže periodě bez lidí, většina by byla pro. Dimenzionální přesuny musely v době, kdy byly objeveny, vypadat jako zázrak. Přes dva a půl milionu možností neobydlené planety v jedné periodě. Pokud bys měl možnost volby, neodešel bys do dimenze, která by nebyla přelidněná? Nebo by třeba byla úplně prázdná? Představ si, že bys měl celou planetu sám pro sebe."

"Můj mozek nezvládne pochopit fakt jiné dimenze, nemluvě pak o dvou a půl milionech dimenzí," opáčil Rud. "Pořád si říkám, co by se stalo, kdyby některé z mých dětí provedlo dimenzionální přesun bez mého povolení? Jak bych je vůbec našel?"

"Kontrola by je našla," odvětil Drickel, i když to s jistotou tvrdit nemohl. "Proto jsme tady."

"Správná připomínka," usmál se Rud. Ale Drickelovi bylo jasné, že tomu nevěří o nic víc než on sám.

Operátorem ve službě byla žena, která si z praktických důvodů uvolnila knoflíky u krku a na rukávech. Měla sice kamaše, avšak prodloužené hroty bot na jejích krátkých nohách působily ohromným dojmem. Když se Drickel představil, usmála se na něj. Jmenovala se Noughi a kdyby nemusel odpovědět na poplach, obětoval by několik vzácných minut Reálného času, aby ji poznal blíže.

Byla sama v kamenné místnosti, kde to vonělo po husté cukrové vodě. Jediná povadlá kapradina jí zabírala polovinu pracovního stolu. Zeď za ním pokrývalo rozlehlé řídící stanoviště a u protější stěny stálo zařízení podobné sáňkám s vypolštářovaným sedadlem. Osobní časoplán.

"Obdržela jsem před vaším příchodem další záznam," oznámila Noughi. "Z této stanice. Ale je to trochu dál od místa časového skoku."

Drickel pokývl. Tihle planetoskokani byli skutečně posedlí. Někdy první poplach spustil několik dalších událostí. "Jak daleko v Reálném čase se ocitnu?"

"Časový skok sahá jednu hodinu za bod prvního poplachu. Pokoušela jsem se zažádat o povolení poslat vás do dřívější doby, ale Kontrola mi to z nějakého důvodu zamítla."

Neustálá pravidla, kterých se musí obávat. A spousta dalších potíží. "Je v tomto období přítomen podzemní

časoplán?" zeptal se.

Noughi zavrtěla hlavou. "Ani náhodou. Ale většina tunelů zůstává otevřená. Dostal jste osobní transportér pro případ závalu?"

Drickel se dotkl opasku a pozvedl brašnu. "Dostal jsem veškeré standardní vybavení."

"Zní to, jako by ses chystal na túru," poznamenal Rud.

"Za to mě platí." Drickel se obrátil k Noughi. "Co je zdrojem té poruchy?"

"Nejsme si jisti," odvětila, "ale domníváme se, že se na orbitě nad stanicí v bodě, kam pocestujete, nachází vakuová loď. Má senzory, takže zůstaňte z dohledu."

Drickel přikývl. "Tak fajn, nastal čas, abych je zašel postrašit." Hodil brašnu na oranžové křeslo, pak se k ní posadil. Usmál se na Noughi. "Něco navíc, co bych měl ještě vědět?"

"Jen moji adresu v Reálném čase," odvětila mu. "Přidám ji k vašemu souboru."

"Když je teď všude přeplněno, měla byste ho navštívit," pobídl ji Rud.

Odpověděla mu vřelým úsměvem. "Stačí mě požádat, nic víc."

Drickel úsměv opětoval. Požádá - až si projde její soubory. Rozepnutý límec jej nalákal, avšak boty ukazovaly na úroveň, kterou by nemusel unést. Mávl rukou. Přikývla a stiskla tlačítko na panelu.

V příštím okamžiku se ocitl ve tmě.

Když zatápal po opasku, tiše zaklel. Po tolika letech v branži bylo opravdu s podivem, že si nikdy před skokem nevzpomněl rozsvítit lampu.

Kjanders se připojil ke třem rodinným hloučkům poblíž starého časoplánu a pokoušel se předstírat, že k nim patří. Pokud se na něj některý z rodičů podíval, o kousek poodešel. Klíčem bylo vypadat jako součást skupiny, ale zase ne příliš okatě. Podařilo se mu udržet se poblíž časoplánu a žádný oranžový hlídač jej nezpozoroval.

Zatím.

Nacházel se od časoplánu už asi jenom deset metrů, když zaslechl, že startuje. Proběhla jím vlna vzrušení. Přeběhl dláždění a skočil na rampu, zatímco se pomalu zvedala.

Složil se do jednoho z křesel ve chvíli, kdy dveře zapadly.

Světla se aktivovala a bzučení pokračovalo. Ten starý stroj zněl, jako by se měl každou chvíli rozpadnout.

Vtiskl se do sedadla a silné staré čalounění se mu pod tlakem prstů rozpadlo. Nejtěžší část měl za sebou. Cestoval tři sta tisíc let tam, kde čekalo plavidlo planetoskokanů.

Stará loď se vznesla, vzápětí s tichým žuchnutím dosedla. Vstal z křesla a vytáhl si zpod nehtů kusy výplně. Pokud z této lodi zmizí, Kontrola jej nikdy nenajde. Stane se naprosto svobodným. Stál u dveří, připraven pomalu sejít z rampy, jako by sem patřil. Dveře se otevřely a jej zasáhl poryv studeného, suchého větru.

Vytáhl si límec ke krku a vyrazil.

Přivítalo jej vytí větru, který mu do očí hodil písek. Otřel si obličej a v žaludku se mu usídlil neklid. Obyčejně ještě předtím, než prošel výstupem, slyšíval vrčení lodí a tlumené mumlání rozhovorů. Tady jej zdravil pouze vítr.

Museli objevit způsob, jak zvuk utlumit. Sestupoval z rampy - a v půli se zastavil.

Nikde tu nebyli žádní lidé.

Z transportních budov nezbylo nic víc než hromádka sutin.

Všechny časoplány stály na místech.

A většina z nich byla zjevně natolik poškozená, že je nemohl použít.

Byl ztracen v budoucnosti, kterou neznal.

Pohlédl k obloze hledaje planetoskokanskou loď, ale nespatřil nic kromě šedé, zamračené oblohy.

## KAPITOLA 8

Kapitán Janewayová jedenkrát obešla můstek a zalitovala, že k procházení, při kterém by mohla přemýšlet, nemá víc prostoru. Když došla k velitelskému křeslu, posadila se a natočila k sobě svou příruční konzoli.

"Pane Tuvoku," pronesla, "chtěla bych, abyste udržoval senzory zaměřené na toho humanoida. Chci vědět o každém jeho nadechnutí. Pane Parisi, prozkoumejte prosím veškeré anomálie v oblasti. Chakotayi, zjistěte, zda nemůžete nalézt náš výsadek v podzemí, nad zemí nebo ve vzduchu. Chci odpovědi, pánové."

Sama pak začala pracovat na hledání odpovědí na vlastní konzoli. Měla podezření, že loď byla jen kamufláž pro zcela odlišný způsob dopravy. To drobné vzlétnutí ji nedalo spát. Možná pohyb lodi aktivoval transportér nebo otevřel podzemní otvor.

"Kapitáne," ozval se Tuvok, "humanoid opustil loď a stojí na rampě. Nemám představu, jaké jsou jeho záměry, ani o jaký druh stvoření jde. Zdá se, že je to muž, sto devadesát pět centimetrů vysoký a ne příliš odlišný od jiných humanoidních druhů. Na každé ruce má po osmi prstech a domnívám se, že na nohou bude mít stejný počet prstů."

"Ušetřte mne toho, pane Tuvoku," opáčila Janewayová. V tomto okamžiku ji nezajímalo, jestli ten muž má osm prstů nebo třeba osmdesát. Doufala jen, že ji zavede za její posádkou.

"Nacházejí se tam podzemní jeskyně, kapitáne," hlásil Chakotay, "ale jsou v troskách. Žádná z nich nemá přímý výstup na povrch. Prozkoumal jsem je a nenašel žádné formy života. Předpokládám, že jeskyně bývaly kdysi součástí zdejší společnosti, ale časem se propadly."

Ke stejnému závěru dospěla také. Lodě na, povrchu jsou prázdné. Podle toho, co ukázaly senzory, představoval osamělý humanoidní muž, jenž v jedné z nich dorazil, jediného živého tvora na Alcawelu.

"Kapitáne," ozval se Paris vzrušeně, "na povrchu okolo lodi zaznamenávám stopy chronotonových částic."
"Jste si jistý, pane Parisi?"
"Naprosto." odpověděl. "Posunuli se zpátky v čase."
"Odkud víte tohle?" tázala se.
"Je to účelem těch částic."
Janewayová si jeho poslední věty nevšímala. Z vlastní konzole senzory prozkoumala bezprostřední okolí lodi. Částice se zde sice nacházely, ale jen v malém množství. "Cesta časem? Pane Tuvoku, je to logické? Pokud by tato civilizace mohla cestovat časem, proč by tu pak všechno leželo v troskách?"
"Nejasné, kapitáne. Nemáme dostatečná data."
"Je to ale možné?"
"Vcelku ano, kapitáne." odvětil Tuvok. "I když musíme vyloučit některé možnosti, jako například zda chronotonové částice nepocházejí z jiného zdroje než ze samotné lodě."
"Cestování časem by vysvětlovalo, jak se sem ten humanoid v jejich lodi dostal tak rychle," předeslal Paris.
"Chakotayi," ptala se Janewayová, "nějaké známky po našich lidech?"
"Žádné," odpověděl Chakotay. "Dokonce ani žádný zaznamenatelný vzorec. Nikam nebyli transportováni a žádné další anomálie se tam nenacházejí."
"Pane Tuvoku, pohybuje se náš přítel?"
"Ne, kapitáne. Došel k základně rampy a zůstal tam stát."
"Fajn." Vrátila konzoli do původní polohy. S odevzdaným pohledem na tváři vstala a dotkla se účesu, aby se ujistila, že všechny pramínky zůstaly na svém místě. "Pane Tuvoku, zaměřte na našeho přítele transportér a přeneste jej na bezpečnostní. Setkáme se tam. Chakotayi, chci, abyste se k nám přidal. Pane Parisi, můstek je váš."
Zamířila k turbovýtahu. Ten pasažér bude znát odpovědi.
Měl by.

V jednu chvíli stál na opuštěné stanici, v příští pak v místnosti, v níž převládala šedá barva. Ke zdi byla přidělána pryčna. Obklopovaly jej tři stěny. Místnost vyhlížela jako velký otevřený prostor a doplňovaly ji další, menší místnůstky.
Kjandersovi se zalíbilo zdejší teplo. Neoblékl se do mrazu panujícího na planetě.
Posadil se na pryčnu a vydechl si. Planetoskokani jej nějak transportovali. Nebo někdo jiný. I když nepoužili boxy, pocit byl stejný, i když pozvolnější.
Doufal jen, že ho nedostala Kontrola.
Pryčna se mu zdála krátká. Když se na ni posadil, kolena mu dosahovala až k hrudi. Matrace však byla jemná a pokrytá přikrývkou z materiálu, jaký neznal. Všude převažovala hlavně šedá a stříbrná barva tmavšího odstínu, jaký se užíval zpravidla v úředních prostorách.
Nechali ho tu samotného. Měl by zjistit, kam může sám dojít. Vstal a zamířil doprostřed místnosti. Když minul dvě přepážky, narazil na silové pole. Objevovalo se pouze, pokud se jej dotkl.
Je vězněm.
Kontrola jej našla.
Pak se se zasyčením otevřely dveře, kterých si předtím ani nevšiml. Vstoupila hubená žena v červenočerné uniformě spolu se dvěma malými muži, jeden z nich se vyznačoval tmavou pletí a špičatýma ušima, druhý měl nějakou kresbu na čele. Všichni měli malou bradu a vlasy sestřižené až téměř k lebce naprosto nepřitažlivým způsobem (účes neměli vysoký ani desetinu metru!). Červená barva uniforem byla tlumená a nevýrazná.
Úlevou vydechl. Ke Kontrole nepatřili. Nemusel planetoskokanskou loď vůbec hledat. Ona si našla jeho.
Žena se přiblížila k silovému poli. Muži se jí postavili každý z jedné strany.
Kjanders sám přistoupil k silovému poli, jak blízko jen mohl, a z výšky na ně pohlédl.
"Jsem kapitán Kathryn Janewayová z hvězdné lodě Federace Voyager. Kdo jste a co jste udělal s mojí posádkou?"
Kjanders na ni zíral a pak svou pozici přehodnotil. Jaksi předpokládal, že jej planetoskokani uvidí stejně rádi jako on je. Ale spletl se. Samozřejmě, že se spletl. Bude je muset přesvědčit, aby si ho tu nechali.
"Jmenuji se Kjanders. Jsem... technikem na Alcawelu v periodě osm osm devět. S vaší posádkou jsem nic neudělal." První lež se zdařila. Doufal, že nebude muset lhát příliš často.
"V periodě?" zeptal se muž se špičatýma ušima.
"Předpokládám, že je to matoucí, jelikož tohle je stále perioda osm osm devět." Kjanders zavrtěl hlavou. "I když to tak nevypadá."
"V této chvíli mne zajímají jedině tři ztracení členové mé posádky," řekla žena. "Nacházeli se ve vaší lodi chvíli předtím, než jste dorazil."
Příliš zase lhát nemohl. Nedokázal by pak všechno udržet pohromadě. To jej vlastně přivedlo do problémů. "Vysoká žena s vysokým čelem, muž vzrůstu dítěte se spoustou krátkých vlasů a muž, který vypadal jako tenhle?" Kjanders pokynul k muži s kresbou na čele.
"Tak nějak," přisvědčila žena. Hlas měla přímý a věcný.
"Viděl jsem je předtím, než jsem v té lodi uvízl," vysvětloval Kjanders. "Vystoupili a já ji šel prozkoumat. Je tak stará..."
"Vystoupili?" vyhrkla žena. "Kde?"
"V době před třemi sty tisíci lety. Stále v rámci periody osm devět, myslím. A to byl ten problém. Kontrola je odvedla. Je mi to líto."

"Kontrola?" divila se žena. "Co je Kontrola?"
"Časová kontrola," vysvětlil Kjanders. "Vaše posádka spáchala přestupek úrovně osm set. V těchto případech musí Kontrola zasáhnout."
"Tři sta tisíc let?" zamumlal muž s kresbou.
Žena jej ignorovala. "Popište mi ten přestupek," nařídila.
"Cestovali uvnitř periody. To je přísně zakázáno. Přesněji řečeno, jde o těžký zločin."
"Pokud cestovali uvnitř periody," pronesl muž s podivnýma ušima, "a vy jste je uviděl, jak říkáte, v periodě osm osm devět a tohle je rovněž perioda osm osm devět, pak jste spáchal naprosto stejný zločin."
Na planetoskokany se tito lidé zdáli bystří. Kjanders přikývl. "To však byla nehoda, chtěl jsem loď pouze prozkoumat. Nikdy jsem tak starou neviděl."
"V jejich případě to ale byla také nehoda," bránila se žena. "Doufám, že to vaše Kontrola ví."
"Kontrola na nehody nevěří," odvětil Kjanders. Neprobíhalo to tak dobře, jak by si představoval. Musel odlákat jejich pozornost a dostat se z tohoto vězení by mu pomohlo. "Neměli byste nějaké jídlo či pití? Uběhl už pořádný kus Reálného času, co jsem naposledy jedl."
"Pane Tuvoku," optala se žena, "zbraně?"
Muž se špičatýma ušima zavrtěl hlavou. "Nic registrovatelného, kapitáne."
"V pořádku," opáčila. Založila si ruce za zády. "Pane Kjandersi, když vás pustíme a zavedeme do společenských prostor, musíte nám slíbit, že nepodniknete nic proti nám nebo naší lodi."
"Nepodniknu," slíbil příjemně překvapen. "Rozhodně se nechci vrátit na planetu. Je opuštěná."
"Pak tedy dobrá," rozhodla žena. "Nechám vás s panem Tuvokem. On a stráž vás doprovodí do důstojnické jídelny. Cestou si promyslete způsob, jak nám vysvětlíte situaci, v níž se má posádka nachází, a možnosti, jak jim lze pomoci."
"Nemůžete jim pomoci," odvětil Kjanders. "Zmocnila se jich Kontrola."
"Já jim pomůžu," nedala se žena. "Otázkou je, zda s vaší pomocí či bez ní." Otočila se k muži s kresbou. "Chakotayi, pojďte se mnou."
Pak se otočila a odešla. Muž jménem Tuvok zůstal.
"Pochopil jsem," řekl Kjanders. Zhluboka se nadechl. Dobrodružství konečně začalo.

"Názory, komandére?" otázala se Janewayová, když vstoupili do chodby.
"O problémech výsadku nelhal," připustil Chakotay. "Tři sta tisíc let. Kapitáne, žádná hvězdná loď nikdy necestovala tak daleko. Měli jsme štěstí, když se nám podařilo přesunout o několik stovek let."
Janewayová o časovém rozdílu přemýšlet nechtěla. S tím problémem se vypořádá později. "Vím, Chakotayi. Tyhle lodě ale schopnost takto cestovat mají. Chci jenom znát princip."
"Pokud bychom se tam objevili a máme-li věřit tomu, co nám pověděl o jejich právním systému, dostaneme se do stejných potíží jako výsadek."
"Beru to na vědomí," přikývla Janewayová. Vstoupila do turbovýtahu a zadala příslušné podlaží. "Rozhodnutí ponechám na dobu, kdy se o jeho lidech dozvím víc. Všechno, co chci vědět, je váš názor na toho muže."
Chakotay se ve výtahu postavil vedle ní. Věnoval jí jeden ze svých pátravých pohledů. Zneklidnilo ji to. Jeho názory byly vždy přesné a užitečné. "Lže. Ne o důležitých věcech, ale o sobě. Nelíbily se mi jeho odpovědi na Tuvokovy otázky ohledně porušení zákona."
"Mně také ne," potvrdila Janewayová. "Je nebezpečný?"
Chakotay se zamračil. "Ne, pokud mohu hádat. Nedokáži si představit, že by někdo záměrně cestoval časem na naprosto opuštěnou stanici beze zbraně nebo jiného druhu ochrany. To dodává důvěryhodnosti jeho tvrzení o nehodě. Ale skutečnost, že inženýr vstoupí na loď, která náhodou odstartuje, už pravdivě nezní."
"Přesně," přitakala Janewayová. Výtah se zastavil a oba vystoupili. "Chakotayi, chci, abyste byl přítomen, až bude jíst. Pokud na vás udělá lepší dojem, dejte mi vědět. Nechci, aby se mi někdo nebezpečný pohyboval po lodi, ale zároveň nemám v úmyslu někoho zbytečně věznit."
Chakotay přikývl.
"Přidám se k vám za několik minut," sdělila mu. "Řeknu Careymu, aby ty lodě prostudoval odtud. Teď, když víme. že se používají k cestování časem, myslím, že zjistit, jak je použít, bude mnohem jednodušší. Možná najdeme vlastní řešení i bez pomoci toho Kjanderse."
"V to doufám," přisvědčil Chakotay. "Protože se mi nelíbí zvuk toho jeho slova - Kontrola."

Když Janewayová dorazila do jídelny, Kjanders už jedl. Před sebou měl láhev syntheolu a jeden z Neelixových pokrmů, který uvařil někdo, koho Talaxián zaučil. Chakotay mu seděl po jednom boku, Tuvok po druhém. U dveří stál navíc jeden strážce. Pokud by se Kjanders o něco pokusil, dalo by mu dost práce se s nimi vypořádat.
"Kapitáne," zavolal na ni a mával přitom vidličkou s kusem zeleno červeného salátu. "Vaši přátelé Chakotay a Tuvok mi popsali systém velení této lodi. Na Alcawellu jsme v žádné z period nikdy neznali vojenskou strukturu, my máme byrokracii. Přesvědčili mne ale, že váš systém je mnohem výkonnější."
"Tuvoku." Janewayová se usmívala, když si přisedla. "Myslela jsem, že Vulkánci nelžou."
"Kapitáne," bránil se Tuvok, "pevně věřím, že systém Hvězdné flotily je sestaven..."
"Dělala jsem si legraci, Tuvoku."
Tuvok se na ni nazlobeně podíval. Za dobu strávenou v lidské společnosti se naučil takový suchý humor přijímat - dokonce používal vlastní variantu-, ale ve vypjaté situaci brával každou větu doslova.
Janewayová na stole sepjala ruce. Kjandersovo jídlo vonělo talaxiánským kořením a brokolicí. Zakručelo jí v žaludku.

Uplynula již dlouhá doba, co naposledy jedla. A bude to trvat ještě mnohem déle, než se naskytne další příležitost. Opravdu neměla zájem trávit čas jídla s vězněm.

"Nepovečeříte, kapitáne?" zeptal se Kjanders a spolkl salát.

Zavrtěla hlavou. "Pokračujte, prosím. Nechtěla jsem vás vyrušit."

"Takže," promluvil Kjanders s plnými ústy, "vysvětlovali mi zdejší hodnostní systém a já jim vyprávěl o byrokracii, ale nezmínil jsem se, jak k tomu došlo. Uvažoval jsem, že nejlepší způsob, jak udělat to, co jste žádala, kapitáne, je poskytnout vám krátký exkurz do historie. Potom, pokud se nevyjádřím jasně, se mě můžete na cokoli zeptat a já vám vše vysvětlím, jak nejlépe budu moci."

"Fajn," souhlasila Janewayová. Doufala, že hostovo vyprávění bude krátké. Nechtěla ztrácet cenný čas nedůležitými fakty.

Kjanders usrkl syntheolu, polkl a usmál se na ni. Pak se opřel. "Asi před dvěma tisíci lety tým vedený mužem jménem Caxton objevil cestování časem. Velmi rychle zjistili, že už jen nepatrným vměšováním je možné změnit časové linie. To působilo velké problémy. Proto v této době věděl jen velmi malý a mocný okruh lidí, že je možné pohybovat se časem."

"Cestovala vaše kultura i vesmírem?" zeptal se Tuvok.

"Trochu," odpověděl Kjanders. "Měli jsme problémy s hustotou populace. Ale i přesto měli Alcawelliané sklon usadit se na jednom místě a žít tam, jak dlouho jen mohli. Ochraňovali by to místo až do smrti a neměli by žádný skutečný důvod je opustit. Cesty do vesmíru představovaly úsilí dostat se někam, kam vlastně nikdo nechtěl. A když první lodě kvůli špatné konstrukci explodovaly, vesmírné cestování ztratilo podporu veřejnosti."

"Tuvoku," upozornila Janewayová, "já potřebuji informaci, která by nám mohla pomoci vrátit naše lidi. Vaše fascinace touto kulturou je sice pochopitelná, ale právě teď nepotřebuji žádné odbočky. Pokračujte, pane Kjandersi."

Kjanders uštědřil Tuvokovi něco, co vypadalo jako nervózní pohled. "Nuže." pokračoval, "Caxton a jeho přátelé ve vládě konečně shledali, že cestování vesmírem je - nepopulární a nebezpečné, avšak historie planety skýtala volný hrací prostor. Alcawell je starý přes devět miliard let. Přes pět miliard let byl schopen uspokojovat naše potřeby. Naproti tomu náš vývoj na této planetě trval asi jen něco přes milion let."

"Tak se tedy vaši lidé začali vracet v čase?" zeptal se Chakotay.

"Vlastně začali v čase žít. Caxton a jeho tým rozdělili celou historii planety, dopředu i dozadu, na pětisettisícileté oddíly. Každý z nich se označuje jako perioda."

Janewayová přikývla. Tohle je tedy ta perioda, o níž se Kjanders zmiňoval, když sem dorazil. A jelikož se výsadek nacházel tři sta tisíc let v minulosti, zůstával stále v téže periodě.

"Náš datovací systém se stal poněkud zmateným," vyprávěl Kjanders, "jelikož jsme po objevení cestování časem náš kalendář nezměnili. Místo toho každá perioda užívá kalendář Reálného času, založený na našem starém kalendáři."

"Když se zmiňujete o Reálném čase," ujišťoval se Chakotay, "míníte tím lineární čas. Právě teď existujete v Reálném čase."

"Přesně tak," přitakal Kjanders. "Můžeme cestovat stovky tisíc nebo dokonce milionů let, ale své životy žijeme v rozpětí Reálného času. Což pro nás znamená asi sto let."

"Podívejme se, jestli tomu dobře rozumím," řekla Janewayová. "Každá perioda trvá pět set tisíc let. Léta uvnitř těchto pěti set tisíc let běží chronologicky. Rok jedna v první periodě je tedy vzdálen pět set tisíc let od roku jedna v periodě druhé."

"Přesně," potvrdil Kjanders. "Systém je poněkud zmatený, protože první periody byly osídleny ještě předtím, než Caxton a jeho lidé zjistili, že některé z nich jsou k životu nevhodné, protože mohou změnit příliš mnoho. Označili je proto jako červené periody. Nikdo do nich nesmí cestovat. Dokonce i pouhé přemístění kamene by mohlo změnit směr historie. My ale cestujeme do černých, povolených period, kde se můžete dotýkat čehokoli chcete."

Tuvok sepjal prsty, přitiskl si je ke rtům a přemýšlel. "To efektivně eliminuje všechny časové paradoxy," pronesl. "Předpokládám, že se červené periody kryjí s periodami důležitých biologických změn. Černé periody mají rozpětí dost dlouhé na to, aby na změně způsobené osobou v roce jedna první černé periody v roce jedna černé periody číslo dvě nezáleželo."

"Správně," přisvědčil Kjanders.

Janewayová už měla dost teorie. Chtěla něco, co by mohla použít při pomoci Torresové, Kimovi a Neelixovi. "Jaké je dnešní datum, počítáno v Reálném čase?"

"To nevím přesně," přiznal se Kjanders. "Jak jsem uvedl, svůj výlet sem jsem neplánoval. Hádám, že je tři sta tisíc sto plus minus několik let periody osm osm devět."

Janewayová pokývla. "A kde přesně podle let vašeho Reálného času mí lidé jsou?"

"Tři tisíce sedmdesát jedna Reálného času, perioda osm osm devět. A to je jejich problém," uzavřel Kjanders. "Neskočili dostatečně daleko. Skoky uvnitř periody jsou zakázány. Tento můj výlet je první, co jsem něco takového provedl."

"Vaši lidé nemají dovoleno spatřit blízkou budoucnost," ujistil se Tuvok.

"Nebo blízkou minulost," dodal Kjanders.

"Záleží na tom?" ptal se Chakotay.

"Zabraňuje to peněžním spekulacím," odpověděl mu Tuvok. "Nedovoluje to například jedinci zabít vlastního dědečka a jiným standardním časovým paradoxům. Jinými slovy, když lidé nastoupí do lodí, pohybují se pouze přesně v pětisettisíciletých skocích."

"Asi na tom skutečně záleží," poznamenala Janewayová. "Není divu, že dodržování tohoto pravidla vaši lidé tak zuřivě chrání. Co se stane tomu, kdo skočí uvnitř periody?"

"Ve škole se k popisu lodí používala metafora. Metafora pochází od Caxtona a je už překonaná, ale vám může být

užitečná, protože pochází ze společnosti, která se dívala na planetoskokanství..."
"Planetoskokanství?" podivil se Chakotay.
Kjanders pokrčil rameny. "Tak se nazývá vaše forma cestování. Také to nezní příliš srozumitelně."
Janewayová potlačila povzdech. Rozuměla zájmu svých důstojníků - sama jej s nimi sdílela - ale mnohem raději by se od Kjanderse dozvěděla, jak porozumět rozsahu problémů, v nichž se nacházel její výsadek. "Pokračujte, pane Kjandersi."
"Ach, ano. Jak jsem již řekl, jelikož byla jeho společnost podobná vaší, jeho popis může být pro vás srozumitelný. Říkal, že každá loď je postavena pro pohyb na kolejnicích mezi časovými periodami. Nejsou tam pochopitelně žádné koleje, pokoušel se to vysvětlit společnosti, která cestovala po kolejích na určené cílové stanice den co den."
Sice žádné hmotné koleje, uchovala si Janewayová ten poznatek pro Careyho, ale zároveň jistý druh systému předurčujícího cílovou stanici.
"Protože každá loď je nastavena pouze k pohybu mezi periodami po dané trase, cesta uvnitř jediné periody musí být povolená a umožněná jedině pomocí Kontroly." Kjanders obhlédl své tříčlenné publikum a pak se znovu zaměřil na Janewayovou. "Nikdy v životě jsem neslyšel o nikom, kdo by to udělal, ale vím, že trestem je smrt. Je mi to líto."
"Smrt!" vydechla. Měla zlé tušení, že tomu tak bude.
"To by bylo logické," pronesl Tuvok. Díval se do kapitánových zděšených očí. "Kdokoli cestující uvnitř periody by mohl mít příležitost způsobit paradoxy nebo pozměnit časovou linii natolik, aby zničil celou civilizaci."
Kjanders pokývl. "To se učí jako základní poznatek v prvních ročnících našich škol. Pro nás je skok uvnitř periody natolik nemyslitelný, že se stal naprosto nepředstavitelným. Popravdě, pouhý návrh něčeho takového je jistým druhem přestupku. Když se vaše posádka objevila, způsobila právě takový pohyb, a když se pak pokusila uniknout, dostala se do ještě větších problémů."
"Jak?" zeptala se Janewayová a téměř se obávala odpovědi.
"Odmítli odejít s hlídačem z Časové kontroly, a když se pokoušeli utéct zpátky do časoplánu, který je přivezl, způsobili časový poplach."
"Časový poplach?"
"Strážci Časové kontroly museli skočit do okamžiku před tím, než vaši lidé do lodě nastoupili. A ti, kdo vyvolají časový poplach, jsou potrestáni."
"Vy jste je ale viděl živé," namítla Janewayová.
Kjanders přikývl. "Když jsem odešel, byli odvedeni na Mimočasovou kontrolu periody osm osm devět. Předpokládám, že odtamtud budou přeneseni do centrály Mimočasové kontroly."
"A to je kdy?" vyzvídal Tuvok.
"V Reálném čase je to v první periodě," odpověděl Kjanders.
Janewayové se v hlavě okamžitě zformovala rovnice. Její posádka existovala (889 x 500 000) + 300 000 let v minulosti.
"To je čtyři sta čtyřicet čtyři milionů let," oznámila jakoby pro sebe. Nedokázala si to číslo ani představit. Byla to příliš velká sbírka nul.
Tuvok nechal spojené ruce dopadnout na stůl. Naklonil se ke Kjandersovi. "Vypadáte celkem klidně na člověka, který si právě podepsal rozsudek smrti."
Kjanders na něj překvapeně pohlédl.
"Předpokládám, že podléháte stejným zákonům jako naši kolegové."
"Ano," přisvědčil Kjanders, "ale já už na Alcawellu nejsem. Kontrola se sem nahoru dostat nemůže."
Chakotay si vyměnil s Tuvokem chápavý pohled. "To je důvod, proč tady jste, pane Kjandersi? Jste na útěku před Kontrolou?"
"Na loď jste mě vzali vy." Kjanders položil vidličku. "Vím, že jsem byl nezdvořilý. Člověk by měl říci alespoň 'děkuji' lidem, kteří mu zachránili život."

## KAPITOLA 9

Pokud by se Torresová předtím nedověděla, že přeskočila více než čtyři sta milionů let do minulosti, na první pohled by to nepoznala. Dveře časoplánu se otevřely do hangáru v mnohém podobnému tomu ve vzdálené budoucnosti.
"Vy asi nejste příliš nápaditi, co se týče interiérů, že?" zeptal se Neelix hlídače, který je sem dovedl.
Ten jej jako pokaždé ignoroval.
Jako poslední vystoupil z časoplánu Kim. Pohlédl na Torresovou, v očích paniku. Pořád ale stál pevně a držel se zpříma, jako by vystupoval z raketoplánu Hvězdné flotily někde poblíž pozemské základny.
Původní hlídač je vedl dolů po rampě. Ostatní strážci je následovali. Torresová očekávala, že vzduch tu bude cítit jinak a že se změní i teplota, avšak podzemní jeskyně zůstaly stejné jako předtím. Vzduch byl sterilní a teplota nastavená až příliš vysoko.
Dole na ně čekala žena. Fialové vlasy měla načesané do kužele vysokého jeden a půl metru. Naštěstí si ponechávala prostor mezi špičkou účesu a stropem. Na sobě měla přiléhavé šaty ze zářivě bílého materiálu a její boty stály na hrotech vysokých osminu metru. Ve vlasech se jí leskly šperky.
"Převezmu je," pokynula prvnímu hlídači. "Obdržíte pochvalu. Už jsem si vás poznačila."
"Děkuji, Cwaner," řekl hlídač. Dal povel ostatním oranžovým kombinézám a ty nastoupily zpátky do časoplánu.
"Raději z té rampy sestupte," doporučila Cwaner Torresové, Kimovi a Neelixovi. "Pokud ovšem nechcete být uzavřeni

do časoplánu a vrátit se do osm osm devítky."

Torresová je odvedla z rampy na hrubou podlahu. Cwaner se na těch absurdních botách pohybovala dost jistě.

"Vítejte na základně Mimočasové kontroly. Já jsem Cwaner, asistentka pana Rawlika. Ten se bude vaším případem zabývat."

"A bude schopen nám pomoci?" zeptal se Kim.

"Pomoci...?!" zasmála se Cwaner. "Vy nemůžete žádat o pomoc, ale budete vděční za sebemenší milost, které se vám dostane."

"Není mým zvykem být vděčná, když mě mají potrestat," odsekla Torresová.

Kim ji chytil za paži. Neelix se před tou ženou lehce uklonil, jako by se ji snažil obměkčit.

"Vaše paruka," vyhrkl a mluvil rychleji než obvykle, "mně připomíná okázalý příčesek, který jsem viděl před sedmnácti lety na jednom výletě. Obsahoval šperky a byl protkán zlatými nitěmi, ale měl bílou barvu a nedosahoval takové výšky jako ten váš. Barvíte si ji nebo ji ponecháváte v přirozené podobě?"

Cwaner pozvedla útlou, osmiprstou ruku k účesu. "Je to pokus," svěřila se. "Líbí se vám? Rawlik říká, že má raději modrou."

"Fialová vám zvýrazňuje oči," pochleboval Neelix.

Usmála se. "Měl byste šetřit šarmem pro Rawlika."

"Bude nám to k něčemu dobré?" zeptala se Torresová.

Cwaner pokrčila rameny. "Ve vaší situaci vám už nic ublížit nemůže."

Odvedla je z hangáru do dlouhé chodby, která přesně odpovídala té, již spatřili v 889. Tato však byla plná kvetoucích rostlin. Některé měly modrá, jiné černá poupata. Vůně květů byla sytá a štiplavá a Torresové připomínala vůni masti, kterou její klingonská matka používala k mazání hrudního brnění.

Chodba vedla do komplexu naplněného dalšími kvetoucími rostlinami, stoly a lidmi, kteří nosili upnuté variace Cwaneřiných šatů. Ze všech částí oblečení působily boty a vlasy nejnemožněji. Zdálo se, že je zde moderní vše, co znesnadňuje chůzi.

Cwaner pravou rukou třikrát poklepala na jakousi kamennou stěnu. Ta se odsunula a odhalila kancelář velkou téměř jako polovina hlavní místnosti. Za dlouhým černým stolem seděl jediný muž. Vypadal, že mu táhne na třicet. Měl hnědé vlasy, které mu dosahovaly k límci, knír a, překvapivě, brýle.

Okolní stoly pokrývaly počítače, rozházené papíry a stohy dvourozměrných fotografií. Židle byly modré a Cwaneřiny vlasy s místností ladily. Zde nerostly žádné květiny, jenom tu byla spousta knih, vesměs starožitných vydání, která prostoru dodávala nádech věkovitosti.

"Díky, C-C," řekl Rawlik jemným hlasem.

Přikývla na srozuměnou a zavřela za sebou dveře.

Torresová počkala, až dveře zapadnou, a pak se vrhla ke stolu. Opřela se o něj rukama a naklonila se k Rawlikovi.

"Už mě unavují lidé, kteří mi nejsou schopni pomoci, citují nařízení, o jakých jsem nikdy neslyšela, a kteří mě obviňují ze zločinu, když mluvím přirozeným způsobem."

Rawlik odložil brýle, promnul si oči a s lehkým úsměvem se opřel v křesle. "Vítejte v periodě jedna," pronesl.

"Nejsem tu vítaná. Ani se vítaná necítím. A o vaše pozdravy nestojím," odsekla Torresová.

Kim ji opět chytil za paži. "Klid," sykl.

Setřásla ho. Bylo na čase skončit s tímhle bláznovstvím. "Vypadáte jako někdo důležitý," řekla. "Chci vědět, jestli nás můžete vrátit na naši loď."

"Zřejmě asi půjde o tu planetoskokanskou loď na orbitální dráze nad ústřední stanicí v periodě osm osm devět." Rawlik mluvil poněkud ospale, slova volil velmi opatrně.

"Naše loď neskáče," poučila jej B'Elanna. Kypěla potlačovaným hněvem. Možná pomyslný okraj přetekl vzpomínkou na klingonskou matku. "Létá. Vesmírem. Pokud vím, fyzicky jsme se nepohnuli ani o kilometr. Nemám cestování časem ráda. Pošlete nás zpátky na naši loď a my vám už žádné problémy nezpůsobíme."

"Rád bych," pronesl Rawlik. Brýle posunul po stole nebezpečně blízko B'Elannině pěsti; průzračné čočky vroubily stříbřité obroučky. "Bohužel ale nemohu. Prosím, posaďte se."

"Poručíku," naléhal Kim. "B'Elanno. Prosím. Udělejme, co říká."

Torresová potlačila potřebu na muže zavrčet. Posadila se na kraj nejbližší židle, připravená při nejmenší provokaci vyskočit. "Tak fajn," usekla. "Povězte mi, proč nás nemůžete poslat zpět."

"Popravdě - poručíku? - máte štěstí, že jste vůbec tady. Ústřední rada Kontroly váš případ přehodnotí vzhledem k faktu, že jste planetoskokani. Dovolte mi vás upozornit, že to je dobré. Občané, kteří poruší zákon, bývají obvykle potrestáni bez prodlení."

"Neměli jsme ani ponětí, že nějaký zákon porušujeme, když jsme se tady objevili, a pořád si nejsme jisti, které zákony to vlastně byly," vysvětlovala Torresová. "Jsem si jistá, že můžeme dospět k nějaké dohodě, dokud nám nedovolíte vrátit se na naši loď."

"Obávám se, že neznalost zákona nikoho neomlouvá," podotkl Rawlik. "A s tím já nemohu nic udělat. A vrátit vás na loď také ne. Nicméně vám mohu zodpovědět jakékoli otázky, které mi položíte."

Otázky? Těch měla Torresová tisíce. Zrovna chtěla jednu z nich vyslovit, když se Neelix usmál a otočil dlaně ve smířlivém gestu.

"Stále se zmiňují o trestu," promluvil. "Nevím jak vám, ale mně se to slovo zdá poněkud nepříjemné. Možná kdybyste nám vysvětlil, čemu vlastně čelíme, uklidnili bychom se a mohli bychom se chovat tak, aby to bylo pro vaši kulturu přijatelné."

Rawlik se dotkl obrazovky svého počítače. "Podle záznamů jste překročili jedno nařízení úrovně osm set, dvě úrovně

čtyři sta..."
"Řekli nám, že to nám prominou!" rozhořčil se Neelix.
"...a spáchali možný přestupek úrovně šest set." Rawlik si povzdychl. "Šestistovková jsou jen porušení mravů, ale ta ostatní jsou, jak se obávám, závažné zločiny."
"Což znamená?" ptal se Kim.
"Trest bude přísný," vysvětlil Rawlik. "Úroveň osm set se týká narušení časové roviny."
"O těch osmistovkách jsme už slyšeli," vmísil se Neelix. "Povězte nám prosím pouze, co jsme provedli."
"Váš přestupek úrovně osm set," odříkával Rawlik, "spočívá v pohybu časem v rámci jedné periody, což spadá do specifické třídy nařízení, která se dělí do dvou skupin. Na narušení záměrná a narušení způsobená nezáměrně."
"My jsme neměli v úmyslu sem přiletět." připomněla Torresová.
"Já vím," opáčil Rawlik. "Stále to zdůrazňujete. To ale neznamená žádný rozdíl, s výjimkou poznámky ve vašich záznamech. Trest je stejný."
"A tím trestem je?" zeptal se Neelix.
"Smrt."
To slovo chvíli viselo ve sterilním vzduchu.
Pak se ozvala Torresová. "Smrt?"
Rawlik přikývl. "Bez výjimky. Narušení úrovně osm set jsou nejhorší známé zločiny."
"Mnoho kultur považuje vraždu za jeden z nejtěžších zločinů," poznamenala Torresová.
"Tohle je horší," hájil se Rawlik. "Hrdelní zločiny spadají v Reálném čase pod úroveň osm set. Tresty jsou rozličné."
"Co může být horšího než vražda?" dožadoval se vysvětlení Neelix.
"Narušení času," odpověděl Rawlik. "V nejhorším případě mohou vést až ke genocidě, kompletnímu zničení naší kultury nebo naprosté zkáze našeho světa."
Už potřetí toho dne B'Elanna ztratila dech. "Neprovedli jsme ani jedno z toho, nebo ano?"
"Podle mých záznamů ne," ujistil ji Rawlik. "Ale spáchali jste zločin úrovně osm set. To změnit nelze."
Od čerta k ďáblu a od ďábla k čertu. Torresová stěží dodržovala nařízení Hvězdné flotily. Tenhle dvousečný úřední jazyk jí působil závratě.
"Tak dobře," připustila. "Spáchali jsme určitý druh strašného zločinu, který nějak souvisí s vaší kulturou cestování časem. Pro jistotu byste nám měl vysvětlit pojmy kultura, zločin a zasahování v jazyce pochopitelném pro nás planetoskokany."
Založila si ruce a dívala se na něho s odvahou, kterou ve skutečnosti necítila.
Rawlik se na ni usmál a přikývl. "Pokusím se."
"Prosím," opáčila. "A pokud mne hodláte nakonec zabít, musí být to vaše vysvětlení zatraceně dobré."

## KAPITOLA 10

Drickel nepoužil kapesní svítilnu, protože si s sebou vzal lampu. Opatrně ji vytáhl z brašny. Stiskl knoflík aktivace a černočernou jeskyni vyplnila záplava světla; přinutila jej, aby pocítil podivnou osamělost. Obyčejně takové emoce nemíval. Ale to také nebýval tady, v době, kterou nenáviděl, pouze sám se sebou, batohem a s vyhlídkou na setkání s neznámými mrchožrouty.
Chvíli mu zabralo, než se zorientoval. Každý posun v čase znamenal, že si musí opakovaně zvykat. S postupujícím věkem se jeho tělo přizpůsobovalo změnám teploty a vlhkosti stále pomaleji. A to ještě nepočítal další potíže spojené s pohybem. Staré jeskyně Kontroly byly vysušené a zaprášené a jakýkoli rychlý pohyb by rozvířil mračna dusivého prachu.
Pomalu se otočil a prohlížel si pozůstatky staré místnosti. Dosud byly znatelné jílovité kruhy v místech, kde stávaly stromy a rostly květiny. Po podlaze se povalovaly kusy stolů a prachem se jako šediví hadi proplétaly dráty. I když věděl, že místo bylo opuštěné, protože jeho lid shledal interdimenzionální přesun zajímavějším než prosté cestování časem, připadalo mu jaksi děsivé. Možná právě tohle představovalo původní impuls, proč se stal Strážcem.
Paprsek lampy namířil k chodbě. Stěna napravo se zřítila a vytvořila tak jakýsi svah stoupající ke stropu. "Skvělé," prohodil.
Jeho hlas vyvolal ozvěnu, která se odrážela tak dlouho, dokud ji jen dokázal zaslechnout. Zajímalo jej, jak daleko se vibrace mohly až dostat. Vlastně bylo s podivem, že tyto místnosti zůstaly i po letech stále průchozí: museli je postavit opravdu dobře. Jen doufal, že zůstaly pevné natolik, aby vydržely do doby, než je bude moci opustit.
Brašnu přehodil přes rameno a lampu upevnil tak, aby jej neoslňovala. Když procházel hlavní místností, s každým krokem se zvedal oblak prachu. Neustále šel dál, aby mračno zůstalo vždy o krok za ním. Nalezl tunel starého magnetického vlaku přesně tam, kde si jej pamatoval z map.
Když naposledy cestoval do této Kontroly, uplynulo již dvacet let Reálného času. Tehdy se transportoval přímo z malé časové komory v Zadní místnosti. Dopadl mrchožrouty, kteří skočili dopředu do dnů po Druhém exodu. Bylo jich šest a nečinilo mu velkou potíž je vystrašit natolik, aby se navrátili do svého Reálného času. Šlo o náboženskou skupinu a on na jejich notu dokázal zahrát stejně dobře jako profesionální hudebník na alcaharfu.
O deset let dříve se jedna z planetoskokanských lodí pokoušela sbírat zde materiál a způsobila tak v této periodě další poplach. Poté, co se v jejich okolí zjevovaly a zase mizely kusy kovů a zařízení, opustili planetu aniž si odvezli něco většího, než je suvenýr. Když se setkali s tak obrovitým přízračným přístavem, jaký byl tento, nechávali se často

ovlivnit svými předsudky. Za všechna ta léta jej přízraky v podobě starých pozůstatků ještě nezklamaly.

Prozkoumal starý magnetický kolejový vůz, zaparkovaný poblíž ústí tunelu. Vagón byl malý a protáhlý, ve tvaru kapky, vyrobený z kdysi zářivého kovu. Nyní se však topil v prachu.

Opatrně mu z boku setřel špínu a zatlačil na kliku; při hlasitém krach! sebou trhl a klika mu zůstala v ruce. Vzdychl, takže rozvířil prach. Bylo by pěkné ušetřit si desetikilometrovou chůzi a půlkilometrové stoupání v temnotě. Samozřejmě, to byl jen sen a on to dobře věděl. I v tomto suchém klimatu uplynulo přece jenom příliš mnoho let, než aby cokoli s výjimkou několika časoplánů fungovalo a odolávalo zubu času.

On ale nikdy nepatřil k těm, co se práci vyhýbají. Alespoň si udělá představu, v jakém stavu chodby vlastně jsou. Upustil kliku do prachu a zamířil k tunelu.

Prvního půl kilometru tunel stoupal téměř v pětačtyřicetistupňovém úhlu. Drickel se potil a prach jej pokryl ještě dřív, než stačil urazit jen kousek z této vzdálenosti. Zpomalil, aby si udělal přestávku, a vznášející se částečky nechal usednout.

"Tohle je praštěné," řekl si a setřel si z čela nečistotu. Dbal veškerých nařízení - Strážce by měl vždy použít přirozené druhy přepravy, pokud je to jen možné (Nařízení pro strážní službu, oddíl 4221, odstavec 96) - ne ale v případě, když jej vystavila špíně a únavě. Otevřel brašnu a vyňal ovladač osobního transportéru. Trocha zvířeného prachu se mu nakonec dostala do hrdla a následný záchvat kašle uvolnil ze stěn a stropu další oblaka. Jen matně si uvědomil, že všechno jenom zhoršil.

Zadržel dech a tím i hrozící záchvat kašle, dokud se prach neusadil a neutvořil pouhou mlžnou clonu v kuželu světla lampy. Pak se pomalu rozdýchával a sám sobě slíbil pořádnou porci kašle, jen co dosáhne povrchu.

Uvolnil přídavný panel transportéru, umístěný na opasku. Pak na něm otevřel ovládání osobního štítu neviditelnosti. Pouze Strážci a policisté prověření na vysoké bezpečnostní úrovni mohli toto zařízení používat (Nařízení pro Strážní službu, oddíl 66719, odstavec 2) a on tento fakt přijímal s povděkem. Jeho práce by byla mnohem obtížnější, pokud by jako průměrní Alcawelliané o existenci štítů vůbec nevěděl.

Neviditelnost však neznamenala dokonalost. Ve chvíli, kdy dosáhne povrchu, na okamžik krytý nebude. Transportovat se a mít zároveň zapojený filtr neviditelnosti - to nešlo. Tento problém ještě nedořešili. Nebo mu alespoň o možném řešení nic neřekli. Bude muset doufat, že jej planetoskokani nezahlédnou. Málokdy vlastnili tak schopné senzory a pokud přece, zmizí jim téměř okamžitě. Jeho stopu nikdy nezachytí.

Stiskl tlačítko pro transport a vzápětí ucítil studený vítr, jenž mu vmetl do tváře písek jako drobné kroupy.

"Báječné podnebí," prohodil pro sebe, otočil se zády k větru a spustil štít neviditelnosti. "Skoro se mi ten prach zamlouval víc." V batohu vyhledal kabát a oblékl si ho, na hlavu narazil čepici a oči ukryl za ochrannými brýlemi.

S rychlým pohledem na staré zničené časoplány zamířil pevným krokem na místo, kde planetoskokani prve přistáli.

Janewayová seděla za stolem ve své pracovně a obrazovka jejího počítače zachycovala loď, která unesla výsadkovou skupinu. Uchýlila se sem, aby zhodnotila, jaké mají možnosti, prošla si situaci a zvážila všechno, co jim pověděl Kjanders.

Stejně jako Chakotay mu nedůvěřovala. Nicméně se zdálo, že o alcawellské společnosti mluví pravdu. I když Chakotay s Tuvokem poukázali na zásadní rozpor: Kjandersovi zřejmě na faktu, že mu hrozí trest smrti, v nejmenším nezáleželo.

Nechala jej odvést do kajuty, dokud nezíská větší přehled.

Opřela se. V pracovně ale ulehčení nenašla. Výhled z protáhlých oken skýtal i letmý pohled na Alcawell a i přes to, že stovky tisíc plavidel na povrchu zahlédnout nemohla, dokázala si je tam, dokonale seřazené, živě představit. Někdy si v této části Galaxie připadala ztracená jako na moři. Spoléhat se na Neelixe přinášelo výsledky pouze z padesáti procent. V určité chvíli jim dokázal pomoci, jindy působil neuvěřitelné potíže.

Doufala ale, že se s ním bude znovu muset zlobit, protože to by znamenalo, že je zase na palubě.

Ani si neudělala čas podívat se za Kes. Drobná pohledná Ocampa již dříve prokázala svoji nepostradatelnost. Janewayová si plně uvědomovala, že pro ni nebude snadné si uvědomit, že se Neelix ztratil v hluboké minulosti. A navíc jej měla velmi ráda.

Vtom se z můstku ozval Tuvok: "Kapitáne, mám tady..."

Větu nedokončil, avšak kanál zůstal otevřený. Zvláštní. "Co se děje, pane Tuvoku?"

"Promiňte, kapitáne," omluvil se. "Senzory na jednu sekundu zaznamenaly na povrchu životní formu. Humanoida, asi deset kilometrů od místa, kde zmizel výsadek. Pak se beze stopy vytratil."

"Problémy se senzory, pane Tuvoku?"

"Nikoli, kapitáne. Vypadalo to spíše, že se ten humanoid maskuje."

Janewayová si povzdechla. "Proveďte diagnostiku a pokračujte v průzkumu. Pokud je ten humanoid maskovaný a objevil se jednou, má jeho zařízení slabiny. Ukáže se znovu."

"Pracuji na tom, kapitáne."

"Dobře," potvrdila Janewayová, přerušila spojení a zavolala si Chakotaye. Měla omezené možnosti a čelila několika problémům zároveň. Musela najít výsadek a současně se postarat, aby loď zůstala v dobrém stavu. Nedokázala ani pomyslet, jak by Voyager fungoval, kdyby se Torresová nevrátila. Carey byl sice dobrým inženýrem, ale B'Elanna vynikajícím.

Dveře pracovny se se zasyčením otevřely a Chakotay vstoupil. "Přála jste si mě vidět, kapitáne?"

Přikývla. "Přemýšlela jsem o informacích, které nám náš host poskytl. Zdráhám se poslat na povrch další výsadek, ale nevidím v tomto ohledu žádnou další možnost - a vy?"

"Jak by řekl Tuvok, opatrný průzkum toho časoplánu by se zdál nejlogičtějším krokem," odpověděl Chakotay.

"Koho navrhujete?" Procházela v duchu všechny možnosti. Když uvážila, že by se dotyčný nemusel nikdy vrátit,

samozřejmě ji nikdo z posádky nenapadl. Nikoho nelze nahradit. Takové má štěstí. Přestože uvízla sedmdesát pět tisíc světelných let od domova, měla vynikající tým. Zauvažovala, že půjde sama, ale i přes cenné vědecké znalosti měly mnohem větší váhu její velitelské schopnosti.

"Výběr je těžký," poznamenal Chakotay, "ale sám jsem o tom už přemýšlel. Seska je svým způsobem skvělý inženýr. Tuvok má užitečné znalosti. A je mou povinností vám oznámit, že se pan Paris přihlásil jako dobrovolník. Přepadá ho úzkost ohledně mladého Kima a rád by pomohl, jak jen bude moci."

Janewayová si dovolila lehký úsměv. Chakotay cítil stejně jako ona tutéž potřebu zapojit se. "Vás potřebuji zde, abyste dohlédl na našeho hosta. Zjistěte, jestli z něj ještě dokážete dostat nějaké informace. Ale vaše ostatní návrhy zní dobře."

Vstala. "Sestavme tedy výsadek."

Chakotay přikývl. Pracovnu opustili společně.

Na můstku panovalo ticho. Paris seděl u kormidla, Tuvok se skláněl nad řídícím panelem bezpečnosti a u operačního stál Jarvin. Když Janewayová mířila ke kapitánskému křeslu, otevřely se dveře turbovýtahu. Vstoupila Kes. V drobném obličeji měla výraz vyrovnanosti, ale nervózně si mnula ruce.

Janewayová jí pokývla a pak se obrátila k Tuvokovi.

"Pane Tuvoku, posílám vás, poručíka Parise a praporčíka Sesku na povrch planety. Chci, abyste o těch lodích zjistili vše, co můžete, aniž byste odcestovali do vzdálené minulosti. Je to jasné?"

"Ano, kapitáne."

Paris vstal. "Děkuji vám, kapitáne. Mám o Kima starost."

"Stejně jako my všichni, poručíku. Situaci řešíme, jak můžeme. Vezměte si vybavení a shromážděte se v transportní místnosti. Čím dříve uděláme vše potřebné, tím dříve to bude za námi," podotkla.

"Promiňte, kapitáne, ráda bych šla také." Kesin hlas prostupovala síla, které se jen těžko odporovalo.

Janewayová se k ní otočila. "Chápu vaši potřebu pomoci," řekla, "ale dole potřebuji zejména techniky. Pokud narazíme na něco, s čím byste nám mohla pomoci, dám vám okamžitě vědět."

Kes hleděla na své ruce, jako by ji zrazovaly; pak je schovala za zády. S výjimkou toho jediného pohybu se zdála být klidná. "Mohu zůstat na můstku?"

"Samozřejmě." přikývla Janewayová. Pohlédla na Chakotaye. "Chci mít transportér po celou dobu zaměřený na výsadek. Pokud se na povrchu cokoli pohne, chci je mít okamžitě na palubě."

"Rozkaz, kapitáne," odpověděl Chakotay.

Tuvok zavolal Sesku a požádal ji, aby se s ním setkala v transportní místnosti. Pak pokynul Parisovi, aby jej následoval, a zamířil k turbovýtahu. Paris k němu v mžiku přiběhl.

Janewayová pozorovala, jak odcházejí, a doufala, že to není naposledy, co je vidí. Měla ale neblahý pocit. Skutečně velmi neblahý.

## KAPITOLA 11

Senzory tiše zapípaly a Drickel se přikrčil za vrak starého časoplánu, aby se tak ukryl před poryvy větru. Přešel po tvrdém betonu dost dlouhou vzdálenost a byl už promrzlý na kost. Od lezení po hromadách písku jej bolely nohy a měl pocit, že mu písek sedřel nejméně tři vrstvy kůže z tváří. Pochyboval, že ještě někdy ucítí nos. Přál si, aby planetoskokani alespoň jedenkrát přistáli v teplém podnebí. Jen jedenkrát!

Zkontroloval záznamy senzorů. O kilometr dál se kolem starého časoplánu pohybovali tři z nich. Zatím nevstoupili dovnitř, ale z nějakého důvodu zůstávali venku na větru. Senzory mu pověděly, že na zařízení provedli několik typů skenování. Chvíli mu trvalo, než zbystřil oranžovou kontrolku, která mu prozradila, kterou loď zkoumají.

Žaludek se mu sevřel. Toto plavidlo patřilo mezi jedno z těch, která dosud zůstala ponechána v chodu. Jak jen ji nalezli? Nemohl jim dovolit, aby vnikli na palubu. Bylo velmi nebezpečné používat tyto lodi a pokud by se náhodou stalo, že by spustili skok, v Reálném čase by na ně čekaly obrovské problémy.

Zkontroloval svůj štít neviditelnosti a ujistil se, že stále funguje; pak se rozběhl mezi pozůstatky dávné civilizace.

Lodě se nad ním tyčily, boční a spodní části sedřené větrem a pískem. Občas se mu připomněla neskutečnost jeho povolání. Ještě před několika hodinami sám jedním z těchto časoplánu cestoval. Tehdy se nacházely v dokonalém stavu a byly plné pasažérů.

Běžel potichu a snažil se do ničeho nenarazit. V písku sice zanechával stopy, ale vítr byl natolik silný, že je zavál téměř v okamžiku, kdy se vytvořily. Srdce mu silně bušilo, nikoli námahou, ale něčím blízkým strachu. Pokud planetoskokany nedostihne včas, vydají se na cestu, která je povede k jisté smrti.

Nakonec se zastavil v závětří časoplánu, jemuž scházely přistávací vzpěry. Pokoušel se najít takové místo, kde by mu vítr nevháněl písek přímo do nosu. Trojice planetoskokanů se radila před rampou vedoucí do fungující lodě. Dokázal zaslechnout tiché, téměř nezachytitelné zvuky, jejich hlasy. Vítr slova unášel dřív, než k němu dolehla.

Planetoskokani pozorovali vchod do časoplánu. Dorazil právě včas.

Tito planetoskokani se výrazně lišili od lidí, se kterými se kdy setkal. A odlišovali se také od sebe navzájem. Dva vyhlíželi jako muži. Jeden světlý, druhý tmavý. Ten tmavý měl špičaté uši. Žena vypadala jako kombinace obou. Měla nahoru vyčesané tmavé vlasy a světlou pokožku. Její nos byl vroubkovaný a na jednom uchu měla připnutý velký šperk. Ve větru chřestil a zvonil.

Měli tenké oblečení, naprosto nevhodné do tohoto počasí. Jak pozoroval, žena si rukama mnula paže, aby se zahřála.

Drickel se ušklíbl. Trest za to, že jej na tohle zničené místo přivedli.

Dovnitř se vejít nechystali. Měl ještě chvilku. Obhlédl otevřený prostor mezi navátým větrem a časoplánem; pátral po něčem, čím by je mohl vystrašit. Dvacet metrů od něj, napůl pohřbený v písku, ležel čtvercový kus kovu odervaný z vnějšího lodního trupu. To by pro začátek mohlo stačit.

Z opasku vytáhl tenký antigravitační disk, přeběhl ke kovové desce a umístil jej do středu. Přidržoval desku jednou rukou tak, aby vlastní neviditelností kov nezakrýval, a nesl plát po větru k trojici planetoskokanů. Deska nadskočila a lehce se zavlnila jako mladý úředník na nových botách. Společně s vanoucím větrem a poletujícím pískem se efekt stával přesně tak tajuplným, jak doufal.

Letící desku jako první zahlédl ten světlý muž. Otočil se a v tom okamžiku už svíral v ruce něco, co vypadalo jako připravená zbraň.

"Rychlý," poznamenal Drickel uznale.

Žena o krok couvla a rovněž vytáhla zbraň, zatímco muž se špičatýma ušima stál klidně a upřeně si desku prohlížel. Ta se zachvěla, jak se k nim nevyvážená a po nejisté dráze přibližovala. Drickel ponechal desku trčet ve vzduchu deset metrů od planetoskokanů a pak jí dovolil spadnout. S rachotem dopadla na dláždění. Kvílení a lehké šustění písku zvuk brzy pohltily.

Muž se špičatýma ušima neustále hleděl na desku, zatímco druzí dva se zbraněmi vytasenými sledovali celou oblast. Drickel se sám pro sebe zasmál a vrátil se do zákrytu nejbližší lodě; cestou si dával pozor, aby nešlápl do písečné závěje.

Ti tři spolu hovořili hlasitě, ne však dost na to, aby je přes silný vítr mohl slyšet. Nakonec muž se špičatýma ušima pomalu k desce přešel a dotkl se jí nohou. Když se nehnula, sklonil se a pokusil se ji nadzvednout. Podařilo se mu ji zdvihnout několik centimetrů nad zem. Pak ji opět nechal spadnout. Vytáhl přístroj, který vypadal jako nějaký druh skenovacího zařízení. Nejprve jej použil k průzkumu desky, pak jím přejel celou oblast.

Drickel byl rád, že si zkontroloval štít neviditelnosti.

Ušatec zavrtěl hlavou a něco přes rameno sdělil ostatním. Tvářili se stejně skepticky jako on.

"Tohle bude tvrdý oříšek," zamumlal Drickel pod vousy. Bude muset zkusit něco mnohem působivějšího. Těmto planetoskokanům strašidelné zvuky a poletující desky nestačí. Potřebuje něco, co jim zmate vnímání reality.

Pohlédl na loď, která se mu tyčila nad hlavou. Tři přistávací vzpěry se zlomily a čas obrousil i velkou část základny. Pod ni byla při pádu vmáčknuta rampa. Spatřil část vchodu, byl otevřený a vnitřek byl plný písku. Na jedné straně se vytvořila velká písečná závěj.

Zdálo se, že při příštím závanu větru se loď rozdrolí na kousíčky. Jedině extrémně suché podnebí ji dokázalo udržet po tak dlouhou dobu pohromadě. Skvěle poslouží velkému efektu.

Drickel otevřel brašnu a vytáhl antigravitační podložky. Pro nadzvednutí toho starého trupu bude potřebovat celkem tři. Za to úsilí to však stojí.

Obešel vrak a podložky rovnoměrně rozmístil; opět si dal pozor, aby nezanechal v písku stopy. Potom se přemístil k závětrné straně jiného zničeného časoplánu a vytáhl z brašny dálkový ovladač.

Trojice planetoskokanů ještě pořád postávala okolo kovové desky, mluvila a příležitostně pozorovala okolí. Všichni živě hovořili. Světlý muž gestikuloval. Žena si ovinula ruce kolem těla a zuby jí drkotaly. Každou chvíli se rozhlížela. Pokud mají nějaký slabý článek, vsadil by se, že je jím ona.

Ušatec se stále soustřeďoval na desku. Znovu ji prozkoumal, poukázal na cosi ve výsledcích a zamračil se.

Zdálo se, že jej vítr ani zima nezajímají. Světlému muži začala rudnout pokožka. Žena musela na mluvení vydat tolik úsilí, že každé slovo zdůraznila potřesením hlavou.

Zamířil ovladač na starý vrak. "Uvidíme, jak se jim zalíbí tohle."

Kov zaskřípal o kov, až Drickelovi zatrnuly zuby, a na zádech mu naskočila husí kůže. Pak se starý časoplán zvedl z písku a dláždění, které jej nosilo po tisíc let. Vystoupal do výše asi pěti metrů.

"Hezké," pochválil si Drickel svůj efekt.

Zničené přistávací vzpěry se pod vrakem pohupovaly jako zlomená žebra. Vítr vyvolával dojem pohybu, zatímco antigravitační jednotky udržovaly loď ve výšce.

Vzpěry o sebe narážely a rachotily ve větru do chvíle, než se jedna z nich konečně utrhla a spadla na dláždění.

Planetoskokani se při prvním zvuku otočili a pak několik kroků ustoupili od vznášejícího se vraku. Světlý muž jej chvíli sledoval, pak odběhl kousek stranou, zřejmě aby získal odlišný úhel pohledu. Žena zůstala pouze stát s ústy otevřenými a rukama si mnula lokty. Náhle vypadala mnohem méně promrzle a mnohem vystrašeněji. Drickel by tento okamžik považoval za úspěch, nebýt toho ušatce. Ten opět vytáhl senzorické zařízení a namířil je k poletujícímu vraku.

"Tebe asi jen tak nevystraším, co?" prohodil. "A co třeba tohle?" pomalu loď nasměroval k trojici. Zbývající přistávací vzpěra dopadla na dláždění a ještě za letu se drolila a rozpadala. Okolo kvílel vítr. Tento zvuk byl dokonce horší než vrzání kovu předtím.

Všichni tři planetoskokani současně couvli o další krok. Žena si připlácla dlaně k uším a světlý muž sebou trhl. Starý ušatec se dotkl hrudi a, řekl něco, co Drickel nedokázal zaslechnout. O chvíli později se kolem nich zajiskřilo a všichni tři zmizeli.

"Transportní paprsky," zamumlal Drickel. "Jak působivé."

Okamžitě loď zvedl o kousek výš, vytí ustalo a loď se dál nerozpadala. Pak deset minut strávil tím, že zůstával v závětří a pohyboval zničeným časoplánem tak, až narazil do jiného vraku. Předpokládal, že planetoskokani pravděpodobně provádějí průzkum i z orbity. Nechtěl, aby se ještě někdy vyskytli poblíž této podivné události.

Nakonec časoplán spustil zpět na jeho místo v řadě vraků. Loď se při dopadu rozpadla - pláty dolní části se odlomily, rampa se roztříštila a ze vstupu se vysypal písek.

Pozoruhodné, jak se čas dokáže se vším vypořádat.

Posbírat antigravitační podložky zabralo větší úsilí, než jaké byl ochoten vynaložit, ale stejně to udělal. Nechtěl, aby tu planetoskokani něco nalezli, pokud by měli odvahu se vrátit.

Pak se přesunul o jednu řadu dál od funkčního časoplánu, dokud nenalezl starý vrak, dosud opřený o přistávací vzpěry a s rampou plně spuštěnou. Nebyl v nejlepším stavu, ale poslouží dobře.

Rychle vběhl dovnitř. Bez větru se vzduch zdál mnohem teplejší. Setřel si písek z obličeje a doufal, že je s touto misí hotov. Až planetoskokani odletí z orbity, počká předepsaný den a pak se vrátí do svého teplého domova v džungli.

Když Janewayová vstoupila do zasedačky, překvapením strnula. Paris, Tuvok a Seska seděli u stolu. Všichni tři si hřáli ruce o kouřící hrnky. Dosud na sobě měli bundy a na tvářích se jim udělaly skvrny od větru. Parisův nos se ještě červenal. Bajorská náušnice se Sesce omotala kolem boltce.

Těsně za Janewayovou vstoupil Carey, následován Kes a Chakotayem. Zaujali svá obvyklá místa a Janewayová se posadila do čela.

"Tak dobrá," oslovila výsadek. "Chci znát vaše dojmy a informace. Tuvoku?"

Tuvok usrkl vulkánský kořeněný čaj - jediný znak poukazující na skutečnost, že se přece jen necítí právě nejlépe - a řekl: "Pozorovali jsme dva nevysvětlené pohyby zařízení, které by se dle mého soudu hýbat nemělo. Dosud mi není známo, co tento pohyb zapříčinilo, ačkoli se domnívám, že s oním plavidlem, v němž zmizel první výsadek, nemá přímou souvislost."

"Zařízení?" Paris stále jednou rukou držel hrnek, druhou se opíral o křeslo. "To je podceňujete. Jeden kus byl dvakrát větší než raketoplán a starší než Metuzalém. Ta věc se pohybovala vzduchem, sypala písek z průchodu a děr v konstrukci a navíc jí kvílel vítr. Odpusťte mi, že to beru příliš emocionálně, ale mně osobně to přijde zatraceně děsivé."

"Mně taky," přidala se Seska.

"Když uvážíme hmotnost a stáří toho stroje a také fakt, že neměl žádný zjevný pohon," připomněl Tuvok, "jednalo se o působivé představení."

"Působivé není zrovna to slovo, které mne napadá," poznamenal Paris.

Seska přikývla. Pohrávala si s náušnicí a oči měla vylekané.

Janewayová pohlédla na Parise. Choval se popudlivě - to bylo součástí jeho šarmu - , ale jen málokdy přeháněl. Pokud něco, pak věci zlehčoval. Pohled na polorozpadlou loď pohybující se vzduchem musel vskutku zapůsobit.

Tuvok si toho nevšímal a pokračoval: "Kapitáne, ta poničená loď se vznášela ještě šest celých, tři desetiny minuty poté, co jsme se přenesli zpět na Voyager."

"Co když měl Neelix pravdu," promluvila Kes. "Možná je to místo prokleté."

Všichni v místnosti se na ni ohlédli. Tuvok pozvedl obočí a, což Janewayovou překvapilo, Paris se neušklíbl. Místnost naplnilo tíživé ticho.

Nakonec promluvila Seska: "Bajoranům je od mládí vštěpováno, že existují věci, které vidět nelze. Spirituální rovinu jakékoli cesty vyloučit nemůžeme."

"Tvrdíte mi, že na té planetě jsou přízraky?"

Seska se zhluboka nadechla. "Jediným pohledem na tu loď byste shledala, že je příliš zchátralá na to, aby fungovala. Navíc po nás šla. Nevím, jestli se jednalo o práci přízraků, ale ten zážitek byl přinejmenším skličující."

"Možná nezáměrně," podotkl Tuvok. "Kovová deska se zjevně pohybovala k nám a dopadla před nás jako nějaký druh varování."

Paris přikývl. "Proto to působí tak strašidelně," řekl. "Jako by něco na povrchu o nás vědělo a nechtělo nás tam."

"To plus vítr," dodala Seska. "Už to kvílení bylo dostatečně nepříjemné."

"Pokud se ta poničená loď pohybovala proto, aby nás vyděsila nebo aby nás přinutila uvěřit v 'prokletí' toho místa, bylo by logické, aby onen pohyb pokračoval po odchodu narušitelů. Tak by to vypadalo, že s naší přítomností nesouvisí." Tuvok opětovně usrkl kořeněného čaje. Tváře měl dosud zelenohnědé od větru, ruce si už však zjevně zahřál.

"Pokud tyto časoplány fungují," zamyslela se Janewayová, "chápu, proč si majitelé udržují vetřelce dál od planety. Mělo by katastrofální následky, kdyby se cizinci objevili pět set tisíc let v minulosti. To však ale náš problém neřeší. Pořád nevíme, jak nalézt náš výsadek."

Paris vzhlédl. "Myslíte, že by o tom mohl něco vědět tenhle Kjanders?"

"To si nemyslím," ozval se Chakotay, "strávil jsem s ním poslední půlhodinu a zdá se být mnohem víc zaujat naší lodí než vlastní planetou. Podle všeho je také překvapený a otřesený stavem toho časoplánového letiště. Ale zeptám se ho."

"Prosím," kývla Janewayová a znovu se rozhlédla. "Nějaké další návrhy?"

"Kapitáne," pokračoval Chakotay, "ještě jedna věc týkající se Kjanderse. Myslím, že uvězněním v kajutě není moc nadšený. Domnívám se, že má nějaký cíl. Kdybychom věděli, o co jde, byli bychom možná schopni z něj dostat další odpovědi."

"Tak dobře, Chakotayi," přikývla Janewayová, "pustíme ho z kajuty, ale informujte posádku. Tak na něj může dávat pozor každý."

Chakotay se opřel, evidentně spokojený.

"Přemýšlel jsem o téhle planetě," poznamenal Tuvok. "Pokud se vrátíme na povrch, měli bychom nalézt to něco či někoho, kdo okolním zařízením pohybuje. Mohli bychom také získat informace o výsadku."

"Dobrý návrh, Tuvoku," připustila Janewayová.

"Navíc," pokračoval Tuvok, "pokud se ukáže, že jde o jednoho z těch cestovatelů časem, bude zřejmě znát jiný

způsob, jak se vrátit do minulosti, aniž bychom museli důvěřovat tomu starému plavidlu, které uneslo náš výsadek."
"Tak se tedy vydáme na lov duchů," okomentoval to Paris. Zavrtěl hlavou a dopil zbytek teplého nápoje. "Paráda."
Janewayová na něj pohlédla. "Mám tomu rozumět tak, že se znovu dobrovolně hlásíte?"
Přikývl. "Přece nemůžete všechnu zábavu nechat Vulkánci. Neužil by si ji správným způsobem."
Tuvok na něj pohlédl bez nejmenšího úsměvu.
A Paris dodal: "Vidíte, co mám na mysli?"

## KAPITOLA 12

Kjanders vyšel z kajuty, kterou mu kapitán Janewayová tak velkoryse poskytla, a dveře se za ním se sykotem zavřely. Nikdy se dosud nenacházel na tak spořádaném místě. Na Voyageru byly nevýrazné dokonce i barvy. Žádná zářivě oranžová, žádná tmavě fialová. Spousta šedé, světle modré a příležitostně černá linka jako lem.
Žádost, kterou Kjanders právě obdržel od Chakotaye, zněla mnohem více jako rozkaz než jako prosba. Tato loď, i když se zdála vlídná, mu připadala mnohem přísnější a dokonaleji řízená, než by kdy byl Alcawell. Kjanders pochyboval, že se mu podaří někam se uklidit a zůstat tam pozapomenutý.
Důkazem byla jeho kajuta. Za tu krátkou dobu, co v ní byl zavřený, měl návštěvu a obdržel několik zpráv a dotazů na své zdraví od strážce na chodbě. Tento dotaz jej zaskočil nejvíc - zkoumal právě nefunkční stroj upevněný na stěně, o němž mu počítač sdělil, že obvykle připravuje jídlo; prohrabával se vnitřkem toho stroje, když k němu stráž přišla.
Teď byl hlídač pryč. A i přesto, že ho lidé kývnutím zdravili, když je míjel na chodbách, zdáli se jím méně zaujatí než předtím. Výborně. Doufal, že v tomto trendu budou pokračovat. Nechtěl na sebe poutat příliš mnoho pozornosti. Stejně si myslel, že Chakotay vidí mnohem víc, než je ochoten přiznat.
Kjanders pohlédl na nákres lodi na protější stěně před svou kajutou. Vždy přítomný počítač, diagramy a uniformovaní členové posádky v něm budili pocit, jako by narazil na některé oddělení Kontroly. Oddělení, které ví, jak se dobře jí, a nosí luxusní šaty, ale zároveň zůstává pořád stejné.
Jakmile nalezl turbovýtahy, rázoval si to chodbou stejně jistým krokem jako posádka Voyageru. Možná kdyby mu dali uniformu. Ano. To by mohlo fungovat. Musel by si upravit vlasy, ale to jej příliš netížilo. Čím víc by vypadal jako oni, tím lépe by jej akceptovali.
Vstoupil do turbovýtahu a požádal, aby zastavil na patře, kde se nacházela důstojnická jídelna. Výtah při stoupání lehce hučel. Připadalo mu zvláštní, že tito lidé od Hvězdné flotily k pohybu po lodi nepoužívají transportéry. Loď byla natolik velká, že kdyby existovala na Alcawellu, na každém patře by měla systém vnitřních transportérů.
Vypadá to, že se Hvězdná flotila přiklání k pěšímu cestování více než Alcawelliané.
Když vstoupil do důstojnické jídelny, zarazil se stejně jako poprvé a hleděl okny ven do temnoty vesmíru. Alcawell spatřil jen zčásti; povrch planety byl prázdný a studený. Vzpomínka na vlastní příjezd jím otřásla.
"Nuže," pronesl Chakotay, "nakonec jste přišel." Stál u jednoho ze stolů. V ruce držel podnos se žlutým chlebem. Na stole stály dva kouřící hrnky.
"Ano," přitakal Kjanders. "Nebylo to tak těžké, jak jsem se domníval."
"Fajn." Chakotay položil chléb a posadil se. "Požádal jsem o kukuřičný chléb. Udělali jej pro mne, jakmile se přesvědčili, že mají příslušné přísady. Chcete si také vzít?"
Kjanders se posadil vedle něj a kousek chleba si vzal. Chutnal překvapivě sladce.
Chakotay se pousmál. "Kousíček domova," podotkl. "Stejně jako káva. Silná a černá."
Kjanders pozvedl svůj hrnek.
"Opatrně," varoval jej Chakotay. "Je hořká."
Cokoli s tak silnou vůní nemohlo být hořké. Kjanders usrkl a vzápětí doušek téměř vyplivl. Přinutil se polknout. "Tohle vy pijete?" zeptal se nakonec.
"Většina lidí si do ní přidává cukr a smetanu." Přitáhl dvě další nádobky. "Já mám svou kávu rád silnou a hořkou."
Důstojníkova slova vyzněla až zlověstně. Kjanders se rozhodl si toho nevšímat. Do svého hrnku si nasypal cukr, usrkl a rozhodl se přidat také smetanu. Když měla tekutina barvu jen nepatrně tmavší než mléko, konečně usoudil, že má správnou chuť.
"Beru to tak, že jste mne nepozval na přátelské posezení," spustil Kjanders.
"Ne." Chakotay si ulomil kousek kukuřičného chleba a pak usrkl kávu. "Chci vás jen informovat, že jsem to byl já, kdo odvolal stráž od vašich dveří a umožnil vám volný pohyb po lodi."
Kjanders se usmál. "Tentokrát poděkovat nezapomenu."
"Fajn." Chakotay to vyslovil, jako by na tom vůbec nezáleželo. "Chci vám však říct, že vám rozumím. Chápu, že před něčím utíkáte. Nechci ale, aby se tohle 'něco' střetlo s čímkoli na této lodi."
Kjanders cítil, že mu začíná být horko. Přinutil se vypít další doušek kávy. Kolik toho Chakotay zjistil? Kjanders neudělal nic, co by prozradilo jeho záměr zmocnit se této lodi.
"Proto navrhuji, abyste se mnou spolupracoval na návratu našeho týmu."
"Zní to, jako by se rozprava, kterou jsme vedli před hodinou Reálného času, opakovala, komandére," podotkl Kjanders.
"Ne, nezní." Chakotay se k němu naklonil. Kjanders náhle zjistil, že Chakotay je rozložitý muž, který svou sílu plně ovládá. "Právě jsme na povrchu zaznamenali pohyb. Vznášejí se tam lodě, které by vůbec neměly fungovat, samy od sebe tam létají kusy zařízení a pravděpodobně to všechno má za úkol vystrašit lidi, kteří provádějí průzkum. Chci vědět,

jestli do této doby přišel někdo s vámi, nebo jestli po vás někdo jde."
Hořkost kávy převážila nad její sladkostí. Kjandersovi se sevřel žaludek. "Doufám, že ne," odpověděl a dovolil, aby se mu úzkost objevila ve tváři. "Pokud ano. odvedou mě zpátky a jsem mrtvý muž."
"Je obvyklé posílat někoho za narušitelem času?" ptal se Chakotay.
Kjanders pokrčil rameny. "To jsou přestupky osmisté úrovně a ty bývají většinou utajovány. Všichni známe zákony a tresty, nevíme ale, jak je dodržování zákonů vymáháno. Pokud bychom znali víc, ohrozilo by nás to."
Chakotay si vzal další kousek kukuřičného chleba. "Pořád jste mi neodpověděl na otázku, zda jste přijel sám."
"Měli jste mě na skenerech. Víte to." Kjanders trochu zvýšil hlas. Jeho srovnání lodi s Kontrolou nebylo daleko od pravdy.
"A nemáte žádnou představu, co ty pohyby dole mohlo způsobit?"
Kjanders zavrtěl hlavou. Skutečně nechtěl o prázdnotě pod sebou přemýšlet. "Pokud já vím." řekl, "mohl to být vítr."

Torresová se procházela sem a tam po cele, kterou jim přidělili. Fakt, že se nacházeli v něčem, co připomínalo lodní kajutu, rozhodně neznamenal, že by to nebylo vězení. Kim seděl na příliš čalouněném křesle a s rukama založenýma za hlavou se opíral o lenoch. Torresová prošla kolem kvetoucích rostlin (všechny květy již otrhala a vyhodila do odpadu - vůně v ní vzbuzovala příliš mnoho vzpomínek na dospívání) a zamířila do přilehlé kuchyňky.
Žádná zbraň v dohledu.
Ne že by očekávala, že nějakou najde. I kdyby ji měli, nezáleželo by na tom. Rawlik jim ostatně fázery ponechal. Ten trik se "zpětným načasováním", který hlídači použili, by se o všechny problémy spolehlivě postaral. Torresová mohla někoho omráčit jen proto, aby jí fázer zabavili o chvíli dřív.
Bolela ji hlava z toho neustálého dvojitého uvažování, jaké tato kultura s cestováním časem vyžadovala. Rawlik jim všechno pomalu vysvětlil a dokonce zodpověděl i Neelixovy otázky -
(Ale k čemu je cestování o 500 000 let, když den za dnem trčíte za stejným stolem? Nechtěl byste prožít víc dobrodružství?)
- a po celou dobu udržoval s Torresovou oční kontakt. Nemohla říct, zda ji shledával přitažlivou, nebo odpudivou. Pravděpodobně ani jedno. Ne že by na tom vůbec záleželo. Patřil ke Kontrole, která se ji chystala zabít.
Už dříve se hojně střetávala s úředníky. Bylo by potřeba mít zvláštní osobnost, která by celý tento byrokratický postup dokázala přestát.
Neelix věřil, že Rawlik tou osobou je. Torresová si tak jistá nebyla.
Dokráčela ke dveřím, otevřela je a nakoukla do chodby. Venku stál stále stejný, oranžově oblečený hlídač. Usmál se na ni. Tihle lidé byli k vězňům až nepříjemně přátelští. Dala by přednost trochu více hrubosti od lidí, kteří se chystali spáchat něco tak osobního, jako je vražda.
Zavřela dveře.
"Možná," promluvil Neelix, aniž by otevřel oči, "že se rozpadnou dveře a oni nám přidají další přestupek. Co myslíte, jaký je trest za zničení dveří?"
"Smrt," prohodil Kim temným hlasem. "Mimo jiné to ovlivňuje cestování."
Torresová se zamračila.
Připomněla si Kimův smysl pro černý humor z doby, kdy s ním byla uvězněna v ocampské nemocnici. Není divu, že se dokázal přes všechnu tu vřavu udržet v tak dokonalém klidu. Prokládal ji komentáři v podobě suchých, vtipných poznámek, aby se rozptýlil.
"Mně to vtipné nepřipadá," odsekla. "Měli bychom se pokusit utéci."
"Usnadnili nám to," podotkl Kim. "Máme fázery a dveře nejsou zamčené. Hlídač není dost silný na to, aby se s námi třemi pral."
"Je tu jen ta drobná překážka s podzemní jeskyní a čtyřmi sty čtyřiceti čtyřmi miliony lety." dodal Neelix. Otevřel oči. Když mluvil vážně, vypadal trochu jako zmoklé štěně. "Doufám, že Kes je v pořádku."
"Jsem si jistá, že se má fajn," vrčela Torresová. "Je na Voyageru. A jak vůbec můžete být takhle uvolněný? Byl to váš slavný spánek, co nás sem vlastně dostalo."
"Talaxiané potřebují více spánku než lidé." Odmlčel se a vypadal trochu zarmouceně. "Nebo Klingoni. Či jak se dneska zrovna nazýváte."
"Myslím, že teď dominuje moje klingonská polovina." Torresová vyslovila každé slovo pomalu a s důrazem. "A mimochodem nevím, jestli ji dokážu zvládnout."
Kim vstal a zastoupil jí cestu. "Poručíku, myslím, že máte pravdu. Mám pocit, že bychom měli zjistit, jak se odtud dostat."
"Až potom, co zabiju Neelixe," vyhrkla, ale nepokusila se Kima odstrčit.
"Žádný strach," odvětil Neelix. "Ti lidé od Kontroly se o to postarají za vás." Posadil se, zívl a pak se protáhl. Vstal, šel do kuchyňky a chvíli tam lomozil, otvíraje všechny skříňky a zásuvky.
"Nazvali se dobře," zamumlal. "Jedině lidé, co jsou MIMO, by nás zavřeli do kuchyně a zapomněli na jídlo. Doufal jsem, že stihnu snídani, jelikož mi žaludek říká, že je na ni ta správná denní doba."
Torresová seděla na nejbližší židli tak strnule, až pod její vahou zavrzala. Možná že klingonská stránka převažuje, protože má takový hlad. B'Elanin žaludek přímo úpěl. Doteď, kdy se stále něco dělo, jej nevnímala.
Kim zůstal stát uprostřed místnosti, jako by čekal, že Torresová každou chvíli vyskočí a Neelixe napadne. Neudělala by to. To o sobě věděla dobře. Jenomže jí ten mužíček někdy šel na nervy.
Vážně jí šel na nervy.
Dveřmi k nim dolehl slabý smích. Kim se k nim otočil. Torresová vstala. Neelix vyšel z kuchyňky a v ruce držel malou

lesklou pánev. O chvíli později s úsměvem na rtech vstoupil Rawlik.
"Ach," vzdychl si Neelix a pohlédl na Kima, "úsměv. A přátelský. Doufám, že to znamená, že jsme zachráněni."
"Inu," začal Rawlik. "jsme o krůček blíž. Přemluvil jsem radu, aby rozhodnutí odročila na zítřek."
"Odročila?" zeptal se Kim. "Co to znamená?"
"To znamená, že dnes večer nezemřeme," odpověděla mu Torresová.
Rawlik na ni pohlédl s příjemným a soucitným výrazem ve tváři. "Každý den je nadějí."
"To jsem slyšela, už když jsem se hlásila na Akademii Hvězdné flotily," poznamenala.
"A dostala se na ni," doplnil Kim.
Rawlik se posadil vedle Torresové. Byl to citlivý a taktní muž. Nesedl si příliš blízko, ale ani ne příliš daleko. "Slibuji vám," řekl, jako by mluvil jen k ní samotné, "že budu pracovat celou noc, abych objevil způsob, jak vás zachránit. Nejsme barbarská společnost. Pouze máme velmi přísné zákony týkající se porušení nařízení o cestování časem."
"Velmi přísné," dodal Neelix. " Vééélmi přísné. Popravdě tak přísné, že bych nechtěl vidět vaši definici neúprosného."
Rawlik Neelixovi uštědřil nejistý pohled. Kim seděl naproti Alcawellianovi. "Promiňte," pronesl. "Všeho, co pro nás děláte, si vážíme. Celý den byl ale pro nás trochu namáhavý a hlad nám nepomůže."
Rawlik na okamžik vypadal šokovaně. "Ani jsem nepomyslel," přiznal se, "že bych vám sem měl přinést jídlo."
Trochu namáhavý? naznačila Torresová rty za Rawlikovými zády.
Kim ji nevnímal. "Díky," přikývl. "To chápeme."
Ano. Byli by za poslední jídlo vděční. "Řekněte mi," naléhala Torresová, "co hodláte zítra udělat pro naši záchranu?"
Rawlik se k ní obrátil. Líbila se mu. Viděla mu to v očích. Ne že by mu dodávala odvahu; vždyť přátelství mezi nimi by žádnou skutečnou budoucnost nemělo.
"Obávám se," odvětil, "že proti tomu, co jste spáchali, žádná obrana neexistuje. Jde jen o záležitost záznamu. Upřímně věřím, že vaší jedinou nadějí je přiznat svou neznalost naší kultury a prosit o milost."
"Fungovalo to někdy?" zeptal se Neelix z druhé strany místnosti.
"Ne," odpověděl Rawlik tiše. "Nikdy."

## KAPITOLA 13

Když jej transportér uvolnil, rozhlédl se Paris po větrem obrouseném povrchu planety. Přízračné plavidlo se vrátilo na své místo a vítr již většinu stop, jež v písku zanechala vlečená rampa, stačil zamést. Kovovou desku, která k nim prve přilétla, rovněž pokrýval písek a každou minutu na ni vítr vršil další a další hromady.
Paris vytáhl trikordér, Tuvok vedle něj udělal totéž. Kapitán rozhodla, že tentokrát se transportují pouze oni dva. Nezajímali se ani tak o časoplán jako o něco či někoho, kdo uměl pohybovat předměty.
Paris zkoumal oblast po své pravici, Tuvok prostor nalevo. Písek, písek a zase jen písek. A pod ním kusy kovu a dláždění. "Nic," konstatoval Paris.
Tuvok přikývl a energicky přešel otevřený prostor mezi plavidly k přízračné lodi. Paris jej následoval a povytáhl si límec, jak to jen šlo, aby si ochránil obličej před štiplavým bodáním poletujícího písku. Tohle byla ta nejsušší planeta, na které se kdy ocitl. Cítil, že jak má ucpaný nos a oči bojovaly o udržení alespoň stopy vlhkosti. A to se nalézali na zimní straně planety. Nechtěl si ani představit, jak vypadá letní strana - písek a beton obklopený tisíci obrovskými kusy kovu. Horko stejně hrozné jako zdejší zima.
Tuvok si to namířil přímo k lodi duchů a zdálo se, jako by vítr ani nezaznamenal.
Vždycky vypadal, jako by si ničeho nevšiml. Paris se někdy domníval, že Vulkánci všechny části svého těla s výjimkou mozku vypínají. Pokud by to udělal on, nezbylo by mu nic, pro co by chtěl žít. Trocha vzrušení, krásná žena, a loď, kterou by mohl pilotovat, byly to jediné, co od života očekával. Nezáleželo mu na tom, jestli má každý den stejnou ženu nebo stejnou loď, ale vadilo by mu, kdyby měl postrádat ono vzrušení.
Doufal, pouze doufal, že se přízrak objeví znovu a opětovně se je pokusí vystrašit. Minule pocítil přímo zděšení. Tentokrát jej to jedině vzpruží.
A pokud je ten duch zavede ke Kimovi a ostatním, bude jen rád.
Zatraceně rád.
Tuvok se zastavil poblíž přízračného plavidla a pomocí trikordéru je zkoumal. Někdy Tuvokův trikordér připomínal spíš prodloužení Vulkáncova mozku. Společně docházeli k výsledkům, které by Paris mohl pouze naznačit. Přesto by Tuvok Parise potřeboval, kdyby došlo na nutnost zahnat ten přízrak. Někdy logická a promyšlená reakce není tím pravým jednáním.
Tuvokův trikordér však zjevně nic nezaznamenal, neboť se Vulkánec přesunul o několik kroků dál. Paris se otočil k větru zády a po celou dobu nespustil z Tuvoka očí. Samozřejmé, ve chvíli, kdy by se od sebe oddělili, by je Voyager přenesl, ale v této zimě a větru by několik minut zaváhání mohlo znamenat smrt.
Paris proskenoval okolní časoplány, zda se tam nic kromě větru nepohybuje. Nic. Tohle místo bylo mrtvé jako žádné, které kdy spatřil. Co říkal Kjanders? Že kdysi bývalo živé a překypovalo lidmi? Odmítal tomu uvěřit.
Tuvok pokývl a obešel časoplán; každých pár metrů se zastavil, aby provedl nová měření. Paris jej těsně sledoval a kryl mu záda.
Na opačné straně jednoho vraku se přistávací vzpěra zlomila, část rampy vytvořila klín a loď zůstala nakloněná v podivném úhlu. Vzniklo tak jakési závětří, velké právě natolik, aby je ochránilo před větrem, a Tuvok gestem naznačil,

že by tam měli zalézt.

Bez ustavičného větru působila tato kapsa skoro snesitelně. Paris si otřel tvář a pohlédl na Tuvoka. Vulkáncovo naježené obočí pokrývala vrstva písku a vytvářela tak dojem vysokého věku.

Tady mohli mluvit, aniž na sebe museli křičet.

"Máte něco?" zeptal se Paris.

Tuvok přikývl a ukázal nahoru. "Vidíte ten malý záhyb v támhleté desce?"

Paris zkoumal desku, dokud nespatřil, na co Tuvok ukazuje. Malá škvíra ve velmi starém kusu kovu, které by si normálně nikdo ani nevšiml. "Jo."

Tuvok znovu zkontroloval trikordér. "Nedávno zde bylo připojeno malé antigravitační zařízení. Dva další podobné přístroje byly rozmístěny po trupu lodi."

Paris prozkoumal oblast, ale žádnou anomálii, která Tuvoka vedla k takovému závěru, nalézt nedokázal. To jej nepřekvapovalo. Býval často nedbalý - pokud se to pochopitelně netýkalo pilotování. Tuvokovi byl ochoten věřit. "Nějaký nápad, kdo by to mohl udělat?"

"Nikoli," odpověděl Vulkánec. "Ale zdá se, že náš 'přízrak', jak jste jej nazvali, užívá k vylepšení svých efektů technologii."

"Bál jste se?" zeptal se Paris.

Tuvok mu věnoval odměřený pohled. "Samozřejmě že ne."

"A když teď víme, že tohle strašidelné představení přichystal živoucí agent, jak je možné, že po nás nejde znovu?" ptal se Paris.

"Protože," vysvětloval Tuvok, "jsme se nepřiblížili k předmětu, který chrání."

Paris na něj chvíli hleděl, než promluvil: "Ten fungující časoplán."

Tuvok přikývl. "Přesně tak."

"Logické," podotkl Paris.

"Samozřejmě," opáčil Tuvok bez jediného náznaku úsměvu. Zamířil zpátky přes otevřený, větrem bičovaný prostor mezi časoplány. První poryv větrem hnaného písku pocítil Paris na tváři jako hrst skleněné drti. Povytáhl si límec ještě výš a byl rád, že se oblékl alespoň trochu vhodně do tohoto extrémního počasí.

Zastavili se u paty rampy časoplánu, který unesl první výsadek a přivezl Kjanderse. Použili trikordéry, aby zachytili každý pohyb nebo vůbec známky čehokoli. Paris nenašel nic. Ani pohyb, ani známky života. Nic.

Nakonec Tuvok vystoupal do poloviny rampy a vyčkával; trikordérem sbíral z okolní oblasti data.

Paris se zastavil metr pod ním a provedl totéž. Nic se nepohnulo. Nic k nim nepřiletělo.

"Rozšířím průzkum," křičel Paris do větru. "Náš přízrak může přicházet z dálky."

Tuvok přikývl. "Prozkoumám loď, zatímco vy zůstanete na stráži." Otočil se a přešel po rampě o několik kroků dál s pohledem stále upřeným na trikordér v dlani.

Paris sestoupil z rampy a uhýbal před silou větru. Že tohle místo nechtěli Alcawelliané opustit? Dali přednost cestování časem před cestami vesmírem? Zřejmě si neuvědomovali, že rozlehlý vesmír nabízí i jiné věci než jen studený a burácející vítr.

S použitím lodi jako středu kružnice určil vzdálenost mezi ostatními plavidly a metodicky v tomto rozpětí zahájil průzkum. Opatrně proskenoval celý okruh kolem lodi a hlubší pozornost věnoval oblasti, skryté na druhé straně časoplánu mimo jejich úhel pohledu. Věděl, že na. palubě Voyageru poručík Carey také provádí nepřetržitý průzkum dané oblasti, v této chvíli si ale přál, aby to byl spíš Kim, kdo by nahoře stál u přístrojů. Paris Careymu důvěřoval, ale stejně by se cítil lépe, kdyby je hlídal Kim.

Až do chvíle, kdy podruhé rozšířil oblast průzkumu o pět dalších vraků zaparkovaných směrem na sever.

Dotkl se komunikátoru a otevřel tak linku ke Careymu do strojovny.

"Poručíku, zaměřte se na oblast asi kilometr severně od nás."

Následovala chvíle ticha, pak Carey odpověděl:

"Mám tady malý pohyb uvnitř plavidla pět vraků od vás. Nic živého. Pouze nepatrný pohyb něčeho, co vypadá jako část stropního panelu na jedné ze starých lodí. Může však jít o přirozený proces rozpadu. Získávám spousty podobných dat po celé ploše ve spojitosti s větrem, což je pro tuto denní dobu typické."

"Díky. Paris konec." Poznatky od Careyho potvrzovaly získaná data. Ale za tímto případem vězelo něco podivného, co jen tak ignorovat nehodlal. Nebyl si ovšem jistý proč. To se Vulkánci líbit nebude. Povzdechl si, zaclonil si oči, pohlédl k rampě a pokynul Tuvokovi, aby k němu přišel.

Řekl mu, co viděl a že mu to Carey potvrdil. Pak dodal: "Vím, že vítr tu fouká jako ďábel a je mi jasné, že se tyhle lodě rozpadají. Prostě jenom nevěřím, že by se zrovna teď rozpadala jedna tak blízko nás."

Tuvok se na něj podíval, pak se zase vrátil ke svému trikordéru. Paris zpozoroval, že provádí další průzkum. Když se ukázal jako negativní, znovu na Parise pohlédl.

Paris jen pokrčil rameny. "Berte to jako předtuchu. Nikdy své předtuchy jen tak nezavrhnu."

Tuvok kývl. "S tím se nikam nedostaneme. Bylo by logické prozkoumat jiné místo."

Paris se ušklíbl. "Skvělé. Myslel jsem si, že přesvědčit vás bude obtížné."

"Žil jsem mezi lidmi dlouhou dobu," vysvětloval Tuvok. "A za ta léta jsem se naučil, že taková tušení jsou často založena na událostech viděných, ale nesprávně interpretovaných. Pravděpodobně jste zachytil něco, čemu jste nerozuměl, a teď máte pocit, že to bylo důležité."

"Jau," opáčil Paris. "Myslím, že jste mě právě urazil."

"Logika není nikdy osobní," podotkl Tuvok a zamířil na sever.

"Jistě," opáčil Paris, "ale to, jak se šíří, často bývá." Opět si povytáhl límec, aby zabránil písku vniknout do tuniky a za

krk, a následoval Tuvoka na záhadnou loď.

Drickel poslední hodinu podřimoval a čekal, až se planetoskokani vrátí, protože teď už si byl jist, že přijdou znovu. Loď byla stále otevřená a to, že stála na vlastních přistávacích vzpěrách, se zdálo čím dál neuvěřitelnější. Avšak polstrování ze dvou křesel vytvořilo pohodlný gauč, na němž mohl i spát. Kromě toho uvnitř lodi byl za větrem. Napadlo ho, že nastaví vyhřívání na vyšší stupeň, pak to ale zavrhl. Planetoskokani by takovou věc mohli zaznamenat. Přízraky topení nepotřebují. Přinejmenším ten typ přízraků, za který se pokoušel vydávat.

Alarm v ušním boltci jej probudil, jakmile transportní paprsek vysadil planetoskokany poblíž fungující lodi. Protáhl se a zjistil, že ztuhl mnohem víc, než mu bylo milé.

Přítomnost planetoskokanů jej naštvala. Kdyby je vyděsil hned napoprvé, mohl by se ihned vrátit domů, do tepla. Ale když spatřil toho ušatce, zmocnilo se ho špatné tušení. Trik s duchy platil na každého mrchožrouta, ale tenhle se zdál spíš zaujatý než vyděšený. A zájem byl pravým opakem toho, o co se tu Drickel snažil.

Dvakrát si zkontroloval štít, aby se ujistil, že je na místě a žádný z planetoskokanů jej ani neuvidí, ani neucítí. Byl. Vstal, ťukl do malého světla a znovu se protáhl.

"Čas hrát si znovu na duchy," prohodil a jeho hlas se v téměř prázdném lodním interiéru dutě rozezněl. Udělal několik rychlých protahovacích cviků, aby ulevil svalům, a potom začal uvažovat, co s ušatcem. Možná, že toho planetoskokana fascinují pouze tiší duchové. Drickel nechtěl nikoho zranit, ale hrozby považoval za přijatelnou zbraň. Zabere to hodně úprav - určitě nebude moci znovu použít loď - ale to zvládne. Pokud si bude ušatec myslet, že je ohrožen jeho život, nikdy už na Alcawell nevstoupí.

Drickel ukončil cvičení, přistoupil ke vchodu, zvedl brašnu a vydal se na cestu.

V tu chvíli pravděpodobně vibrace způsobené jeho pohybem v součinnosti s větrem uvolnily kovový stropní panel. Odtrhl se a spadl.

Pouze koutkem oka zachytil, že se přibližuje, a zvuk trhaného kovu jej varoval, takže si stačil rukou krýt hlavu.

Těžký panel zasáhl paži, srazil jej k zemi a plnou vahou mu dopadl na ramena, částečně na přikrčené tělo.

Hlavou tvrdě narazil na podlahu a v uších mu zazvonilo.

Zdravou paží se pokusil chránit si hlavu v domnění, že ze stropu spadnou ještě další kusy.

Ale nic se nedělo.

Čekal v naprostém klidu a se zadrženým dechem.

Pořád nic.

Po chvíli bylo jasné, že hned tak už nic nespadne.

Pak se ozvala bolest, bodání, které mu probíhalo paží až k dlani a zpět do hrudi. Zavřel oči a přemýšlel; panikařit si nedovolil. Jeho pohyb v časoplánu musel uvolnit už špatně držící stropní panel. Chyba na jeho účet. Měl loď pečlivěji zkontrolovat, než ji použil jako základnu. Až se vrátí, požádá Kontrolu, aby ho už neposílali na chladná místa. Touha po teple jej rozptylovala.

A mohla mu tak přivodit vážná zranění.

Pomalu se nadechl a zkoumal, zda nemá zlomená žebra. Nezdálo se, avšak ústa a hrdlo měl plné prachu.

Pomalu otevřel oči, aby zjistil, co může dělat.

Svítilna ležela poblíž batohu, fungovala a světlo se snažilo proniknout klesajícími mračny prachu. Ležel na boku a nohy, kyčle a ramena mu tiskla k podlaze váha těžkého panelu. Paže jej bolela a uvědomil si, že ho začíná vážně bolet hlava.

Doufal jen, že mu odpadlý panel neponičil štít. Planetoskokani by jej pak nepochybně zachytili.

Dvakrát se nadechl, aby vykašlal prach, a pokusil se nadzvednout desku a sesunout si ji z ramenou. Pravou rukou mu prudce projela bolest; raději toho nechal. Deska se pohnula, ale dostat ji dolů vypadalo na pomalý a velmi bolestný proces. Pokud to neprovede správně, skončí hůř než jen s poraněnou paží. Tahle deska byla tak těžká, že by mu mohla rozdrtit ruku nebo chodidlo. Jak si s tím tedy poradí?

Pokud by si dosáhl na opasek, mohl by se dostat k transportéru a přenést se ven. To by ale musel vypnout štít, a to by se ukázal planetoskokanům. To si nechá jako poslední možnost. Nejprve se pokusí přemístit desku sám.

Znovu se zhluboka nadechl a pokusil se zvednout okraj plátu ramenem. Pohnul se, ale ne natolik, aby pocítil rozdíl. Bylo to velice zlé, a brašna s antigravitačními disky ležela příliš daleko. S nimi by mohl desku odhodit v okamžiku. Rozhlédl se po něčem, čím by si dokázal brašnu přitáhnout, ale neviděl nic. Ležela o dva metry dál, úplně mimo dosah.

Zůstala mu jediná možnost - opatrně a velmi pomalu se zpod panelu vyplazit. Jen doufal, že planetoskokani nevlezou do fungujícího časoplánu. Protože tohle mu zabere nějaký čas.

## KAPITOLA 14

Janewayovou obvykle v pracovně napadaly spousty myšlenek, ale ty ohledně Alcawellu se jí příliš nezamlouvaly. Stála před velkým oknem a dívala se na planetu pod sebou; na stole chladl šálek tradiční kávy. Přinesl jí ho Chakotay a teď seděl na židli za jejími zády; s trpělivostí, kterou by ona nikdy nedokázala ani předstírat čekal, až mu vysvětlí, proč si ho zavolala.

Nakonec se rozhodla. Jestli se jí ten nápad zamlouvá či ne, nehraje žádnou roli. Záleželo pouze na tom, zda přinese výsledky.

"Chakotayi," promluvila a otočila se k němu. "Myslím, že budeme muset poslat do minulosti další výsadek."

Založil si ruce, ale překvapeně nevypadal. "Věřím, že jste vzala v úvahu všechna rizika."

Přikývla. Oddychla si, že se jí první důstojník nepokouší vyjmenovat všechny argumenty proti této cestě, jak to udělal na její žádost minule.

"Myslím, že jsme přikládali příliš velkou váhu Kjandersovým slovům. Nikdo z nás mu nevěří. Jestli mluví pravdu, ztratíme oba týmy. Ale pokud lže, oba se vrátí."

"Vy se rizikům nikdy nevyhýbáte," podotkl Chakotay. "Když to uvážím, chtěla jste chytit i mě."

Janewayová se pousmála Chakotayovu vtipu i tomu, jak klidně její nápad přijal. Sestoupila po schůdcích k jeho křeslu.

"Mám pocit," řekla, "že místo zkoumání té funkční lodi, kterou jsme našli, bychom se měli podívat do těch ostatních nefunkčních plavidel okolo a zjistit, jak pracují. Víme, že k cestám časem používají chronotonové částice v té či oné podobě. Mohli bychom alespoň objevit jejich sledovací technologii a náš tým v čase najít."

Chakotay přemýšlivě přikývl. "To by mohlo vyjít, ale co..."

"Kapitáne," přerušil je hlas poručíka Careyho a oba dva zmlkli. "Myslím, že jsem našel, co jste chtěla vidět."

Janewayová a Chakotay vstali a současně zamířili ke dveřím. Ty se okamžitě otevřely a oni vběhli na můstek.

Carey stál u bezpečnostní konzole. "Prováděl jsem standardní průzkum pohybu v oblasti kolem výsadku," oznámil ihned, jak Chakotaye s Janewayovou spatřil, "když mne napadlo, že se ve starých podzemních tunelech může také někdo pohybovat. Proto jsem rozšířil sken i na hledání pod povrchem."

Janewayová a Chakotay se natlačili ke Careymu. Vyvolal schéma, jež zobrazovalo velký tunel, který se rozbíhal do dvou směrů. "Tento tunel se nachází čtvrt kilometru pod povrchem," komentoval to inženýr, "a dost blízko oblasti, v níž se pohybují Paris s Tuvokem. Sledoval jsem jej a rozšířil průzkum na celou základnu. A našel jsem tohle."

Dotkl se konzole a změnil obraz na displeji. Nejprve vykreslil obrovskou základnu; pak ji proložil velmi jasným vzorcem černých čar a bodů. Do středu obrazovky umístil velkou tečku. Zobrazení připomínalo pavouka, s obrovským počtem nohou. Tělo pak tvořila rozlehlá jeskyně. Janewayová si výstup pohlédla. Hlavní jeskyně se nalézala kilometr pod povrchem.

"Většinu z toho jsem objevil už při úvodních průzkumech," připomněl Chakotay.

"To já vím, pane," opáčil Carey. "Tyto jeskyně jsou, jako všechno ostatní na povrchu, dlouhou dobu opuštěné. Jenomže ne všechny."

Janewayová na Careyho pohlédla. Vždycky jakoby lehce balancoval na prstech u nohou; teď se skoro začal pohupovat. Poprvé od doby, co zmizel původní výsadek, jej něco rozrušilo. Učinil důležitý objev.

"Na základě pouhého tušení," pokračoval, "jsem proskenoval podzemní místnost - kvůli chronotonovým částicím podobným těm, které emitovalo to plavidlo." Na chvíli přestal vysvětlovat a vložil další schéma. "A našel jsem tohle."

Janewayová se předklonila, aby na obrazovku lépe viděla. Poblíž jedné stěny hlavní podzemní jeskyně se v mnohem menší místnosti nacházel silný zdroj neustále proudících chronotonů.

"Ještě než jsem vás zavolal," pokračoval, "jsem kvůli stopám těchto částic proskenoval celou základnu."

Na mapě se objevilo pět dalších zelených teček. Janewayové se rozbušilo srdce. Konečně něco, co by mohli použít. Ještě si nebyla jista jak, ale bylo jí jasné, že tohle znamená průlom.

"Kapitáne," oslovil ji Carey. "Plavidlo, které uneslo první výsadek, je stále obklopeno slabým chronotonovým proudem. Jako by pohon byl připraven."

Janewayová zkoumala obrazovku. Nejsilnější zdroj částic ležel v podzemní místnosti. Ale poblíž tunelů pod základnou bylo rozmístěno pět fungujících lodí - včetně té, co odnesla výsadek.

Janewayová poplácala Careyho po rameni. "Dobrá práce. Vypadá to, že ta mrtvá základna není tak mrtvá, jak jsme si mysleli."

"To může být část řešení, které jsme hledali, kapitáne," poukázal Chakotay.

"Přesně." Janewayová se obrátila na Careyho. "Poručíku, sestavte dva technické týmy o maximálně čtyřech členech. Chci, abyste dvě z těch plavidel rozebrali a zjistili, jak fungují. Ale hlavně chci, abyste objevili, jak bychom jeden mohli nasměrovat napříč časem."

Carey se zakřenil.

"Doufal jsem, že budete chtít, abych to udělal, kapitáne. Týmy a vybavení budou připraveny během patnácti minut."

Janewayová se také usmála. Bylo skvělé mít něco, po čem mohli pátrat, pár možností, skutečnou naději. Teď to vypadalo, že konečně něco dělají.

Paris byl přesvědčen, že jakmile se vrátí na loď, začne mu obličej krvácet. Vítr ještě zesílil a metal jim drobná zrnka písku proti nechráněné pokožce jako malé létající čepele. Dokonce i Tuvok kráčel s hlavou skloněnou a oči si chránil trikordérem. Prověří tohle tušení a pak se zatraceně rychle vrátí na Voyager.

Dojít k páté lodi zabralo víc času, než předpokládali. Vítr řezal a pronikal i skrz silnou uniformu. Tom se zastavil pod lodí a proskenoval ji. Výsledek jej ale zklamal. Nic s výjimkou kovové desky se uvnitř nepohybovalo; kývala se společně s celou lodí, jíž pohupoval vítr. Paris cítil okolo tohoto plavidla něco zvláštního, nevěděl ale, jestli je to varování, nebo pobídka, aby pokračoval.

"Zdá se, že je prázdná," konstatoval Tuvok, zkoumaje trikordér.

"Jo," opáčil Paris. "Stejně jako dláždění, než se na nás vrhla tamta loď."

Časoplán se lehce naklonil k jedné straně, ale přistávací vzpěra se zdála dostatečně pevná. Rampa vedla do tmavého vchodu. Paris došel až k ní.

"Nechte mě to rychle zkontrolovat," nabídl se, ale ve skutečnosti se mu po tmavé rampě šplhat příliš nechtělo. "Pak se můžeme vrátit."

Tuvok přikývl.

Paris udělal krok. Začalo se mu špatně dýchat. Ta duchařská návštěva při minulé výpravě jej vyděsila víc, než si hodlal připustit.

"Tuvoku. Parisi." Kapitánův hlas jeho rozhodování přerušil. Paris při tom náhlém vysvobození vydechl úlevou. "Měli jste štěstí se stopováním našeho tajemného přízraku?"

"Ne, kapitáne," odpověděl Tuvok.

"Plánuji poslat dolů dva týmy techniků, aby prozkoumaly opuštěné lodě - mimo tu fungující. Jak velký bezpečnostní oddíl byste navrhoval jako doprovod?"

"Pět strážců s každým týmem," řekl Tuvok bez váhání. "Čtyři rozmístit okolo plavidla a jednoho dovnitř k inženýrům."

"Výborně," potvrdila Janewayová. "Chci, abyste se vy dva přenesli zpět na palubu. Potřebuji vás ihned pro jinou misi. Setkám se s vámi v transportní místnosti."

"Ano, kapitáne," souhlasil Tuvok.

Zjevně vypadal, že také touží být z povrchu pryč. Paris pohlédl na loď. Příště. Co jej rozrušilo, zjistí příště.

Tuvok se dotkl komunikátoru. "Dva k přenosu."

Paris znovu vzhlédl k lodi. Tak tuhle předtuchu si nepotvrdí. Alespoň ne v této chvíli.

## KAPITOLA 15

Drickel se zadrženým dechem naslouchal hlasům planetoskokanů venku. Pokoušel se zachytit jednotlivá slova, ale stěží vůbec slyšel hlasy. Vítr zvuky pohltil a odnesl. A silný trup časoplánu mu také nijak nepomáhal. Držel prst na osobním transportéru pro případ, kdyby planetoskokani vstoupili dovnitř.

Ještě před jejich příchodem se mu podařilo odsunout si tu těžkou stropní desku ze zad, kyčle a nohy však zůstávaly přitisknuté k podlaze. Rychle si prohmatal paže, šíji a ramena, zda není zraněn. Kromě několika modřin měl vymknuté rameno a pravděpodobně i otřes mozku.

Přesto byl velmi šťastný. Až se vrátí, podá návrh na změnu nařízení, aby totiž na poplachy odpovídali vždy dva Strážci.

Samozřejmě, pokud se vrátí, dokáže tím, že žádného pomocníka nepotřeboval.

Vítr na okamžik ustal a hlasy zesílily. Osamělost, kterou cítil v jeskyních, se vrátila společně s pocitem bezmoci.

Stárnu. To je jediné vysvětlení. Dřív by podobnou výzvu nadšeně přijal.

Pokud planetoskokani vyjdou po rampě až nahoru, zahlédnou světlo jeho lampy. Svítilnu samotnou by sice asi nespatřili, protože ji kryla brašna, ale záři určitě ano. Potom by jim už netrvalo dlouho najít ho pod kovovou deskou.

Vytáhl z opasku skener a zkontroloval, zda se také neponičil. Naštěstí ne. Mohl jej však použít a riskovat tím možnost, že jeho sken zachytí? Nebo by měl prostě jenom počkat?

Čekal, prst stále přitisknutý na tlačítko transportéru.

Pokud se objeví ve vchodu, přenese se pryč. Najdou tu lampu a možná i brašnu, ale jinak nic.

Snažil se znovu zachytit hlasy, ale tichem pronikalo pouze svištění větru a tlukot jeho vlastního srdce.

Možná, že odešli.

Že by měl takové štěstí?

O tom pochyboval. Tato skupina planetoskokanů zrovna nevypadala, že se snadno vzdává. Navíc byla velice mazaná. Čekal jej férový zápas. Začínalo se mu to líbit. Už dlouho necelil skutečné výzvě.

Vyčkával tedy a těžká kovová deska jej stále pevně držela přimáčknutého k podlaze. Nohy cítil, ale pohnout jimi nemohl. Doufal jen, že až se mu povede vyprostit se úplně, rozpohybují se.

Ticho jej znervózňovalo mnohem víc než hlasy. Pokaždé, když vítr narazil do časoplánu, trhl sebou v očekávání planetoskokanů.

Ti však nepřicházeli.

Po deseti minutách Reálného času se rozhodl, že zariskuje rychlý sken. Sekundový průzkum mu prozradil, že dva planetoskokani, kteří předtím stáli venku, zmizeli. Z nějakého důvodu se vrátili na svou loď.

Několikrát se zhluboka nadechl suchého, prašného vzduchu. Tentokrát měl opravdové štěstí. Zavěsil skener zpátky na opasek a opět obrátil pozornost k desce. Pohnula se o pouhý milimetr a jemu projela kyčlí ostrá bolest.

"Sakra," ulevil si a chvíli na podlaze odpočíval, jak to jen šlo. Když se bude pokoušet vyplazit se po rukou, nepřinese mu to nic jiného než další zranění. Vypadá to, že bude muset sklopit štít neviditelnosti a přenést se.

Pečlivě rozmýšlel, kam se transpotovat. O dvacet metrů dál a deset metrů níž by jej to vyhodilo před lodí. To už by mohla být bezpečná vzdálenost.

Bude mu ale zima.

A opět se vystaví poryvům větru.

Slíbil si, že pokud budou zranění horší, než se domníval, transportuje se do jeskyní, kde bude chráněný a v teple. Věděl, že to zřejmě nutné nebude, ale ten slib ho motivoval.

Chyba, že vůbec potřebuje pobízet.

Raději by zůstal pod deskou, než aby čelil zimě. Stárne.

Překontroloval si vybavení, jak nejlépe dokázal. Pak vypnul filtr neviditelnosti a téměř jediným pohybem zadal transportní kód. Váha těžké kovové desky mu z nohou náhle zmizela a on teď ležel ve stejné poloze na betonovém povrchu.

Vítr se mu zdál dokonce ještě studenější, než předpokládal. Jeho obličej zasáhl silný poryv a písek mu vnikl do úst

dřív, než je stačil zavřít. Chutnal jako kamení a okamžitě vyvolal žízeň.

Reaktivoval filtr neviditelnosti a ujistil se, že pracuje, jak má. Pracoval.

Teď k té těžší části.

Pokusil se vstát.

Za pomoci loktů se zvedl do sedu. Rameny a kyčlemi mu projela bolest. Počkal, až přejde, pak se nadzvedl, aby mohl vstát.

Pod útoky vichřice vrávoral mnohem víc než za normálních okolností, obě nohy měl ale očividně v pořádku. Bok měl strnulý a věděl, že ještě bude bolet. Udělal několik roztřesených kroků a ulevilo se mu, že může chodit.

"Fajn," řekl si. Slovo však vítr odvál dřív, než mu vůbec stačilo dolehnout k uším. S výjimkou vymknutého ramene, bolesti v kyčli a boule na hlavě byl v pořádku. Definitivně nezraněný natolik, aby mohl misi ukončit. Před patnácti lety Reálného času dokončil třídenní misi i se zlomeným zápěstím a dvěma přeraženými žebry; spadl tehdy do jámy. Zvládne to i tentokrát.

Zamířil zpátky k vraku časoplánu; uvnitř vířil oblak prachu. Když se přenesl ven, deska musela zprudka dopadnout na podlahu a rozvířit tak neuvěřitelné množství částeček. Dalo mu práci nalézt lampu a brašnu. Po chvilce začal kašlat a každé zakašlání se mu odrazilo v bolavém rameni.

Tady zůstat nemohl. Strop nebyl bezpečný a potrvá věčnost, než se prach usadí. Potřeboval se přesunout někam, kde by se ohřál, umyl se a odpočinul si, dokud se planetoskokani nevrátí.

Měl jen jedinou možnost.

Zdravou rukou hodil lampu do brašny.

Pak si co nejrychleji proklestil cestu k fungující lodi, která planetoskokany tolik zaujala. Pokud ji má chránit, může ji také využít.

Ve srovnání s lodí, z níž odešel, byla tato funkční téměř čistá a vyhřátá. Dobře věděl, kterých deset křesel spouští časový skok, takže se od nich držel co nejdál.

Rozhlédl se a povzdychl si. Tenhle časoplán bude jeho domovem do doby, než se vrátí planetoskokani.

Položil brašnu na nejbližší křeslo. Tady měl alespoň jistotu, že se na něj loď nezřítí. Může ji strážit stejně jako odhánět planetoskokany zpět do hlubokého vesmíru. Skvělá volba. Dost ho mrzelo, že na ni nepomyslel hned napoprvé.

Z batohu vytáhl hadřík, namočil jej v tekutině ze zásob a otřel si obličej. Hadr nasákl nečistotou; Drickel proces zopakoval ještě třikrát, dokud se necítil alespoň zpoloviny čistý.

"Teď se podíváme, jestli si můžu trochu zpevnit rameno." Dal se do práce a těšilo ho, že si dokázal udržet mysl jasnou natolik, aby mohl učinit důležitá rozhodnutí.

Když se o pět minut později na dláždění před lodí objevilo osmnáct planetoskokanů, divil se, jak chytře dovede jednat.

## KAPITOLA 16

Ruce se Parisovi začaly rozehřívat. V prstech pocítil bolest; šla až ke kosti. Než levá ruka roztála, proměnila se bolest v ostré bodání. Strávili s Tuvokem na mrazu příliš dlouhou dobu. Oblečení určené pro extrémní podmínky jim sice pomáhalo, ale nic kromě úkrytu je nemohlo chránit věčně. I přes to, že neměl možnost tu loď prozkoumat, byl rád, že je opět na Voyageru.

Stáli v transportní místnosti a čekali na Janewayovou. Sdělila jim, že zakrátko dorazí s novými rozkazy. Paris by si rád vyšetřil trochu času na sprchu a na odstranění písku z uší. Zčásti mu vnikl i do nosních dírek a do úst. Pokaždé, když skousl, skřípala mu mezi zuby drobná zrnka.

Janewayová jim alespoň poskytla chvíli na jídlo.

Když Paris s Tuvokem dorazili, praporčík Hoffmanová každému z nich podala přikrytou misku s polévkou.

Paris dostal rajskou bez přísad - po jeho výstupu první den na Voyageru nemohla posádka zapomenout, že svou rajskou polévku má rád čistou, horkou a, velice děkuji, bez hub, rýže a bolianských sýrových rolek.

"Myslím, že jsem dostal vaši," pronesl Tuvok, když misku odkryl. "Rajská?"

"Velmi vtipné," podotkl Paris.

"Nepokouším se žertovat," bránil se Tuvok.

"Jasně," opáčil Paris. "Chcete být jen slušný. Já vím." Ale nevěřil tomu. Měl téměř jistotu, že se v té zdvořilosti navíc skrývalo něco palčivého, týkajícího se té jeho poznámky o předtuše - a také faktu, že by mohla být pravdivá.

Pneumatické dveře se se sykotem otevřely a vstoupila kapitán. Z obvykle upraveného drdolu jí vyklouzl pramínek vlasů a uniformu měla zmačkanou. Zřejmě nejedla ani nespala od chvíle, kdy výsadek zmizel.

Popravdě řečeno, Paris také nespal. Měl obavy o celý tým, ale nejvíce o Kima. Ten chlapík mu připadal jako mladší bratr a právě proto jej nechtěl ztratit.

"Pánové," oznámila Janewayová. "Náš pohled na věc se poněkud změnil." Stručně jim pověděla o objevu chronotonových částic vyzařovaných z lodí a o zdroji týchž částic v podpovrchových jeskyních. "Chci, abyste ten zdroj nalezli a zjistili, jestli bychom jej nemohli využít k vyslání záchranného týmu."

"Pokud má Kjanders pravdu," uvažoval Tuvok, "riskujeme tak ztrátu druhého výsadku."

"To vím," odvětila mu Janewayová. "Ale nemohu opomíjet možnosti, které se mi samy nabízejí. Navíc se nemohu spoléhat na muže, kterému žádný z mých důstojníků nevěří."

Paris se při těch slovech v duchu otřásl. Bývaly doby, kdy žádný z jejích důstojníků nevěřil jemu. A nevěděl s

jistotou, kolik mu jich věří nyní. Ona ale ano a také Kim a svým způsobem i Chakotay. Na tom jediném záleželo. Stále však míval pocity, že by to měl dokazovat.

Janewayová musela zachytit jeho výraz, protože řekla: "Nepožaduji od vás žádné nadlidské výkony. Rozumíte?" Podívala se na něj zpříma.

Pousmál se, až se mu na větrem ošlehané tváři objevily vrásky. "Alespoň," prohodil, "utečeme tomu větru."

"Kapitáne," ozval se přes interkom Chakotay. Jeho hlas zněl pevně, i když většině lidí komunikátory hlas zjemňovaly.

"Slyším vás," potvrdila Janewayová.

"Ta humanoidní forma života se opět objevila na povrchu. Pouze na okamžik, stejně jako předtím."

"Jak dlouho to trvalo?" zeptala se.

"Vlastně se objevila dvakrát," upřesnil Chakotay. "Poprvé na zlomek sekundy uvnitř lodě a podruhé téměř na sekundu vně téhož plavidla."

"Kterého?" ptal se Paris.

"Umístěného čtvrt kilometru severně od původního místa výsadku."

Paris přivřel oči. Jeho předtucha byla správná. Kdyby to byl řekl kapitánovi, mohli znát odpovědi už teď.

"Komandére," ptala se dál Janewayová, "zkontroloval jste stopy po zbytcích transportního paprsku?"

"Kapitáne," pronesl tiše Tuvok, "v té oblasti nalezne stopy po našem transportu."

"Odfiltrujte paprsky pocházející z Voyageru," nařídila a pohlédla na Tuvoka.

"Okamžik," ozval se Chakotay.

"Kapitáne," vložil se Paris. "Než jsme se přemístili na palubu, chystali jsme se do té lodi vejít."

"Pokud váš přízrak vlastní transportér a schopnost maskování, pochybuji, že byste jej překvapil. Nejpravděpodobněji by na vás nastražil past," zklidňovala ho Janewayová.

Přerušil je Chakotay: "Objevil jsem transportní signaturu odlišnou od té, jakou používá Voyager. Jednalo se v obou případech o téhož humanoida."

"Zdá se tedy," vyvodil Tuvok, "že máme co do činění s jedinou osobou. Domnívám se, že náš přízrak v té či oné podobě pracuje pro Kjandersovu Kontrolu."

"A pokouší se nás vyděsit?" ptal se Paris. "To nedává smysl."

"Vím přinejmenším o jedné příležitosti, kdy to fungovalo," vysvětlil Tuvok. "Neelix nám přece říkal, že na Alcawellu straší."

Janewayová se smutně pousmála. "To je pravda."

"Kapitáne," navázal Tuvok, "myslím si, že maskovací zařízení používané naším přízrakem může pracovat na podobných principech jako romulanské maskovací zařízení. Pokud tomu tak je, vystopovat je by neměl být žádný problém."

Janewayová se lehce zamračila a mezi očima se jí udělala vráska. Jen jediná linka - Paris už věděl, co to znamená; kapitán se zaměřila na něco vzdáleného celé světelné roky.

"Přesně tak, pane Tuvoku," pronesla nakonec. "Hned se do toho dám." Otočila se a vyběhla z transportní místnosti.

"No páni," poznamenal Paris. "Vy víte, jak na ni."

"Zpozoroval jsem," opáčil Tuvok, "že má zálibu v logice."

Kjanders se zabořil do křesla v důstojnické jídelně. Káva, kterou mu nabídl Chakotay, jej udržovala neklidného a plného energie. Tu plně využil k prozkoumání některých sekcí lodě. Voyager byl velká loď, která nebyla určena pro pasažéry, jak se mu spousta členů posádky nezdráhala sdělit. Jedna žena s vroubkovaným nosem a se šperkem na uchu mu pověděla, že je kapitán ochotna vzít jej kamkoli, ale půjde pouze o jednosměrnou cestu.

Ani nevěděl, jaké platidlo tito planetoskokani používají, či zda provozují výměnný obchod, jejž preferoval Alcawell před cestami časem - samozřejmě od něj museli ustoupit.

Jeho skvělý nápad nasednout do časoplánu a odcestovat do budoucnosti se změnil v krach. Alcawell byl teď opuštěný a skákat po planetách se mu jevilo jako otřesná vyhlídka. Nečekal, že dobrodružství bude tak obtížné. Všechno ostatní bývalo jednodušší. Myslel si, že bude i tohle.

Jeden z praporčíků pracujících v jídelně jej vyrušil a nabídl mu další kávu. Šálek před ním už vychladl. Díval se okny ven. Nabízela mu obraz budoucnosti - daleká temnota rozprostřená do věčnosti a jeho domovská planeta zmenšující se se vzdáleností, již urazil.

Vlastní patriotismus jej překvapil. Myslel si, že bude šťastný, když z Alcawellu unikne. Oceňoval, že je daleko od Kontroly, ale tahle loď není o nic lepší. Pravidla tu jen nejsou tak divoká. Žena u monitoru na jedné ze stanic poblíž strojovny mu ani nedovolila dotknout se počítače. Jako by snad udělal něco špatného.

Zatím ne.

Původně měl v plánu tohle plavidlo jednoduše ovládnout. Domníval se, že to půjde lehce. Všichni Alcawelliané se učili, že planetoskokani jsou pomalí a hloupí. Skutečnost byla trochu jiná. Nemohli se sice vrátit v čase a zabránit zločinu, měli ale jiné metody. Jednou z nich bylo postavit věci tak velké, že nikdo nemůže sám převzít jejich řízení.

Kdyby se však mohl dostat k transportnímu zařízení, mohl by je modifikovat pomocí Caxtonových teorií a postavit jednoduchý stroj času.

Pak si odfrkl. Pokud by vládl nějakou technickou dovedností, nedal by se na dráhu zločinu. Inženýři představovali jediné skutečně svobodné lidi na Alcawellu. Z technických testů vždycky propadl. Neustále mu jen dokazovaly, že není ničím jiným než materiálem pro úředničinu.

Jeho jedinou šancí bylo zůstat na této lodi - stejně jak to zřejmě provedla Kes - získat čas a naučit se, jak funguje. Ale jaké schopnosti by mohl nabídnout? Je dobrým zlodějem. Dokáže se vyvléknout z obtížných situací a je dost hbitý.

Na druhou stranu má předpoklady pro práci úředníka, a kde by asi tak potřebovali dalšího byrokrata?

Nakonec usrkl vlažné tekutiny a otřásl se. Pořád příliš hořká. Ale určitým způsobem byl vděčný za svěžest, kterou mu káva dodala. S větší energií může víc prozkoumat.

"Já věděl, že vás tady najdu." Chakotayův hlas zaburácel přes celou místnost. Kjanders zavřel oči. Další otázky. Kdyby toužil po otázkách, nechal by se zajmout Kontrolou a nemusel opouštět periodu 889.

Židle zašramotila po podlaze a vrzla, jak na ni Chakotay dosedl. "Vidím, že vám káva přišla k chuti, že?"

Kjanders potlačil povzdech a oči otevřel. "Zamlouvá se mi její účinek. Neřekl jste mi, že je to droga."

"Jemný stimulant," opravil ho Chakotay. Pak se zahleděl na Kjandersův šálek. "No, možná ne tak jemný s tím množstvím cukru, které jste si tam nasypal."

Kjanders zvedl šálek a cítil se trochu dotčený, pokud šlo o jeho obsah. Cukr představoval jedinou věc, která celému nápoji dodávala lepší chuť. "Předpokládám, že jste za mnou nepřišel z přátelství."

Chakotay to potvrdil. "Posíláme do minulosti tým. Potřebuji vědět, co můžeme očekávat a čemu se máme vyhnout."

Kjanders sebou škubl tak prudce, že si polil celou přední stranu tuniky. Hnědá skvrna na zářivě modré působila až nechutně. "To je bláznovství!" vykřikl.

"Chápeme, že cestování uvnitř periody je vážným zločinem," ujišťoval jej Chakotay. "Chceme jen dostat naše lidi tam a zase zpátky, aniž by nás někdo chytil."

"Oni vás ale chytí," ujistil jej Kjanders. "Vždycky se jim to podaří."

"Vaše Kontrola vypadá, jako by byla všemocná," podotkl Chakotay, "pokud tomu tak ale je, proč už nechytili vás?"

"Protože tohle místo je opuštěné," odsekl Kjanders. "Proto jsem také unikl. Myslel jsem si, že možná nevědí, kde jsem, že jsem se ztratil v systému, ale kdepak. Věděli, že mířím sem, a že tady nepřežiji. Tak proč by kvůli mně plýtvali energií a zpětnými skoky?"

Hořkost, o níž ani nevěděl, že ji v sobě má, během rozhovoru vyplouvala na povrch. Přejel si rukou skvrnu od kávy, ale odstranit ji nedokázal.

Chakotay mu z přilehlého stolku podal hadřík, který byl cítit octem. "Jak se můžeme ujistit, že se naši lidé v systému ztratí?"

Kjanders třel skvrnu. Kombinace pachů octa a kávy jeho žaludku připomněla, jak tu novou tekutinu nesnáší. "Podívejte, komandére, vysvětlím vám to takto: řekněme, že jste Kontrola a já před vámi hodlám uniknout. Vyskočím a uteču dveřmi, nebo se transportuji, nebo se dokonce přenesu v čase. Cokoli. A útěk se mi podaří."

Chakotay přikývl.

"V té chvíli vy coby Kontrola vyhlásíte časový poplach a vaše jednotka přeskočí do okamžiku, kdy běžím ke dveřím. Tam mne chytí a já vůbec neuteču."

Chakotay se opřel a ruce si založil na hrudi. Očividně přemýšlel a Kjanders ho nerušil.

Po chvilce se komandér opět ozval. "Takže jedinou možností je zůstat mimo dosah a pozornost Kontroly. Správně?"

"Správně," přisvědčil Kjanders, "problémem však je, že členové vaší posádky již v centru pozornosti i v dosahu Kontroly jsou. I kdybyste je zachránili, váš pokus bude pokaždé zmařen. Pokaždé. Když vás Kontrola jednou zajme, nikdy jí už neuniknete."

Chakotay vstal. "Museli jsme něco přehlédnout," nevzdával se. "Nějaký způsob, jak je zachránit."

Kjanders stále čistil skvrnu. Káva již prosákla do vlákna. Pokud je ta tekutina tak agresivní k oblečení, co mu asi musela provést s vnitřnostmi?

"Kjandersi," oslovil jej Chakotay tiše, "pokud existuje nějaký způsob a vy o něm popřemýšlíte, jsem si jist, že kapitán bude nadmíru potěšena."

Kjanders se ušklíbl a obrátil pozornost zpět na skvrnu, i když to vlastně udělal spíše kvůli Chakotayovi. Nakonec se myšlenka jak se stát nepostradatelným vyřešila sama od sebe. Avšak jediným způsobem, jak toho mohl dosáhnout, bylo nechat se zabít.

Povzdechl si. S tím jim tedy neporadí. Nemůže. Odložil hadřík. "Vzdejte to, Chakotayi. Svým lidem už nepomůžete. Jenom jich ztratíte víc."

"Už se nedivím, že vaše Kontrola má takovou moc," poznamenal komandér. "Vaši lidé se vzdávají dřív, než vůbec něco zkusí."

"Ne," odpověděl mu Kjanders, "jen si dost ceníme vlastních životů."

## KAPITOLA 17

Dnešek není dobrým dnem na umírání.

Ta matčina fráze se Torresové vždycky protivila. Matka, zásadová Klingonka, řešila obtížné situace vždy se slovy Dnešek je dobrým dnem na umírání. S tím malá B'Elanna nikdy nesouhlasila. Žádný den nebyl dobrý na umírání.

A pokud by někdy takový den nastal, není to dnešek.

Tím svým pochodováním po místnosti už nakazila i Kima. Pobíhali po pokoji jako zvířata v kleci. Znala už každý centimetr toho místa, od neonově zářivého koberce až po úzkostlivě čistý nábytek. Žádná okna, pouze růžový hlavní obytný prostor a spousta červeně a chromování v kuchyni a koupelně.

Neelix seděl na podlaze. Vytáhl z odpadu květy, které B'Elanna otrhala, a jeden po druhém z nich odděloval okvětní lístky. Jejich vůně byla plná místnost a to pravděpodobně Torresovou znovu přivedlo k myšlenkám na matku, neměla ale to srdce Neelixovi nařídit, aby toho nechal.

"Má mě ráda," pronesl Kim, když Neelix hodil na zem jeden okvětní lístek.
Torresová se zastavila, aby na něj pohlédla. Už mu snad definitivně přeskočilo?
"Nemá mě ráda," dodal, jakmile Neelix odtrhl další.
"Co to zase vyvádíš?" tázala se ho Torresová.
Kim se nesměle pousmál. "To je stará dětská hra. Doma na Zemi jsme ji hrávali. Až vám zbude jediný lístek, dozvíte se, jestli vás miluje, nebo ne. Spíš by to ale mělo být 'Zabijí mě?' a 'Nezabijí mě?'"
"Zabijí mě," recitoval Neelix s dalším lístečkem. "Nezabijí mě."
"Přestaňte!" Torresová se sehnula, posbírala zbylé květy a odnesla je do kuchyně. Tentokrát je hodila do drtiče. Pach zvadlých květů vyplnil prostory jako špatný parfém.
Neelix vzdychl. "Předpokládám, že to příliš zábavné nebylo."
"Nemyslím, že by celá tahle záležitost byla zábavná," podotkl Kim.
"Ani já ne." Torresová stála v průchodu mezi kuchyní a obytným prostorem. "A cítím se pěkně mizerně, když mám jen tak čekat na úředníka, který nás má vyrvat systému, který se o nás vlastně vůbec nezajímá."
"Ale co můžeme dělat?" ptal se Kim. "Viděli jsme, jak se vracejí časem, aby nás dostali. Skoro do chvíle, kdy jsme na útěk jen pomysleli."
Neelix se přidal: "A navíc - i přes to, jakou důvěru mám v kapitána Janewayovou, myslím si, že ani ona nás na tomhle strašlivém místě najít nemůže."
"Pokud by se o to pokusila," přitakal Kim, "dostala by se do stejných problémů jako my."
"Panebože," prohodila Torresová, "nejsme my to ale veselá společnost?"
Oba muži se raději dívali jinam. Neelix si oprášil ruce a vstal. Kim se pro změnu složil na gauč.
"Přemýšlela jsem," svěřovala se Torresová. "Rawlik má pravdu. Chytí nás bez ohledu na okolnosti. Kromě případu, kdy uspějeme."
"Cože?" nechápal Neelix.
Kim se posadil. "Přesně," přikývl. "Pokud uspějeme a vrátíme se do naší doby, nebudou se moci vrátit v čase a zastavit nás."
"Bývají dny, kdy se mi vysvětlení zdají jasná," zamumlal Neelix, "a dny, kdy mám pocit, že jsem si zapomněl mozek v hrnci u postele."
Oba dva, Torresová i Kim, se na něj překvapeně podívali.
"Obrazně řečeno," dodal pro jistotu.
"Musíme to zkusit," rozhodla Torresová. "I když to nevyjde, budeme vědět, že jsme to alespoň zkusili."
"Správný přístup," usmál se Neelix. "Doufám."
Pohlédla na něj. "Mohl byste přilákat stráž na chodbě blíž ke dveřím?"
"Můžu přilákat stráž na chodbě blíž ke dveřím?" zopakoval panovačným tónem. "Jen se dívejte."
"Počkat!" křikla Torresová. "Nechtě mě ten nápad vysvětlit. Tvou pomoc budu potřebovat taky, praporčíku. Myslím, že jedinou možností, jakou máme, je dostat se k tomu malému časoplánu, v němž jsme dorazili, a vrátit se s ním zpět. Pokud se dostaneme do výchozího bodu, znamená to, že jsme to zvládli."
"To zní rozumně," souhlasil Kim. "Pokud se nás pokusí zastavit, udělají to dřív, než se k časoplánu dostaneme."
"A pokud vezmeme strážce jako rukojmí," pokračoval Neelix, "budou nás muset zastavit ještě dřív. Správně?"
"Správně," přisvědčila Torresová a poprvé se jí v potemnělé mysli rozzářil paprsek naděje. Pokud by to zvládli až k tomu strážci, pak by jim rukojmí mohlo posloužit. "Do toho. Neelixi, dělejte, co máte. Přilákejte ho a já ho chytím." Při myšlence na boj se jí rozproudila krev. Skvělý pocit. Konečně jednali.
"S potěšením," odvětil Neelix. Pohodovým krokem zamířil ke dveřím. Když vzal za kliku, dveře se rozletěly. Neelix se zapotácel a dovnitř vstoupil Rawlik se dvěma muži v oranžových kombinézách.
"Sakra," šeptla Torresová.
"Skvělé načasování," zamumlal si Neelix pod vousy. Pak se podíval na Torresovou. "To nebyla náhoda?"
B'Elanna zavrtěla hlavou. Veškerý adrenalin, který se jí v těle nashromáždil, náhle ztratil opodstatnění. Vyřítila se k mužům, ale oranžové kombinézy na ni namířily zbraně.
"Nedělejte to, B'Elanno," rozkázal Rawlik. "Minule jste vyskočila velmi rázně."
"Proč jste se teda nevrátili a nezastavili mě?" odsekla.
"Vrátili. Oběma strážným jste rozbila čelist, než se nám podařilo vás zastavit. Rozhodli jsme se, že možná pádný důvod zabrání krveprolití."
"Vtipné," opáčila. "Mysleli jsme si, že to na vaše lidi zapůsobí."
"Musím přiznat," svěřoval se Rawlik, "že jsme nikdy neměli tak rozhodné a vynalézavé vězně, jako jste vy tři."
"Díky," řekl Neelix. "Teda myslím."
Kim sepjal ruce za zády. "Jak daleko jsme se dostali při prvním pokusu?"
"Téměř až k časoplánu, i se strážcem jakožto rukojmím." Rawlik se upřeně zadíval na Torresovou. "Víte, že vám tento nový přečin v ranním slyšení příliš šancí nepřidá?"
"Měli jsme vůbec nějakou šanci?" odpověděla Toresová otázkou.
"Ne," připustil Rawlik. "Všechno, co provádíte, však radu příliš nepotěší. Uvidím ale, co se ještě dá udělat."
"Děkuji." Torresová jen těžko skrývala sarkasmus. Tělem jí ještě pulzovala energie. Několik dalších hodin pochodování ji možná vyčerpá. "Počkáme tady."
Posadila se na židli, nohy si dala nahoru a předstírala, že ji už nic nezajímá. Vyčistila si mysl. Až ji zítra povedou na smrt, zemře v boji. Odejde způsobem, na který by její klingonská matka mohla být hrdá.
Neelix se posadil do křesla vedle ní a Rawlik pokynul strážím, aby se postavily po obou stranách dveří. Pak kývl

Torresové a beze slova odešel.
"Tak," podotkl Kim. "Je jasné, že jsme to zkusili."
"Musel jsem být skvělý," pochválil se Neelix. "Jen bych si přál, abych se na to pamatoval."

Když jej transportní paprsek uvolnil, Paris si oddychl. Žádný vítr a relativní teplo - přibližně nula stupňů Celsia - to představovalo ve srovnání s povrchem úplnou rekreaci. Jaká to úleva!
Jak jej již informovala praporčík Hoffmanová, dorazil dřív než Tuvok, jelikož musely být brány v úvahu vrstvy kamene a zařízení, jimiž signál pronikal.
Tuvok se materializoval o půl sekundy později s již rozsvícenou lampou. Drobná zrnka prachu se rozletěla, patrně rozvířená Parisovým prvním pohybem.
"Páni," vydechl.
Tohle zřejmě kdysi bývalo obřím řídícím centrem s pracovními stanicemi a uličkami mezi nimi. Musely tu naráz pracovat stovky osob. Nyní však bylo všechno úhledně šedivé, jakoby pokryté špinavým sněhem. Vzduch byl zcela vysušený, ale aspoň je neřezal vítr.
"Pohybujte se pomalu," nařídil Tuvok a ukázal na podlahu.
Paris se podíval. Boty mu pokrývala silná vrstva lehkého světlého prachu. Obláček rozvířený jeho prvním nedobrovolným pohybem se stále ještě usazoval.
"Budeme muset být velmi opatrní," připomněl Tuvok. "Každým krokem můžeme vyvolat prachovou bouři. Našlapujte opatrně; rozdělíme se tak, abychom se navzájem nezakrývali." Tuvok zkontroloval svůj trikordér. "Tudy."
Zamířili doprava. Paris našlapoval pomalými, polovičními kroky. Po třech metrech zatoužil po závanu větru.
S každým krokem, i sebeopatrnějším, se prach zvedl ve vířivých oblacích. Nemohl si dovolit tohle dýchat. Nakonec sáhl do svého kufříku a vytáhl dýchací masku. Tuvok provedl totéž. Paris pak navíc vyňal i svou svítilnu. V tom prachu budou potřebovat obě.
Čekali, až se prach usadí, ale většina částeček stále vířila v jemných proudech, způsobovaných jejich pohybem.
"Držte se před tím oblakem," poradil Tuvok a oba znovu přidali do kroku. Paris ani nechtěl zhluboka dýchat. Obklopil jej prach. Byl rád, že v jeskyni není horko. Kdyby se navíc ještě potil, prach by se na něm usadil jako lepidlo.
"Páni, to je teda prachu, co?" Snažil se, aby to vyznělo nenuceně, ale pochyboval, že tím Tuvoka přesvědčil.
"Podle trikordéru," uvedl Tuvok, "částečky neobsahují nic nebezpečného. Jsou pouze nepříjemné."
To byl zřejmě vulkánský způsob, jak o něčem prohlásit, že je to zatraceně nesnesitelné.
Nakonec dospěli k rytmu chůze, který jim umožňoval nechávat prašné víry těsně za sebou. "Moc se nezastavujte," doporučoval Paris.
Uvědomil si, že se zaobírá způsoby, jak se zbavit prachu, místo aby přemýšlel, jak pomoci Kimovi a ostatním. To jej ještě víc znechutilo.
Tuvok ukázal před sebe. "Jsou zde čerstvé stopy a vedou od stroje času k támhletomu tunelu."
Když se Paris ke stopám přiblížil, opatrně zvolnil. Nechtěl žádnou porušit. "Mohou být nové, ale taky staré dvacet let. Nikdy nezjistíme, kdy se tady naposledy pohnul vzduch."
"Nikoli, poručíku," opravil jej Tuvok. "Povšimněte si, že okraje stop jsou ostré, nikoli zaoblené a setřesené gravitací. Vznikly nedávno. Směřují do tunelu postaveného pod plavidlem, které použil první výsadek. První záznam o našem přízraku nám ukázal, že se transportoval na povrch přesně nad tento tunel."
Paris přikývl. "Takže jsme zjistili, že přízrak nosí vysoké boty."
Oba se otočili a pomalu přešli k časoplánu. Stál na konci velmi zaprášené chodby. Museli tu vzdálenost překonat bok po boku s rameny téměř u sebe, aby se neudusili. S dveřmi už podobné štěstí neměli a Paris byl nucen následovat Tuvoka šedým mrakem, kterým i směrovaný paprsek svítilny pronikal jen obtížně.
Ve chvíli, kdy vstoupili do místnůstky, byli už úplně obalení šedou hmotou. Tuvok sám připomínal přízrak. Šedá zcela překryla barvu jeho uniformy a usadila se mu i na tváři a ve vlasech. Maska, na počátku bílá, se rovněž proměnila v šedou a pravděpodobně i nepoužitelnou stejně tak jako ta Parisova. Tom měl úplně ucpaný nos a mezi zuby mu skřípala zrníčka. Bůhví, co se mu dělo s očima.
"Jednomístný časoplán," konstatoval Tuvok, když se zastavil a pohlédl na malý přístroj u jedné stěny. Stopy v prachu vedly od něj. "Toto místo..."
Namířil trikordér na oblast, kde kdysi stávala pracovní stanice, "...dříve sloužilo k řízení toho stroje a pravděpodobně jej stále tři sta tisíc let v minulosti řídí."
Paris pomalu přistoupil k časoplánu. "Tohle plavidlo musí být tedy nastaveno na automatický návrat. Až náš přízrak misi dokončí, nasedne a vrátí se domů."
"To se zdá být logické."
Oba společně si stroj prohlíželi. Paris nebyl schopen nalézt žádný zjevný druh pohonu, i přes fakt, že ta věc vysílala úzký, stabilní proud chronotonových částic.
Nakonec se Tuvok dotkl komunikátoru. "Voyagere?"
"Pokračujte, pane Tuvoku," odpověděl mu hlas kapitána Janewayové. I přes komunikátor naplnil místnost autoritou. Paris vzhlédl a téměř očekával, že se v reakci na kapitánův hlas zvedne i prach.
"Našli jsme ten časoplán. Zdá se, že je určen pro jednu či dvě osoby. Zjevně jej někdo v nedávné době použil."
"Máte nějaký důkaz o tom, že je ta osoba poblíž?" zeptala se Janewayová.
"Stopy nohou," odpověděl Paris. "Ale nepředpokládáme, že našeho ducha najdeme tady. Musí být na povrchu. Měly týmy nahoře nějakou duchařskou návštěvu?"
"Zatím ne," oznámila Janewayová. "Odešli ale teprve před deseti minutami."

"Kapitáne," ozval se Tuvok. "Po prohlídce tohoto prostoru jsem dostal nápad, jak přízrak zajmout. Ať se transportní místnost zaměří na koordináty této místnosti, abychom se mohli přenést přímo zpět, pokud bude potřeba."

"Díky," zamumlal si Paris pod vousy. Představa cesty tou velkou jeskyní plnou prachu se mu ani trochu nelíbila.

"Pak nás přeneste přímo k místu výsadku." pokračoval Tuvok.

Paris zasténal. Sprcha a další porce rajské polévky by mu prospěly mnohem víc. Na jeden výlet se už umazal dost. Pokud k odstranění té špíny budou muset použít třídicí vyhlazovače ze strojovny, učiní tak jen jednou.

"Zůstaňte na příjmu," nařídila Janewayová.

O chvíli později je transportní paprsek vytáhl z temné místnosti na silný vítr, do mračna poletujícího písku. Nečistota z masky vletěla Parisovi do očí. Rychlým vzteklým pohybem ji strhl a hodil do větru. Pak se otřásl, když se mu písek zadřel do škrábanců na tvářích.

"Tohle místo začínám z duše nenávidět," zavrčel.

## KAPITOLA 18

Drickel dokončil obvaz, takže teď už poraněné rameno namáhat nebude. Ujistil se, že může dobře hýbat pravou rukou. Proti bolestem a bodáni v hlavě si vzal speciální prášek, který je utlumil a současně mu dovoloval jasně myslet. Napůl doufal, že odstíní i nepříjemný pocit ze všech oděrek a pohmožděnin.

Hlasy venku zněly zaujatě a planetoskokani usilovně pracovali. Než se Drickel začal věnovat rameni, chvíli nově příchozí pozoroval. V prvé řadě je nezajímala tato loď, ale plavidla okolo. Zpočátku se domníval, že je to dobré znamení, pak ale zjistil, že je rozebírají a pokoušejí se pochopit, jak fungují.

Soudě podle technické úrovně transportérů a vyrovnanosti, s níž Drickelovi čelil starý ušatec, mohli tito planetoskokani zjistit všechno.

Drickel tak získal pouze minimum času na to, aby se ošetřil, ovázal si paži a připravil se na další představení.

Rozhodl se, že chvíli je děsit nebude. Zinscenuje skvělý létací výstup, a pokud to nepomůže, zkusí pronásledovat nejslabšího jedince něčím ostrým a lesklým. Zákoník Strážců, nařízení 3765.41, oddíl 01 sice uváděl, že žádný narušitel nesmí být bez důvodu zraněn, avšak tato klauzule byla zakrátko doplněna o nařízení 3765.41, oddíl 01. l A, které do ní jen vneslo zmatek. Stále nevěděl, zda by směl případně cestovat časem zpět a zabránit takovým událostem, kdy by mohl způsobit či způsobil nějaké zranění.

Někdy se člověk musel se všemi nařízeními vyrovnat citem a odhadem situace. Když uvážil, s čím se zde potýká, nehodlal zkoušet nějaké změny a zaplést se do potíží. Kromě toho by k přesunu zpět potřeboval zvláštní povolení (Zákoník Strážců, nařízení 00001.18, oddíl 99.32B), což občas vyžadovalo slyšení dlouhé i jeden měsíc Reálného času.

Příliš dobře se těmito planetoskokany bavil, než aby se teď vzrušoval nadbytečným slyšením.

Zdravou rukou popadl brašnu, ujistil se, zda v ní má veškeré potřebné vybavení, a znovu zkontroloval štít neviditelnosti.

Pak zamířil chodbou ven z časoplánu.

Vítr se zdál mnohem studenější než předtím a písek vířil tak divoce, až se mu před očima dělaly pruhy. Musel zamrkat, aby zase viděl jasně.

Došel k patě rampy a rozhlédl se. Zády k větru stál muž ve žlutočerné uniformě a se zbraní připravenou v ruce. Vypadalo to, že stráží severní stranu jednoho z vraků. Drickel předpokládal, že jde o jeden z těch, na nichž se pracuje. Další stráž stála na chráněném místě západně, jiná na východě a Drickel si dokázal domyslet, že na jižní straně postává další. Jiní čtyři strážci tvořili podobnou formaci okolo druhého vraku. Drickel zpozoroval, že ostatní planetoskokani z této lodi odtrhávají kusy trupu a v podobě plátů je odkládají stranou.

Tohle už nebyla jen mrchožroutská práce, šlo o seriózní průzkum.

Drickel stál poblíž rampy, co nejlépe chráněný před vichrem. Pomocí senzorů zjišťoval, proti čemu vlastně stojí.

Uvnitř každé z obou lodí se nacházelo po pěti dalších planetoskokanech, ale vždy jen jediný z nich měl u sebe zbraň.

"Zvětšená palebná síla," poznamenal sám pro sebe. "Vsadím se, že to všechno je kvůli mně." Zasmál se a vítr jeho hlas odvál. Oni jej nikdy nechytí. Je nejlepší ze Zadní místnosti. Nikdy s ním nikdo neudržel krok.

Nikdo.

Nikdy, při žádné z více než dvou set čtyřiceti úspěšně dokončených misí.

A ani tito lidé jej neobjeví. Své obavy prokázali palebnou silou, kterou vzali s sebou. Takové množství stráží a zbraní značilo, že z něj planetoskokani mají strach. Nebo se jej alespoň obávají. A přesně tam je chtěl mít.

Plné obav.

Zdravou paží si hodil batoh na rameno. Teď je čeká opravdová podívaná. Měl dvacet antigravitačních podložek a nespočet antigravitačních disků. Uvidíme, jak si poradí s pěti starými vraky ve vzduchu najednou.

Částečně si zahalil obličej a zamířil přes otevřený prostor. Díky pohmožděné kyčli lehce pokulhával - prášek bolest utlumil, ale úplně ji neodstranil - a vítr zesílil natolik, že navíc musel bojovat i s ním. Za chůze si připravil několik podložek. Když dorazil k vraku, který použil při prvním představení, opatrně je rozmístil po spodní straně na stejná místa jako prve. Vrak se nacházel přímo vedle jedné z lodí, na níž planetoskokani pracovali. Strážce jej využíval jako ochranu před větrem.

Když Drickel rozmístil podložky, přikradl se k hlídači a zlehka jej zatahal za ucho. Ten se otočil, zbraň připravenou k palbě. Drickel zvedl ruce, jako by byl zajatcem, zatímco se muž divoce rozhlížel. Nakonec zavrtěl hlavou, podrbal se na uchu a obrátil pozornost zpět k povinnosti hlídat.

Drickel zatahal strážce za ucho znovu a pak se přemístil k druhé lodi. Chechtal se, jak se strážce zoufale snaží najít něco, co nemůže spatřit.

Když na spodní stranu druhého vraku umístil čtyři další podložky, cosi zahlédl. V záblesku transportního paprsku se zjevili dva muži. Přenesli se na otevřené prostranství poblíž funkčního časoplánu.

Pokrývala je špína - uniformy získaly šedou barvu - a na obličeji měli dýchací masky. Vítr z nich neodbytně rval prach. První muž si strhl masku a nechal vítr, ať ji odnese. Druhý ji opatrně sňal a s klidem zasunul do kapsy.

Starý ušatec a jeho světlý společník.

Drickelovi se sevřel žaludek. Zjevně pronikli do starých jeskyní Kontroly. Pokud objevili jeho stopy, poznali, že není žádný přízrak. Pak jej napadla mnohem hrozivější myšlenka. Co když objevili časoplán?

Již podruhé při této misi pocítil tlak času. Pokud nebude jednat rychle, může přijít o časoplán. A nedokázal ani domyslet, co by to znamenalo.

Dokulhal k třetímu vraku a rozmístil podložky. Pro tuto chvíli budou muset postačit tři létající vraky. Na všech pět už čas nezbyl.

Když skončil, zčásti pod třetím časoplánem stál. Vytáhl z brašny dálkové ovládání a namířil je na první loď; písek jej bodal jako ledové jehličky. Loď se pomalu vznesla tři metry nad zem.

Hlídač vykřikl a vyběhl na prostranství, přichystaný k palbě. S vytřeštěnýma očima volal na ostatní, dokud se k němu neotočili.

"Čím dál tím lepší," řekl si Drickel.

Rychle přepnul na ovládání druhé lodě a zvedl ji celých deset metrů nad dláždění. V této výšce byl vítr silnější a loď se zhoupla. Drickel vyrovnal podložky a udržel loď ve stejné poloze.

Zničená rampa narážela do spodní strany časoplánu a vydávala dunivé rány; ve větru téměř zanikaly. Dva strážci ukázali na druhý vrak a rozběhli se na otevřené prostranství.

Ušatec vytáhl svůj senzor a vrak s klidem studoval. Jeho světlý společník jej okamžik pozoroval s rukama v bok a s ohromeným výrazem ve tváři; pak i on vytáhl senzor a postavil se naproti ušatci. Oba muži namířili přístroje na vznášející se časoplán, pak se zaměřili na okolní oblasti, zřejmě chtěli najít původce jevu.

"Jen do toho," křikl Alcawellian. "Zkuste si mě najít, pokud to dokážete."

Aktivoval třetí sadu podložek na časoplánu nad sebou a zvedl jej o dva metry. Také ve větru zakolísal, ale rovnováhu udržel. Jeho rampa se stále dotýkala k betonu v místě vzdáleném od Drickela asi dva metry.

Teď byli strážci skutečně zmatení.

Obklopovaly je nepochopitelně se vznášející vraky. Zdáli se dezorientovaní, ale po malé chvíli na Drickela zapůsobilo, jak rychle se vzpamatovali a jakou mají disciplínu. Všichni měli zbraně připravené, ale ani jediný na loď nevypálil.

"Nepoddajné publikum," okomentoval to Drickel.

Obrátil se, aby viděl, co provádějí oba muži se senzory. Ušatec se k Drickelovi přiblížil a pozoroval časoplán visící ve vzduchu nad ním. Po chvíli pokynul svému světlému společníkovi, aby přišel blíž. Světlý muž přikývl.

Ušatec zadal svému senzoru příkaz, aniž by na něco zaměřil, a vzhlédl, jako by čekal na reakci.

Přišla vzápětí.

V okamžiku, kdy ušatec zvedl hlavu, rozsvítila se v Drickelově ruce varovná kontrolka.

Pohlédl na ni. Spojení s podložkami se přerušilo; bylo odříznuto.

Zaklel a rozběhl se, jako by úplně zapomněl na bolest v kyčli.

Zaskřípění se ozvalo ve chvíli, kdy do časoplánu narazil poryv větru a zároveň vysadila antigravitace.

V okamžiku, kdy na zem dopadla přistávací vzpěra, udělal už Drickel jeden plný běžecký skok. Avšak tyto staré pahýlovité přistávací nožky nebyly stavěny pro dopad v tak vysoké rychlosti a z takové výšky. Neunesly by ani pád nového časoplánu ze dvou metrů.

Doufal jen, že se zpod něj dostane včas.

Dostal, ale ne tak, jak si představoval.

Stačil udělat další krok, než nejvzdálenější vzpěra udeřila o zemi se silou tisíce děl odpálených najednou. Rozlámala se na kousíčky a ty jej bombardovaly jako šrapnely.

Měl pocit, že utíká pod vodou.

Čas se pro něj téměř zastavil, i když dobře věděl, že tomu tak není.

Ještě jeden krok.

Ještě jediný krok a zpod vraku unikne. Stačil však pouze nakročit, když se roztříštila nejbližší vzpěra.

Pocítil otřes, jako by vedle něj explodovala bomba.

Pak jej úder zasáhl, vyrazil mu dech a vymrštil jej do vzduchu.

Letěl.

Letěl od havarovaného časoplánu jako střela.

Naštěstí jej temnota pohltila dřív, než dopadl na zem.

## KAPITOLA 19

Kapitán Janewayová stála v transportní místnosti vedle praporčíka Hoffmanové. Praporčíkovy schopné prsty přenášely poslední členy výsadku - Careyho, Tuvoka a Parise. Ostatní již byli na palubě, jeden strážce na ošetřovně. Holografický doktor si stěžoval, že jej nikdo neupozornil předem.

Když se materializovali poslední tři, Janewayová pochopila, proč Tuvok navrhl, aby se setkali v transportní místnosti místo na můstku. Carey vypadal v pořádku, sice ušpiněný od práce na starém časoplánu a trochu ošlehaný větrem, ale jinak vcelku zdráv.

Přinejmenším v porovnání s Parisem a Tuvokem.

Ti vyhlíželi, jako by se právě vyškrábali z jeskynního závalu. Oba je kompletně pokrývala špína. Měli ji rozmazanou po obličejích a na uniformách jim tvořila tak silnou vrstvu, až barva úplně zanikla. Viděla z obou důstojníků jen oči; Parisovi zrudla bělma a působila dojmem, že poručík krvácí, zatímco Tuvokovo vnitřní víčko bylo více než napůl zavřené.

"Doufám, že se v jeskyních nic nestalo," pronesla starostlivě Janewayová.

"Ne," odpověděl Paris, "pokud nepočítáte útok miliony let starým nakupeným prachem."

"Myslím, že ono nakupení je staré pouze asi sto tisíc let," opravil jej Tuvok. "Pochybuji, že bychom se mohli pohybovat..."

"Tak nebo tak, kapitáne." přerušil jej Paris, "jsme v pořádku. To je mnohem víc, než bych mohl říct o praporčíku Berggrenovi."

"Ošetřovna hlásí, že jej zasáhl úlomek," přitakala Janewayová. "Bude v pořádku. Ale ráda bych věděla, co přesně se stalo."

"Náš přízrak," hlásil Tuvok, "se zjevně rozhodl, že potřebujeme vidět víc než jen jednu vznášející se loď. Používal antigravitační podložky na dálkový ovládač. Přerušil jsem jeho signál a lodě dopadly na zem."

"Ty nárazy byly efektní," doplňoval Paris. "A dost hlasité; klidně bych se vsadil, že je bylo slyšet i tady nahoře."

Tuvok dělal, že jej neslyší. Janewayová potlačila úsměv. Zdálo se, že Paris vyrušuje jenom proto, aby Tuvoka rozzlobil. Nefungovalo to. Tuvok se nezlobil nikdy.

"Pokud bychom vraky prošli, objevili bychom ta zařízení," pokračoval Tuvok. "Obávám se však, že bychom náš přízrak nenalezli. Logicky by po zřícení lodí zkusil něco jiného. Ačkoli jsme však zůstali na povrchu dalších deset minut, nic se neudálo."

"Máte nějakou hypotézu, pane Tuvoku?"

"Myslím, že by mohl být zraněn, případně mrtev."

Praporčík Hoffmanová si odkašlala. Kapitán na ni pohlédla. Hoffmanová a Torresová společně pracovaly ve strojovně na zvláštních projektech a staly se z nich přítelkyně. Hoffmanová jako kdokoli jiný dobře věděla, že ten přízrak byl jedinou šancí na objevení způsobu, jak zachránit výsadek.

"Pokračujte," pobídla ji kapitán.

"Zachytila jsem signál z toho dálkového ovládání pod jednou ze zničených lodí."

"Nějaké stopy po těle?"

"Ne," odpověděl jí Tuvok. "Může ležet raněný velmi blízko, avšak my jej nikdy nespatříme."

"Pokud by v okamžiku dopadu stál pod lodí," uvažoval Paris, "muselo by jít o naprosto úžasnou bytost, aby se odtamtud stačila zachránit. Ta loď se vznášela pouze v několika metrech."

"Co navrhujete, abychom ho nalezli?"

"Teplo, kapitáne," oznámil Tuvok. "Zraněná osoba se nemůže příliš pohybovat. Tělo bude vydávat tepelnou signaturu, kterou mohu zachytit."

"Pokud je mrtev, tak ne," ozval se poprvé Carey.

"Vím," opáčil Tuvok. "Ale pokud je mrtvý, najít ho už nebude potřeba."

"Zkuste to," rozhodla Janewayová. "Parisi, můžete mu pomoci?"

"Můžu," přisvědčil. Janewayová se málem zasmála. S naprostou jistotou věděla, že poslední, po čem by v tuto chvíli toužil, je vrátit se na povrch. Ale pokud Kim zůstával nezvěstný, bude se tam vracet, jakmile dostane příležitost. To byl jeden z Parisových rysů, které obdivovala.

"Dobře." Otočila se ke Careymu, zatímco Tuvok ustoupil a dotkl se svého komunikátoru, aby si zajistil vyhovující vybavení. "Jak probíhal průzkum těch vraků?"

"Do toho vyrušení docela obstojně. Zatím nic jasného, nenašli jsme dosud nic, co by umožňovalo pohyb časem, ale v hangáru na palubě dvě jsme nashromáždili desky z interiéru té lodě. Lze je velmi dobře využít jako surového materiálu na součástky."

"Výtečně. Pokračujte. Sestavte znovu týmy a přeneste se dolů. Chci, abyste pokračovali. Pomozte ale Parisovi a Tuvokovi, kdykoli to bude nutné. Nalézt přízrak je naše priorita. Jasné?"

"Jasné, kapitáne."

"Jsme připraveni," potvrdil Tuvok.

Oba muži znovu vstoupili na transportní plošinu, zatímco Carey odešel svolat inženýrské týmy. Paris zvedl ruce, připraven se krýt před útokem poletujícího písku.

Tuvok stál bez hnutí.

"Hodně štěstí," popřála jim, když je obklopil paprsek. Doufala, že přízrak naleznou. Nechtěla ve všem spoléhat na Kjanderse.

Nespali. Torresová, Kim a Neelix zůstali od poslední Rawlikovy návštěvy vzhůru, jedli svačinu, kterou jim přinesl, a diskutovali o možnostech záchrany. Musí existovat způsob, jak ten systém zákonů o cestách časem porazit. Toresová jej ale zatím nenalezla.

Kdysi jednomu příteli řekla, že dokáže nalézt díry v jakékoli byrokracii. Jediné dvě ji zaskočily: Hvězdná flotila a nyní Alcawell. Hvězdná flotila jí umožnila odejít - ne v poklidu, neboť to nebyl její styl -, avšak směla pokračovat v práci a žít

tak, jak si představovala.

Alcawell jí to měl znemožnit.

Rawlik se stal jejich jedinou nadějí.

Muselo už jít o pěkně beznadějnou situaci, když se poslední šancí stal úředník byrokratického systému, který si na dodržování pravidel tak nesmírně zakládal.

"Přál bych si, aby tu byla okna," zatoužil Kim. "Rawlik říkal, že s radou promluví ráno, ale jak poznáme, kdy ráno nastane? Ani nevíme, zda má tato planeta také čtyřiadvacetihodinový den."

"Nebo jestli nepřidávají na konec každého dne nějaké hodiny, aby mohli napsat víc pravidel," rýpl si Neelix. Udělal si pohodlí na pohovce. "Ani jsem se s Kes pořádně nerozloučil. Myslel jsem, že budu hned zpátky. Zdá se, že člověk by měl vždycky očekávat neočekávané."

"To se u nás považuje za klišé," poznamenal Kim.

"Klišé jsou klišé, protože je v nich část moudrosti," odvětil Neelix.

"Klišé jsou klišé," přidala se Torresová, "protože je lidé používají v nesprávných situacích."

"Vsadil bych se, že to konkrétní klišé není na Alcawellu klišé," uzavřel to Neelix.

"Ne," ozval se Kim, "tady nečekané přijímají a pak ho zmaří."

Torresová na Kima pohlédla. Strach jej zjevně opustil. To způsobily dlouhé hodiny nicnedělání. A musela si připomenout, jak je silný. Čelila s ním smrti už dřív. Pak se i nepřízeň zdála dlouhá.

Řešení už objevili.

Stávající situaci však vyřešit nemohli.

Otevřely se dveře a vstoupil Rawlik s podnosem se snídaní. Torresová krčila nosem, když ji položil na stolek. Několik kusů pečiva, které vypadalo jako rozmačkaná řepa smíchaná s červeným potravinovým barvivem, a tři sklenice fialového nápoje - stejnou barvu měly vlasy Rawlikovy asistentky.

I přes kručení v břiše Torresová jídlo ignorovala. "Skončilo odvolací řízení?"

Rawlik si vzal kousek pečiva a ukousl si. Rozžvýkal jej a polkl, než jí odpověděl. "Rada ještě zasedá. Vystoupil jsem před ní před hodinou Reálného času a přednesl váš případ. Snídani?" Nabídl podnos Neelixovi.

"No," váhal Neelix a vzal si pečivo a sklenici. "Pokud bude rada zasedat celý den, naše poslední jídlo to nebude."

Kim si také vzal sklenku. "Víte," pronesl, "bylo by lepší, kdybyste lépe vybavil kuchyň, jak navrhoval Neelix. Pak byste nemusel přerušovat své procesy, abyste nás obsloužil."

"S procesem jsem už skončil," odvětil Rawlik.

Neelix nezávazně usrkl tekutinu. "Je sladká," pronesl překvapeně.

Torresová také ochutnala, zatímco Kim usrkl.

"Tohle neznám," konstatoval Kim.

Torresová se napila. Jí naopak nápoj známý připadal. "Moje matka dělávala něco podobného. Klingonskou specialitu zvanou vleq. Já jsem tomu vždycky říkávala juk. Ona, to ale podávala horké."

"Můžeme vám ji ohřát," navrhl Rawlik.

Torresová zavrtěla hlavou. "Není třeba. Raději bych slyšela něco o tom procesu. Za jak dlouho se něco dozvíme?"

"Brzy," odpověděl Rawlik. Procházel se po místnosti stejně jako B'Elanna.

Pečiva se Neelix a Kim ani nedotkli, ale oba dopili nápoje. Torresová udělala totéž. Chutnal jako vleq. Byl sladký a žízeň nezahnal. Myšlenka na pečivo po tak sladkém nápoji jí připadala nechutná.

"Pokud rada rozhodne proti nám," ptala se, "kam se můžeme odvolat?"

"Neexistuje žádná možnost odvolání," oznámil jí Rawlik klidně. "Rada je nejvyšší autoritou. Obávám se, že nyní můžeme pouze čekat."

"Dobrá," Neelix se natáhl na pohovku. "Já se naučil, že nejlepší způsob, jak přečkat čekání, je spánek. Vždycky jsem měl spánek rád. Kes někdy říká, že spím příliš..."

Zmlkl.

Kim přikývl. "Ano," přitakal. "Spánek, to zní dobře."

"Žádné spaní," nařídila Torresová Neelixovi. "Pokaždé, když jdete spát, přivedete nás do problémů."

Pak i na ni padla únava. Jenže to necítila jako skutečnou únavu. Bylo to mnohem přívětivější.

Žádné spaní. Pokaždé, když us -

Pak jí cosi vzadu v mysli prozradilo, co se tu děje.

Vrhla se na Rawlika, ale strážci už byli ve střehu. "Otrávil jste nás!"

Rawlik přikývl. "Jiný způsob neexistoval."

"Rada?"

Vypadal opravdu smutně. "Je mi líto."

Vytrhla se strážci, ale ten pohyb jí způsobil závrať. "Já se ven probojuji," křikla. Nemohla vyslovovat zřetelně. "Vezmu vás několik špinavých časových bláznů s sebou."

Rawlik přikývl, ale B'Elanna jeho obličej jen stěží viděla. "To vy," vysvětlil. "Byli jste jediní lidé v dějinách naší kultury, kteří způsobili čtyři časové poplachy."

To ji nezajímalo. Padla na kolena vedle pohovky a chytla Neelixe za ramena. "Vstávej!" křičela. Kdesi slyšela, že drogy někdy neúčinkovaly, když se jim lidé nepoddali. Ale jeho tělo bylo bezvládné a těžké. Nehýbal se. "Vstaň!"

Otočila se ke Kimovi. "Vstaň!"

Pootevřel oči. Nemohla určit, jestli dýchá.

Vyskočila. "Pořád se hodlám probojovat," pronesla. Bušila do Rawlika pěstmi. Chytil ji za zápěstí. Neudělal by to, kdyby jí zbylo dost síly.

"Už jste vlastně bojovala. Vy a vaši přátelé jste zabili pět mých lidí a pět dalších zranili, včetně jednoho člena rady, než jsme se přenesli zpět s tímto řešením."
Trhla sebou. Závrať sílila. "To mě má uklidnit?"
"Je mi moc líto," omlouval se Rawlik.
"Víte," promluvila a její hlas se stále víc a víc vzdaloval, "jenom jsme chtěli domů."
Položil ji na pohovku. Pokoušela se pohnout, ale nemohla.
Chtěla mu říct, že toho bude po zbytek života litovat.
Toužila z pohovky vyskočit a utéct z tohoto pekla.
Oči se jí proti její vůli zavíraly, ale stále bojovala a přenesla boj do duše, tam, kde vždycky našla sílu.
Bojovala se svým dvojitým původem a přežila. Zvítězí i nad touhle hrůzou.
Bojovala...
A pak už najednou nemohla.

## KAPITOLA 20

Paris by si nikdy nepomyslel, že bude muset věnovat takovou pozornost písku. Vítr byl dokonce ostřejší než předtím a mráz tak silný, že pronikal i teplými rukavicemi. Písek mu rozdíral bundu a brzy se určitě prohryže až na uniformu. Jednou mu kdosi vyprávěl, že z písku lze vyrobit sklo. Teď tomu i věřil.
Společně s Tuvokem přemisťoval zařízení. Carey se k nim připojil a pak odešel zkontrolovat týmy, které je na povrch následovaly.
Tuvok byl přesvědčen, že přízrak je natolik sofistikovaný, aby jeho teplotu pouhý trikordér nezachytil. Své přesvědčení, že ho mohou najít, zakládal na faktu, že pokud přízrak na počátku tělesné teplo vydával, mohou je zachytit, ale musí to udělat ihned. Proto na povrch dopravil komplikovaný senzor, navržený, jak se nechal slyšet, pro zvláštní vesmírnou práci. Bude fungovat i tady, nebo to Tuvok alespoň tvrdil.
Paris byl už přemíláním hypotéz unaven. Prostě už prahl po akci. Chtěl nalézt přízrak dřív, než jim zemře, předtím, než ztratí možnost ještě jednou v životě spatřit Kima.
Tuvok Parisovi pokynul a společně přešli k talířovitému senzoru. Technicky vzato to vlastně senzor nebyl. Tuto funkci vykonával Tuvokův trikordér. Talíř měl za úkol pouze sbírat teplotní signály a převádět je do trikordéru. Problém však spočíval v tom, že talíř o průměru metr a půl vyžadoval jistou úroveň stability, aby vůbec nějaká data získal. Paris pochyboval, že by něco mohlo stát pevně v takovém větru, obzvlášť pak parabola.
Tuvok dokončil propojení s trikordérem. Parisovi se kolegův pohled nelíbil.
"Držte jej tak pevně, jak jen dokážete," přikázal mu Vulkánec. Použil k tomu jejich volací linku, aby nemusel překřikovat vytí větru. "Zkusíme nejprve oblast, v níž jsme nalezli ovladač."
Paris se posadil na zem a okrouhlý kovový talíř téměř objal. Natažené nohy mu sloužily jako vzpěra a záda použil jako záštitu proti větru. Pak Tuvokovi pokynul, že je připraven. "Víte," poznamenal, "kdybyste požádal strojovnu, určitě by vám poskytla stabilizátor. Ten by si na vítr, písek nebo zatracenou zimu nestěžoval."
"Zabere to pouze okamžik, poručíku."
"Stabilizátor by se nezajímal, jak dlouho to bude trvat. Stabilizátor..."
"By se v tomto větru ohnul." Tuvok chvíli studoval data. "Pohněte s tím o kousek doleva."
Paris si lehce uvolnil nohy a zadek a znovu se zapřel. Dláždění pokrýval led a písek se mu sypal za opasek kalhot. Způsob, jakým se ty malé kamenné krystalky pohybovaly, mu opravdu příjemný nebyl.
"Stabilizátor," brblal, "by..."
"Stabilizátor by měl tendenci zůstat zticha," doplnil Tuvok. Jeho slova zněla nevýrazně a bez emocí, ale Paris v nich kousek citu nalezl. Možná ale, že si tu emoci jen představoval. Možná byla Tuvokova poznámka zcela dána okolnostmi.
Možná také ne.
Možná se konečně dostal přes vulkánskou ochrannou clonu.
Paris se zhluboka nadechl a nutil se větru poddat, namísto aby s ním bojoval. Čeká ho zdlouhavá práce, pokud budou nuceni proskenovat celou oblast. Paris si na okamžik protáhl bolavá záda, pak posunul parabolu o další stupeň a znovu ji ustálil.
Tuvok si data chvíli prohlížel, pak pohlédl do směru, jímž byl talíř namířen, a opět se vrátil k datům. "Nežádal jsem vás, aby jste jím pohnul," napomenul Parise. "Ale jsem rád, že jste to udělal. Náš přízrak existuje."
Neustále sledoval trikordér, i když obcházel zničenou loď. Parisovi zabralo jen okamžik položit parabolu přední částí k zemi tak, aby ji vítr nepřeklopil, pak vyskočil a Tuvoka následoval.
O třicet metrů dál Tuvok zpomalil a dál pokračoval jen opatrnými krátkými kroky. Ve stejnou chvíli, kdy k němu dorazil Paris, Tuvokova noha na něco narazila a Vulkánec se sklonil; rukou pohyboval nad čímsi neviditelným.
Paris se přiblížil a poklekl proti němu na dláždění. Když se podíval pozorněji, spatřil, že písek okolo něčeho na zemi utvořil závěje. Jinou známku něčí přítomnosti nespatřil. Přízrak vlastnil to nejlepší maskování, jaké kdy viděl.
Natáhl ruku a narazil na tkaninu. Ruka se mu vznášela nad něčím, co vypadalo jako prázdnota, ale při bližším prozkoumání písek obklopoval prostor o rozměrech lidského těla. Pohyboval rukou tak dlouho, dokud nenarazil na cosi připomínajícího lidskou paži.
"Žije," křikl Tuvok, aby přehlušil svist větru.
Toma zaplavila úleva, ale snažil se ji potlačit, jak jen mohl. Jen proto, že ten přízrak žil, neznamená, že se jim podaří najít Kima a ostatní.

Dotkl se komunikátoru. "Voyagere. Tři k přenosu přímo na ošetřovnu."

"Pane, mé přístroje zaznamenávají pouze dvě osoby," ozval se přes vítr těžko slyšitelný hlas praporčíka Hoffmanové.

Paris si odepnul komunikátor a připevnil jej na přízrak. Zůstal viset vysoko nad zemí. "Můj komunikátor je nyní umístěn na třetím těle. Začněte."

Transportér odřízl vítr, jako kdyby někdo vypnul špatnou hudbu nastavenou na přílišnou hlasitost. Když se na podlaze ošetřovny materializovali, Paris zjistil, že má různé části těla zkřehlé a odřené.

Až na praporčíka Berggrena ležícího na jednom z lůžek byla ošetřovna prázdná. Měl ovázané ruce; a otevřená ústa, jak tiše chrápal. Jejich příchod jej zjevně nevyrušil.

"Spustit pohotovostní zdravotnický holoprogram," nařídil Tuvok.

Doktor se objevil téměř okamžitě. "Jaký máte problém?" Znělo to příkře, téměř znechuceně.

"Máme tady vážně raněnou osobu," hlásil Paris.

"Skutečně?" pronesl lékař a rozhlížel se po ošetřovně.

Tuvok hologram ignoroval a stiskl komunikátor. "Kapitáne, náš přízrak je nyní na ošetřovně."

"Přízrak?" podivil se doktor. "Jsem naprogramován ošetřovat výhradně hmotné bytosti."

"Můžete jej zvednout na stůl?" zeptal se Paris Tuvoka.

Vulkánec přikývl.

Paris podebral přízrak rukama, zatímco Tuvok provedl totéž na opačné straně.

"Mezi vámi nikdo není," poznamenal Zimmerman.

Tuvok pohlédl na Parise. "Připraven?"

Paris byl připraven asi tak, jak byl vždycky připraven zvednout přízrak. "Připraven."

"Teď," zavelel Tuvok. Společně zvedli pevnou váhu těla a přemisťovali je tak dlouho, dokud se jim nepodařilo položit je na biolůžko.

"Zkontroluji různé druhy léčby pro případy hromadné halucinace," rozhodl se doktor.

Paris při zvedání hekal. Tenhle přízrak byl pořádně těžký. On i Tuvok se pod tou vahou téměř potáceli.

"Mé psychologické naprogramování je omezené, ale pokud vám nebude vadit přejít k jednomu z těchto stolů, budu schopen zjistit, zda vaše představa má fyziologický původ."

Když Paris pouštěl neviditelné tělo, ucítil, že má kolem pasu široký a velmi pevný opasek. "V tom opasku se může skrývat ovládání."

Tuvok přejel vzduch nad středem přízračného těla, pak ruce stáhl. V tu chvíli vstoupila do místnosti Janewayová.

Zamířila přímo ke stolu mezi Tuvokem a Parisem a pohlédla na prázdný povrch. "Zajímavé," okomentovala to.

"Další už prosím ne," povzdechl si doktor a obrátil oči v sloup.

"To je on, kapitáne," informoval ji Tuvok. "Štít dokonce stínil většinu jeho tělesné teploty. Velmi rozvinuté maskování."

"Nebo fázování," dodala Janewayová.

Doktor náhle přešel ke stolu. Zjevně jej rozhovor o maskování a fázování přinutil přehodnotit své závěry. "Chcete říct," začal, "že můj pacient je momentálně neviditelný?"

"Ano," odpověděl Paris. "Zkusíte ho ošetřit? Nemáme ponětí, v jakém je ta osoba stavu."

"Ustupte," nařídil doktor. "Dovolíte? Já jsem tady lékař."

Tuvok se nehnul. "Poručík se domnívá, že ovládání se může nacházet na opasku. Souhlasím s ním. Nicméně může být velmi nebezpečné s ním manipulovat. Vlastně nevíme, co provádíme."

"Zjevně," obořil se na něj doktor, "jste naprosto bezohlední. Přitáhnete mi sem neviditelného pacienta a pak na něj trousíte nečistoty. Měli byste své problémy odložit. Teď mi uhněte z cesty."

"Dejte jim chvilku, doktore." nařídila Janewayová.

"Pokud je tento pacient vážně raněný," bránil se lékař, "žádnou chvilku už mít nemusí."

"Proč ten opasek prostě neodstraníme?" ptal se Paris.

Janewayová chvíli uvažovala. "Protentokrát se to zdá jako přijatelné riziko."

Paris začal hmatal podél neforemného pevného opasku, dokud nenarazil na něco připomínajícího přezku. Chvíli přes ní přejížděl prsty a zjistil, že je velmi jednoduchá, typická pro opasky řemeslníků. Nic zvláštního. Byla takto vyrobena zřejmě proto, aby ji šlo v případech nebezpečí snadno rozepnout.

"Doufám, že se nedotýkáte nějaké otevřené rány," neodpustil si doktor. "V nekontrolovaném prostředí je riziko infekce vždycky větší."

"Připraveni?" zeptal se Paris a pohlédl na Janewayovou.

"Pokračujte, pane Parisi."

Rozepnul tvrdou plastovou sponu a ošetřovnou se rozlehlo jemné prasknutí. Praporčík Berggren si ve spánku odfrkl, zakašlal a převalil se. V mžiku se na lůžku objevilo tělo a Paris spatřil konec opasku, který držel.

Tělo patřilo muži velkému jako klingonský válečník. Měl oranžové vlasy a pevné svaly. Bradu širokou stejně jako Kjanders a totéž nízké čelo. Obličej měl, podobně jako Paris, samou ranku od písku a větru.

Na jednom rameni měl upevněný upínací popruh na vybavení a tělo halila černá přiléhavá kombinéza. Oči měl posazené daleko od sebe a nos byl špičatý. Ruce mu chránily osmiprsté černé rukavice. Široký černý plastický opasek vypadal spíš jako řídící panel s kapsami než jako cokoli jiného. Blikaly na něm oranžové kontrolky a na první pohled mohl Paris říci, že tomu chlápkovi nesloužil pouze jako štít.

"Ve svém oboru byl zjevně profesionálem," promluvil po chvíli zkoumání přízraku Tuvok.

"Vypadá to tak," souhlasila Janewayová. Naznačila, aby doktor přistoupil blíž. "Co mu je?"

"S výjimkou jeho intenzívní touhy nebýt spatřen," odříkával hologram, "se nemám čeho chytit. Dejte mi však trochu

prostoru a budu vám moci říci víc."

Oba dva důstojníci, Tuvok i Paris, poodstoupili a doktor mimozemšťana proskenoval. "Má zle vykloubené rameno, otřes mozku, tři zlomená žebra a rozdrcený ramenní kloub. Ta kombinéza mu zjevně zabránila vykrvácet. Přežije."

"Za jak dlouho s ním budeme moci mluvit?" zeptala se Janewayová.

"Za hodinu." Doktor ukázal na opasek. "A odeberte mu prosím tohle. Zdá se to příliš nebezpečné, než aby se to nacházelo v této místnosti."

Paris nadzvedl mužovo tělo, vytáhl zpod něj opasek a přehodil si ho přes paži.

"Teď odejděte," nařídil doktor. "Zavolám vás, jakmile se probere." Pak pohlédl na Tuvoka a Parise. "A vás dva sem už v tohle stavu nevpustím."

"Nařizujete mi snad sprchu?" zeptal se Paris. Nikdy v životě se tak netěšil na rozkaz.

"Během celé své praxe nebo kariéry všech lékařů, které ztělesňuji, jsem se nikdy nesetkal s takovou bezohledností," stěžoval si doktor.

"Nařizuje nám, abychom se osprchovali," prohodil Paris k Tuvokovi. "Věřil byste tomu?"

"Považujte to i za kapitánův příkaz," přidala se Janewayová a usmála se.

"Děkuji, kapitáne," kývl uctivě Tuvok.

Paris na něj pohlédl, pak se podíval znovu a pozorněji. Vulkánci se skutečně viditelně ulevilo.

## KAPITOLA 21

Drickel pomalu otevřel oči a pokusil se zaostřit na světlo nad sebou. V hlavě mu pulzovala bolest a světlo, které mu svítilo do očí, k ní navíc přidávalo drobné bodání.

"Vzhůru? Skvěle," ozval se rázný mužský hlas. Slovo "skvěle" v jeho podání vyznělo téměř jako rozkaz.

Objevil se nad ním rozmazaný obličej a Drickel se na něj pokusil zaměřit; bez úspěchu. Obličej se pohnul a on jej pohledem zkoušel následovat, bolest jej ale přinutila zasténat a znovu oči zavřít.

"Kapitáne," pronesl ten hlas. "Váš dříve neviditelný muž se právě probudil. Bolest by mu za několik minut měla ustoupit, takže s ním můžete mluvit."

"Díky, doktore. Jsem na cestě."

Drickel zjistil, že muž, kterého kapitán nazývala doktorem, měl ohledně jeho bolesti pravdu. Ustupovala. Pohnul hlavou. Pulzování se změnilo v tupou bolest, o trochu menší než před chvílí.

"Pokud vydržíte v klidu další dvě minuty, zjistíte, že život může být i příjemný."

"Dobře," zaskřehotal Drickel v odpověď. Ústa měl suchá a plná písku. Opět zavřel oči a zůstal klidně ležet, jak mu hlas nařídil.

Zdá se, že se dostal na loď planetoskokanů. Ta myšlenka jej poněkud děsila. Nedokázal si představit, že je vysoko nad povrchem planety, ponechaný napospas vesmíru a navíc úplně sám. O vesmíru vždy slýchával, že je to velmi nebezpečné místo. A planetoskokani byli šílení tvorové, protože vesmírem cestovali.

Alespoň tu mají lékařské zařízení. Výpadek antigravitačních přístrojů a zranění, způsobené starým vrakem, musely být příčinou přetržení opasku nebo rozbití štítu neviditelnosti; proto jej dokázali objevit. Vlastně měl štěstí. I kdyby neutrpěl tak vážná zranění, v silném větru a krutém mrazu by přežít nemohl. I vybavení do náročného počasí mělo své meze.

Něco zasyčelo. Následoval zvuk trojích kroků. Otevřel oči. Světlo jej stále oslepovalo, ale tentokrát to už nebolelo. Bolest opravdu ustoupila. Dokonce dokázal zaostřit na strop.

"Jak mu je?" otázal se ženský hlas.

"Přežije," odpověděl stručně doktor.

Drickel se nadzvedl. Stále měl na sobě svou přiléhavou kombinézu, ale opasek zmizel. Celé oblečení bylo navíc mnohem čistější - téměř jako v době, kdy se vydal na tuto misi.

Místní lékařské zařízení neslo antiseptický nádech. Převažovala zde mdlá modrá a šedá barva, zřejmě pro pohodlí planetoskokanů. Za zdí na něj poblikávaly displeje a monitory. Na druhém lůžku ležel muž, jehož oddechování představovalo tlumený, ale reálný zvuk.

Drickel vzhlédl, a spatřil čtyři planetoskokany. Ušatec a jeho světlý společník na něj přátelsky hleděli. Zblízka jejich rysy působily jemně. Ušatec jej pozoroval upřeně, ten světlý zase s lehkým úsklebkem. Neměli na sobě ani špetku nečistot a voněli mýdlem.

Vedle nich stál muž bez vlasů. Držel v ruce malý skener a Drickela monitoroval. Na okamžik mu věnoval pozornost - žádné vlasy! Překvapivé. Něco takového se na Alcawellu vidět nedalo. Ani ve všech periodách dohromady; vtom si uvědomil, že neslušně zírá. Nakonec obrátil pozornost ke čtvrté osobě.

Zjevně byla kapitánem, jehož hlas slyšel před chvílí. Byla menší a štíhlejší než muži, jež ji obklopovali, ale průzračné modré oči vyzařovaly inteligenci a výraz zase autoritu. Měla vlasy velmi světlé hnědé barvy, ta jí ale slušela. Dokonce i červená na její uniformě působila zářivěji než cokoli, co tu dosud spatřil.

"Jak se cítíte?" zeptala se.

"Jsem naživu. Předpokládám, že díky vašim lidem."

Kapitán pokynula k ušatci a světlému muži. "Poručici Tuvok a Paris vás našli." Ukázala na dalšího muže. "To je náš doktor a já jsem kapitán Janewayová. Nacházíte se na palubě hvězdné lodi Voyager."

Hvězdná loď? Nazývali tyto věci hvězdnými loděmi! Ta slova v něm vyvolala představu noční oblohy plné hvězd,

teplého vzduchu okolní džungle a ptáků štěbetajících v korunách nedalekých stromů. V těchto lidech se skrývala i jistá poetičnost.

"Rád vás poznávám, kapitáne," odvětil zdvořile Drickel. Pak se obrátil k oběma mužům. "Děkuji vám, že jste mi zachránili život."

"Není zač," řekl Paris.

Tuvok se lehce uklonil.

"Máme několik otázek, které bychom vám chtěli položit," informovala jej kapitán a přesunula se k němu blíž. Oslovila jej ostře, pevně a velitelsky. Stála s rukama založenýma za zády; postoj měla rovný, ale ne ztuhlý. Její pohyby navíc prozrazovaly velkou fyzickou sílu.

"Ptejte se," nabídl Drickel. Pokud bylo tohle něco jako Kontrola, tak čím víc jim toho poví, tím dřív se odsud dostane. Nevěděl, zda planetoskokani mají pravidla stejně jako Alcawell, ale předpokládal, že to možné je. "Nevadí, když se nejprve posadím?"

Janewayová pohlédla na doktora.

"Proč se mí pacienti vždycky snaží si ublížit?" zamumlal.

"Doktore?" dožadovala se.

"Jsem si jist, že je to v pořádku. Myslím, že byste se měli sami diagnostikovat." Podíval se na Parise a Tuvoka. "Alespoň že vy dva jste už konečně čistí."

Drickel potlačil úsměv a přehodil si nohy přes okraj lůžka tak, aby mohl planetoskokanům hledět zpříma do tváře. Dotkl se pasu kombinézy. Bylo zvláštní necítit váhu těžkého opasku. "Ví někdo z vás, kde skončil můj opasek?"

Tuvok přikývl. "Museli jsme vám jej odstranit, abyste se stal viditelným. Jelikož opasek obsahuje i jiné komponenty, z nichž některé mohou představovat nebezpečí, umístili jsme jej do ochranného pole v nákladovém prostoru jedna."

"Fungoval, když jste mě nalezli?" Drickel byl skutečně v šoku. Pokud přístroj neviditelnosti fungoval, neexistoval žádný způsob, jak by mohli štítem proniknout. Tihle lidé byli mnohem úžasnější, než si představoval. "Jak jste..."

"Na to bude čas později," přerušila jej kapitán. "Nejprve bych ráda dostala nějaké informace o svém výsadku. Potřebuji vědět, kde jsou moji lidé drženi a jak je dostanu zpátky na Voyager."

Drickel ji sice slyšel, ale nerozuměl jí. "Výsadek?"

"Tři členové mé posádky byli díky nehodě odneseni jedním z těch plavidel krátce po našem příjezdu," vysvětlovala. "Vrátilo se o pár sekund později s jistým panem Kjandersem na palubě. Ten nám pověděl, že moje posádka je držena v minulosti Kontrolou a bude popravena. Předpokládám, že vy pro Kontrolu pracujete, když jste se nás pokoušel tak vyděsit, abychom odsud odešli."

Drickel uvažoval. Tak tohle je ten časový poplach, o kterém se zmiňoval Rud. Předtím si tyto dvě záležitosti nespojoval. Veškerá práce, kterou podnikl, aby ochránil fungující časoplán, přišla vniveč. Dorazil příliš pozdě. Planetoskokani už časoplán aktivovali. Celá mise byla od začátku do konce odsouzena k nezdaru.

Kapitán jej pečlivě pozorovala. Za tím zkoumavým pohledem zahlédl obavy o osud posádky. Byly to právě ony obavy, které jej přesvědčily, že raději vše po pravdě vyloží. "O vašem výsadku nic nevím," zavrtěl hlavou. "A to je pravda."

"Tak proč jste se nás snažil vyděsit?" nechápal Paris.

"Protože je to moje práce, definovaná Regulačním zákonem Strážců, čísla 00000 až 49000, včetně všech oddílů a pododdílů. Ujišťujeme se, že žádná perioda nebyla narušena planetoskokany nebo někým podobným."

"Ten termín nesnáším," ozval se Paris.

"Pracuji pro Kontrolu," pokračoval Drickel a poznámky si nevšímal, "ale ve velmi speciální jednotce zvané Zadní místnost. Naše práce spočívá zkrátka v ochraně této staré a opuštěné časoplánové stanice před vetřelci. Já osobně mám na starosti padesát period."

"Tak vy jste tuto periodu neopustili?" zajímal se Tuvok. "Vaši lidé v určitém bodě vymřeli?"

Drickel se zasmál. "To ne. Vlastně jsme se přestěhovali..."

"Pánové," vložila se kapitán. "To je všechno pěkné, ale i to může počkat, dokud se nám nevrátí výsadek."

"Váš výsadek, jak tomu říkáte, je ve vážných potížích," upozornil Drickel. "Pokud dovolíte, vysvětlím vám několik věcí." Promnul si rukou obličej.

"Zdá se, že se můj pacient unavil," konstatoval doktor. "Pokud byste jej mohli nechat..."

"Ne," přerušil jej Drickel. "Je mi dobře. Jen se snažím přijít na to, jak zjednodušit tisíce let a o mnoho více nařízení do několika vět." Zamračil se na Tuvoka. "Vy jste velmi vyspělí lidé. Předpokládám, že cestujete časem."

"Naši lidé to již prováděli, ale pouze v elementární podobě. Dáváme přednost cestování vesmírem. Nikdo v naší kultuře obvykle časem necestuje," informoval jej Vulkánec.

"Myslím, že Tuvok chce říct," ujal se slova Paris, "že čím víc vysvětlíte, tím lépe vám porozumíme."

"Dokud se to však bude týkat pomoci našemu výsadku," dodala Janewayová.

"A dokud vás to nevyčerpá," doplnil doktor. "Bez ohledu na to, jak silné je vaše tělo, dnes jste blízko zhroucení. Pamatujte na to."

Na to by Drickel nezapomněl. Pravděpodobně nastal čas promluvit si s Kontrolou o týmech Strážců. Povzdychl si. To by ovšem znamenalo další nařízení.

"Vysvětlím vám, proč jste nalezli opuštěnou planetu," rozhovořil se Drickel. "Vy jste již obeznámeni s časovými paradoxy, ale za nimi v cestování časem existuje další úroveň. Úroveň, kterou jsme nebyli po mnoho let schopni objevit." Vyhoupl se zpátky na biolůžko a zkřížil nohy. Kyčel se už zdála lepší. Doktor se na něj zamračil; hleděl na svého pacienta přímo hrozebně. Pleš mu navíc dodávala téměř zlověstný vzhled.

"Asi před sto padesáti tisíci lety Reálného času počítáno ode dneška," vyprávěl Drickel, "jsme objevili, že každý

okamžik rozhodnutí v Reálném čase má v alternativních vesmírech dvě či více větví závislých na počtu možných řešení. Většinou se čas v těchto větvích opět spojí s původní linií - podobně, jako když voda v řece obtéká kámen. Někdy ale větve vytvoří dvě nebo více odlišných časových linií. Zjistili jsme, jak jednoduše prolomit hranice mezi těmito časovými liniemi a přitom jsme objevili miliony a miliony neobydlených časových linií, v nichž se naše rasa na této planetě vůbec nevyvinula."

"Takže jste se přemístili," pochopil Tuvok. "Fascinující."

Drickel se na něj usmál. Měl toho starého ušatce rád. Byl velmi pohotový. "V tomto okamžiku obývá přes osm milionů alternativních časových linií přibližně dvě stě miliard příslušníků mé rasy."

"Nechápu, jak to souvisí s mým výsadkem," vmísila se Janewayová.

"Je to velmi prosté," pokračoval Drickel. "Když Kontrola objevila dimenzionální přesuny, potřeba regulovat společnost drasticky vzrostla. Měli jsme již přísná nařízení ohledně cestování časem, ale ta nová musela ochránit zároveň i jiné dimenze. Cestování do budoucnosti se stalo ještě nebezpečnějším a Kontrola přísnější."

"Přesouváte se do jiných dimenzí?" tázala se Janewayová.

"Ne," odpověděl Drickel. "Ty časoplány pod námi byly navrženy předtím, než jsme se dověděli o paralelních vesmírech. Lodě se navracejí do odpovídajícího bodu Reálného času v minulosti. Kdysi to bývala logická ochrana. Ale nařízení se změnila. Váš výsadek se dostal do jednoho z časoplánů, odcestoval do minulosti a porušil zákon, nikoli však vlastní vinou."

"Je zcela logické, že společnost, jako je ta vaše, sestaví neporušitelné časové směrnice," podotkl Tuvok.

"Ale my součástí vaší společnosti nejsme," namítla Janewayová.

"Správně," přitakal Drickel. "Ale vaše posádka mohla v minulosti hovořit s našimi lidmi o budoucnosti Alcawellu. Každé uklouznutí v proudu je extrémně nebezpečné. Proto také pracuji tak tvrdě, abych udržel planetoskokany co nejdál od lodí."

"To je dobré pro vás," přitakala Janewayová, "ale já potřebuji vědět, jestli můžete osvobodit mé lidi."

Tihle lidé byli vskutku inteligentní. Fámy, které o planetoskokanech zaslechl, byly jasně nesmyslné. Cítil trochu rozpaky, jako by svým vysvětlováním bezděky urážel jejich inteligenci.

"Měli bychom být schopni je osvobodit," uzavřel nakonec. "Potřebuji se jen dostat ke svému časoplánu a ohlásit se."

"K tomu v podzemní jeskyni?" dotazoval se Tuvok.

"Ten jste našli také?" Rozhlédl se. "Jste jedinými planetoskokany, kteří mě kdy porazili. A potom mi zachránili život." Zavrtěl hlavou. "Nejsem pouze ohromený, ale zároveň i vděčný. Zdá se být jedině logické, že se členy vaší posádky pokusím zachránit."

Drickel lehce pohnul rameny a pažemi překvapen, že dokonce i ty cítil jako nové. "Doktore, kdy mohu odejít?"

"Vyžaduje to dva další dny odpočinku, než zase budete v dobrém stavu. Vaše tělo se potřebuje vzpamatovat ze šoku. Vaše fyziologie je natolik odlišná od toho, co mám uloženo v paměti, že pokud byste měl nějakou infekci, nebyl bych s to ji ani určit. Nejraději bych vám pro jistotu naordinoval klid na lůžku nejméně na týden." Doktor vzdychl a obrátil se na Janewayovou. "Ale na druhou stranu chápu, že vy - a všichni mí pacienti s výjimkou praporčíka Berggrena, který, zdá se, celý svůj pobyt na ošetřovně prospí - musíte vést rušné životy a nemůžete si dovolit ztrácet čas péčí o sebe. Jelikož jste tentýž případ..." Doktor si promnul ruce, jako by se tím Drickela zbavoval, "...čím dříve tedy odejdete, tím lépe."

"To uděláme, doktore," pronesl Paris.

"Můžeme vás přenést přímo k vašemu časoplánu," sdělila Drickelovi Janewayová a přitom na něj pohlédla. "Pokud vám to nebude vadit, doprovodíme vás."

Drickel se zasmál a seskočil ze zdravotnického lůžka.

"Nic jiného bych ani neočekával." Zaváhal. "A - kapitáne? Zmínila jste se o osobě jménem Kjanders."

Kapitán přikývla. "Objevil se v časoplánu, v němž zmizeli mí lidé, a zdál se být opravdu překvapen tím, co objevil."

Drickel se opět zasmál. "Věřím, že byl. Pokud je to tentýž Kjanders, o kterém jsem slyšel, jedná se o známého zločince dlouho hledaného Kontrolou. Na vašem místě bych byl opatrný."

Kapitán se usmála prvním opravdovým úsměvem, který u ní Drickel spatřil. Zjemnil a projasnil jí obličej. "Odhadli jsme ho dobře. Momentálně konzumuje velké množství kávy v naší důstojnické jídelně. Udržujeme jej pod neustálým dohledem."

Drickel opět ohromeně zavrtěl hlavou. Nebylo by špatné mít tyto planetoskokany za přátele. Rozhodně by proti nim už nikdy nechtěl stát.

"Může někdo prosím vypnout můj program?" dožadoval se doktor.

"Vypnout pohotovostní zdravotnický holoprogram," pronesl Tuvok.

Doktor se rozplynul.

Drickel ukázal na místo, kde předtím lékař stál. Byl znovu šokován. Tentokrát naprosto. "Léčil mě..."

"Hologram," doplnila kapitán Janewayová.

"Neviditelný muž uzdraven holografickým doktorem," poznamenal Paris květnatě. "To mi připadá logické. Co vy na to, Tuvoku?"

"Nevidím na tom nic podivného," odvětil Vulkánec. "Máme na palubě holografického lékaře a pan Drickel byl neviditelný. Jsou to prostá fakta."

Paris se zasmál stejně jako kapitán Janewayová, Drickel si nebyl jist, co těm dvěma přišlo tak zábavné. Zjevně to nevěděl ani Tuvok. Tihle planetoskokani byli velmi talentovaní a zároveň velmi podivní lidé.

KAPITOLA 22

Když transportní paprsek Janewayovou uvolnil, ani se nepohnula. Paris s Tuvokem ji před prachem v jeskyních varovali. Oba dorazili dříve než ona a Drickel; v rukou již svírali svítilny a podzemní místnost projasňovalo jejich světlo.

Nacházela se zde silná prachová pokrývka a vzduch byl úplně vysušený. Okamžitě jí z úst a nosu odsál veškerou vlhkost. Paris tvrdil, že v jeskyních je tepleji než na povrchu, ale určitě to nestačilo. Pokud by si měla vsadit na nějakou hodnotu, pak se podle ní zdejší teplota pohybovala okolo bodu mrazu.

Všechno pokrýval prach. Světelné paprsky vytvářely v šeru ovály, avšak za jejich okraji číhala temnota. To, co vypadalo jako pozůstatky pracovního stanoviště, leželo pohřbeno pod nánosy nečistot. Jediná věc v místnosti, která vypadala nově, stála u jedné stěny.

Tuvok a Paris tam namířili kužely světla.

Zařízení dosahovalo rozměrů člověka. V něm spatřila pohodlné křeslo a ovládací panel. Jako jediné nebylo pohřbeno v prachu.

"Nepohybujte se příliš rychle," upozornil ji Tuvok. "Prach je velmi jemný a lze jej snadno rozvířit."

"Já zůstanu stát a budu vám svítit," nabídl se Paris a zvedl svou lampu nad hlavu.

Drickel a Janewayová se na sebe podívali a bok po boku vykročili k časoplánu. Zrnka prachu se kolem nich vznášela jako mračno nesmírně drobného hmyzu. Paris zakašlal.

"Zatraceně, Tuvoku," zaklel, "doktor nám bude muset naordinovat ještě jednu sprchu."

Janewayová se pousmála.

Drickel došel k časoplánu. Aniž by se posadil, stiskl několik tlačítek. Prach kolem nich kroužil jako neškodné tornádo a neustále se na něm i na kapitánovi usazoval. Janewayové se nějakým způsobem dostal až do úst. Chutnal zásaditě. Byla Tuvokovi vděčná, že jej předtím otestoval.

Drickel se natolik shrbil, že se jeho ústům prach vyhnul. "Nouzové přemostění. Intraperiodová komunikace. Drickel volá Noughi, odkazuji na Nařízení Strážců 500 až 537, všechny oddíly. Noughi, jsi tam?"

"Zadní místnost Strážců odpovídá podle pravidla nouzového nařízení Kontroly, položek 999 až 1500," ozval se po chvilce mlčení ženský hlas. "Tady Noughi. Mělo by to stát za to, Drickele. Měsíc jsem citovala nařízení."

Janewayové se zježily vlasy. Ta žena promlouvala z minulosti stejně snadno jako ona hovořila s Voyagerem. Naslouchala hlasu starému tři sta tisíc let.

"Myslím, že i déle než měsíc," odvětil Drickel. V jeho hlase znělo jisté ulehčení. Flirtoval snad? "Ať už poplach spustil kdokoli, poslal mě do pozdější doby. Ti planetoskokani, které jsem měl za úkol odehnat, už stačili ve tvé sekci ztratit tři členy své posádky několik hodin Reálného času před mým příchodem."

"Zní to skoro, jako bys to byl ty, Drickele, kdo bude podávat stížnost," zasmál se ženský hlas. "Zaslali jsme do tvého domácího systému formuláře 7564.555 až 32889.321, takže jakmile se vrátíš, můžeš na tom problému zapracovat." Pak se odmlčela. "Pokud je tohle ta věc, kvůli které jsi použil nouzové přemostění, postarám se, abys obdržel zvláštní formuláře k procesu."

"Ne," přerušil ji Drickel. "Vyskytly se tu nějaké problémy. Co se stalo s těmi třemi členy planetoskokanské posádky?"

"Prošli tudy. První si je převzal Rawlik. Nad tímto případem strávil velké množství Reálného času. Kontrola jej pokárala. Však to znáš, nařízení o nedbalosti série S, čísla 2A až 37B, oddíly osobního vměšování 1 a 2."

"Znám," odpověděl Drickel. "Sám jsem v minulosti dostal podobné důtky."

Janewayová ztratila o těch číslech přehled již před dlouhou dobou. Že však Drickelův hlas zní zklamaně, poznala s jistotou.

"Měl jsi tady být, Drickele. Chápu, proč ztratil přehled o jednotlivých nařízeních. Ti planetoskokani způsobili mnohem víc časových poplachů než kdokoli jiný před nimi."

"Způsobili nějaký, když jsem procházel osm osm devítkou?"

Odpovědí mu bylo mlčení. Janewayová zadržela dech.

"Je mi líto, Drickele, propásl jsi popravu o tři hodiny Reálného času. Rud mi říkal, že se v hlavní místnosti ještě nevrátili k práci."

Janewayová se cítila, jako by jí někdo uštědřil silnou ránu do žaludku. Paris vedle ní ostře nasál vzduch. Torresová. Kim. Neelix. Nemohla uvěřit, že jsou mrtví. Jednoduše nemohla.

"Jsi si jistá, Noughi? Někdy bývá vydán rozkaz, ale poprava je provedena až za několik dnů Reálného času."

"Dnů?" podivila se. "Tři týdny. Stálo to několik pokusů a celou komisi, než ty lidi přelstili. Nakonec musel Rawlik sám cestovat zpět časem a otrávit je."

"Sakra," ulevil si Drickel. "A to pořád uvažují, že by mu udělili pokárání za osobní vměšování?"

"Obávám se, že ano," odpověděla žena. "Podívej, pokud se tím budeme zabývat déle, budeme muset vyplnit dalších třicet formulářů."

"Dobrá," přikývl Drickel. "Připrav ty formuláře. Budu se muset k tobě vrátit."

"Skvělé," opáčila. Doprovázen drobným zábleskem se její hlas z místnosti vytratil.

Drickel se jednou rukou opřel o stroj a čelo bezmocně položil na paži. Pak se narovnal. "Je mi to líto," pronesl. "Skutečně mi je to velmi líto."

Janewayová vydechla - dosud zadržovala dech. Doufala, že pro ni bude mít víc než jen politování. Odvrátila se od něj a pomalu se přemístila ke vchodu. Světlo lamp vytvářelo v prachem zaplněné chodbě stíny. Do temnoty směřovaly tři řady otisků bot. Na okamžik v tom spatřila podivnou symboliku.

Smrt členů své posádky jednoduše nedokázala akceptovat. Ne tímto způsobem. Celé jí to přišlo příliš hloupé.

Kdyby se jí je podařilo dostat z časoplánu, nebo poslat do minulosti tým, mohli tu ještě být. Naskýtala se velká spousta kdyby, v nichž by se ráda vrátila a něco změnila. Pokud by jen dostala šanci, tolik věcí by provedla odlišně!

Časový poplach. Skoky zpět, jak jim říkal Kjanders. Nalézala se v době tři sta tisíc let po jejich smrti. Jaký rozdíl vedle toho znamenají tři hodiny?

Otočila se tak rychle, až se prach kolem ní zvedl a rozvířil.

Odehnala si jej od obličeje a vrátila se do místnosti. "Vysvětlete mi, co mínila tím časovým poplachem."

Drickel se na okamžik zatvářil opatrně.

"K čertu," zaklel Paris. "Právě jsme přišli o tři naše nejlepší lidi. Můžete jí snad odpovědět."

Drickel pokrčil rameny. "Časový poplach," vysvětloval, "se vyhlašuje, pokud musí Kontrola poslat jednotku nebo osobu nazpět na krátkou časovou vzdálenost aby zabránila události, která se pak vůbec nepřihodí. Jde o málo běžný úkon a spuštění časového poplachu se trestá smrtí. Vaše posádka kromě narušení osmistovkových nařízení způsobila celkem čtyři poplachy. To je něco neslýchaného. Pracujete s velmi talentovanými lidmi, kapitáne."

"Pracovala," opravil ho Paris. Svítilna se mu v ruce zachvěla.

"Tome," sykla Janewayová. Ujistila se, že do hlasu vložila rozkaz i soucit zároveň. "Povězte mi, pane Drickele, proč nejsou časové poplachy obvyklé?"

"Kromě zjevného nebezpečí v podobě časového paradoxu," vysvětloval a pohlédl při tom na Tuvoka, "každý pohyb zpět zapříčiní vznik další dimenze počínající v okamžiku změny. V ideálním případě je tato dimenze odlišná od té první jen v rámci minut, společnost tedy žádné změny nepocítí."

"A v případě, že odlišnosti vzniknou?"

"Pak se vytvoří nový časový proud," odpověděl Drickel, "i pro všechny další lidi, kteří se mohou v budoucnosti v konečné fázi pohybovat mezi dimenzemi."

Janewayová přikývla. Její nápad nabýval čím dál konkrétnější podoby. "Nic horšího se však už stát nemůže?"

Drickel vypadal zmateně. "Ne, pokud nevznikne časový paradox. Nebo v horším případě časová smyčka, v níž jsou zúčastnění lidé nuceni procházet toutéž událostí znovu a znovu. Skoky zpět jsou však prováděny v co nejkratším časovém rámci, aby se nic z toho nepřihodilo."

"Dobrá," kývla Janewayová nakonec. Pomalu přešla zaprášenou místnost. Zcela ji pokryla šedá hmota. Ulpívala na ní a působila jako něco opravdu protivného. Kapitán se zastavila před Drickelem a s rukama v bok na něj pohlédla. "Říkal jste, že nám chcete pomoci. Teď máte šanci." Ukázala na časoplán. "Můžete přeskočit v čase přesně o tolik hodin, abych svou posádku mohla varovat před vstupem do časoplánu?"

Drickel zbledl, jako by chtěl obhájit svou pověst přízraku. Ve světle lampy a v poletujícím prachu vypadal téměř strašidelně. "To by ale vytvořilo dvě dimenze. Jednu, v níž by vaše posádka zemřela a vy byste odletěli, a druhou, ve které by žila."

"Pouhým vyslovením této otázky jste zapříčinila vznik dalších dvou vesmírů," doplnil Tuvok. "V jednom z nich by Drickel odpověděl ne a ve druhém naopak ano."

Janewayová kývla. Tuvok měl samozřejmě pravdu. Pouhá otázka zapříčinila vznik alternativního vesmíru. Musela to zkusit jinak. "Způsobí poprava členů mé posádky dlouhodobou újmu vaší společnosti?"

Drickel chvíli přemýšlel a pak přikývl. "Stále bude existovat druhý vesmír a plynout bez vašich lidí."

Janewayová zachytila způsob, jakým tu větu pronesl, a pohlédla na Tuvoka, aby zjistila, zda si toho také všiml. Drickel řekl "druhý vesmír", tak významně, že to naznačovalo, že jim tento první pomůže napravit.

"To znamená, že nám pomůžete?" zeptala se.

Drickel se pousmál. "Pokusím se o to. Ale nejsem si zcela jistý, zda uspějeme."

"Čímž se," podotkl Tuvok, "vytváří další alternativní dimenze."

"Z toho mě už začíná bolet hlava," postěžoval si Paris. "Jednoduše z toho Kima a ostatní dostaneme a budeme si žít své životy bez obav o jiné, o kterých vlastně ani nevíme."

Janewayová se usmála a otočila se k Drickelovi.

"Ano, uděláme to."

"Kapitáne," přerušil ji Tuvok. "Nepůjde to."

Natočila tvář ke svému bezpečnostnímu důstojníkovi. "Proč ne?" dožadovala se. Z ozvěny rozléhající se mrtvou místností odhadovala, že se zeptala příliš hlasitě.

"Vytvoří se tím paradox," upozornil ji Vulkánec. "A možná i časová smyčka, ve které navždy uvázneme."

"Vysvětlete to." Odpověď si však vlastně ani slyšet nepřála. Jediné, o čem chtěla něco vědět, byl způsob, jak zachránit výsadek a vyvést jej ze spárů smrti.

"Kupříkladu," přednášel Tuvok hlasem klidným jako vždy, "vy a pan Drickel se vrátíte do okamžiku předtím, než výsadek nastoupil do časoplánu. Pak je zastavíte. V tomto bodě času v tomtéž vesmíru oba dva existujete dvakrát. Vy, kapitáne, na lodi a v časoplánu a vy, pane Drickele, v čase, kde jste pobýval předtím, než vás poslali sem, a rovněž i v onom zmiňovaném časoplánu."

Drickel si povzdechl. "Tuvoku, nepřestáváte mě ohromovat. Zabralo mi měsíc školení, než jsem celý princip pochopil, a zjevně na něco stále ještě zapomínám."

Zakašlal a setřel si z obličeje prach. "To nám pochopitelně vytváří dodatečný problém. Poté, co vaši posádku varujeme, tento vesmír přestane existovat. Kam bychom se potom vrátili? Pokud se rozhodneme je varovat, nikdy se spolu nesetkáme a tím pádem je ani nebudeme moci varovat. Setkal jsem se s tímto vzorcem 'zabití vlastního dědečka' při praktickém tréninku. Časový paradox vzniká, pokud dva časové proudy či dimenze zkolabují a osoba je uvězněna v té nesprávné."

Tuvok přikývl. "Obávám se, že tohle patří k logice věci."

Janewayové rostl v žaludku hněv a vázl jí v hrdle. Přála si, aby tu teď byla Torresová. B'Elanna vždycky dokázala vyjádřit hněv, který všichni pociťovali. "Nuže," pronesla tak klidně, jak jen dokázala, "pokud to není možné, jak náš výsadek zachráníme?"

"Obávám se," odpověděl Tuvok, "že pokud akce na jejich záchranu v této časové linii nebyla dosud podniknuta, nenastane tak nikdy."

Drickel přikývl.

"To odmítám přijmout," nesouhlasila Janewayová. "Máme k dispozici veškerý čas."

"Ale, kapitáne," snažil se oponovat Tuvok, "je tu i společnost, kterou musíme brát v úvahu."

O tom pochopitelně věděla. Znala dobře tu hlubokou jistotu, již pocítila, když hleděla do tváře Základní směrnici a rozhodla se ponechat své lidi v kvadrantu Delta místo toho, aby s nimi jednoduše odletěla domů. Nesměla Alcawellu ublížit a ani mu neublíží, řešení však nalézt musí.

Musí.

"Když bereme v úvahu miliony let," vložil se Paris, "mluvíme o rozmezí zlomku zlomků času. Určitě..."

"Pouze takový prostý návrh," zarazil jej Drickel a znemožnil mu myšlenku dokončit, "je v mé kultuře hodnocen jako hrdelní zločin."

"Logické," poznamenal Tuvok. Janewayová se vrátila ke vchodu do dlouhé, temné chodby. Nezáleželo jí na tom, kolik prachu rozvíří. Už navždycky, kdykoli zavře oči, uvidí tento tmavý tunel. Nebylo to poprvé, co ztratila členy posádky, a v budoucnu ztratí další. To náleželo k prokletí všech velitelů. A každá z těch ztrát vytvoří část dlouhé, temné chodby k nočním můrám.

Částečky ve vzduchu kolem ní pokojně poletovaly. Opřela si hlavu o studenou kamennou zeď a pokoušela se pouze dýchat.

Musí existovat řešení.

Musí existovat.

Na celou minutu se rozhostilo ticho, přerušil je až Drickel. "Kapitáne," vyhrkl, až se ozvěna jeho hlasu rozlehla celou malou místností.

"Možná existuje způsob, jak je zachránit, aniž bychom vyrobili časový paradox."

"Jaký?" vyzvídala a vrátila se k němu, přičemž chůzí rozvířila ještě větší množství prachu.

"Tuvok má pravdu. Pokud se dosud v této časové linii akce na záchranu neuskutečnila, neuskuteční se již nikdy. A jediný způsob, jak se o tom přesvědčit, je požádat Kontrolu o skok zpět v čase."

"Kontrola je tou autoritou, která můj tým dala zabít. Teď ji chcete žádat o pomoc?"

"Vlastně," opravil se Drickel, "pouze jednoho člena. Rawlika."

Janewayová pohlédla na Tuvoka, ten pokrčil rameny; tím naznačil, že nemá ponětí, co Drickel zamýšlí. Otočila se tedy k Alcawellianovi a zhluboka nabrala dech. "Vysvětlete to."

Drickel přikývl. "Můj návrh spočívá v absolutní důvěře systému. Zdá se totiž, že bez ohledu na nastalé události, systém, potažmo Kontrola, funguje. A bude fungovat ještě po stovky tisíc let."

Tuvok kývl.

"Logické."

"To slovo začínám nenávidět," nechal se slyšet Paris.

"Rawlik je můj přítel. To on mě přesvědčil, abych se po problémech v předešlém životě přidal k Zadní místnosti. Vím zcela určitě, že jde o první popravu, kterou musel provést, a strašlivě jej to celého trápí. Faktem také je, že byl již pokárán za to, že se případem zabýval příliš dlouhou dobu, aby váš tým zachránil. Za takovouto šanci by byl vděčný."

"Mohl jim prostě otevřít dveře," nedal se Paris.

"Tome." Tentokrát bylo v kapitánově hlase varování. "Omlouvám se, pane Drickele. Všichni v tom týmu máme blízké přátele. Prosím pokračujte."

"Noughi nám sdělila, že je otrávili. Možná budu schopen Rawlika přesvědčit, aby množství jedu snížil a..."

"A já si vyžádám jejich těla," doplnila Janewayová a do duše se jí opět vrátila naděje. "Tím to bude pro všechny vypadat, že tým zesnul, ve skutečnosti ale nikdo nezemře."

"A nic také nezpůsobí časový paradox," uzavřel Tuvok.

"Jinou záležitostí však bude Rawlika přesvědčit," podotkl Drickel. "Já osobně bych to provedl během okamžiku. Nanejvýš dostane další důtku za osobní vměšování. Většina lidí na jeho úrovni velení nasbírá tucet takových důtek dřív, než se pro ně stanou rutinou. Ale hovořit za něj nemohu. A máme ještě další problém."

Janewayová přikývla. "Pokud pocestuji zpět v čase i já, riskuji stejně jako oni svůj život."

Kapitánova slova zůstala v místnosti viset stejně jako prach. Pohlédla na Tuvoka. Neříkal nic, což bylo nejblíže souhlasu, jakého se v tu chvíli mohla dočkat.

Paris se k ní naklonil. "Já půjdu, kapitáne. Na riziku mi nezáleží."

"Mně také ne, pane Parisi." Usmála se. "A mám mnohem větší zkušenosti s diplomacií než vy." Dotkla se komunikátoru. "Komandére Chakotayi?"

"Ano, kapitáne?" Příjemný hlas jejího důstojníka vyplnil místnost. Dosud si jeho uklidňujícího efektu nepovšimla, a teď jí připomněl, jak moc je na něm vlastně závislá.

"Doprovodím pana Drickela do minulosti. Tuvok s Parisem vám to vysvětlí."

"Jste přesvědčená, že je to jediný způsob, kapitáne? Rád bych..."

"Je to jediný způsob, komandére," odpověděla pevně a zároveň jemně. "Děkuji vám. Pokud se nevrátím, máte rozkaz opustit orbitu a pokračovat v cestě domů. Žádný další záchranný tým vysílat nebudete. Pokud nezabere tenhle pokus, pak už nic. Je to jasné?"

"Jak dlouho máme čekat, kapitáne?"
Obrátila se tázavě k Drickelovi.
"Pokud se vrátíme, stane se tak do deseti minut tohoto časového rámce," informoval ji Drickel. "Možná strávíme celé měsíce procházením nařízení a papírováním, ale v tomto čase se vrátíme do deseti minut. To je nejbližší doba, jakou si jen může Noughi dovolit načasovat."
"Pokud to zabere měsíce, vy si je pamatovat nebudete," upozornil ji Tuvok.
Janewayová mu věnovala zmatený pohled. Tato logika jí žádný smysl nedávala, a tak raději pokračovala: "Chakotayi, opusťte orbitu do dvou hodin a vezměte s sebou z těch starých časoplánů tolik materiálu, kolik jen dokážete naložit na palubu."
"Rozumím, kapitáne." Následovala dlouhá chvíle ticha. "A hodně štěstí."
"Díky."
Otočila se k Drickelovi. "Do toho."
"Počkáme na vás tady," řekl Paris, "abychom vám mohli při návratu pomoci."
"Děkuji vám, pane Parisi." Ohlédla se na Tuvoka. Ten přikývl - to bylo jediné, co v tuto chvíli potřebovala.
Drickel stál nad křeslem a čekal. Ukázal na místo vedle sebe a ona nasedla. Neměla před sebou žádné skutečné řízení. Nic, co by třeba jen trochu připomínalo tu nejjednodušší klávesnici.
Drickel natáhl prst a stiskl tlačítko. "Standardní komunikace, kódy 15 až 36. Nazdar, Noughi. Míří k tobě dva lidé."
"Připravena a čekáni," potvrdila Noughi. "Ach jo. Další papírování."
Posadil se.
Janewayová se opřela, když tu zaprášená místnost prosvětlená lampami zmizela.

## KAPITOLA 23

Kapitán několikrát zamrkala, než si její oči přivykly na ostré světlo. Z plic vykašlala prach a děkovala osudu, že nemusí v těch jeskyních pracovat věčně.
Místnost, do níž ji a Drickela časoplán přenesl, se zdála menší než ta, kterou právě opustili. Pronikala jí zvláštní sladká vůně. U jedné ze stěn stál prostý stůl pokrytý povadlou kapradinou. Po pravé straně Janewayová spatřila pracovní stanici plnou počítačů, poblikávajících světel a smetaných seznamů s nařízeními.
Drickel ji přidržoval za paži tak, aby zůstala v boxu, dokud časoplán nedosedne. Na Drickela se křenil podsaditý muž středního věku se zářivou - téměř až neonově rudou - parukou.
"Teda, ty asi rád vyplňuješ hlášení," promluvil.
Drickel úšklebek opětoval.
K boxu přistoupila žena. "Výborně," podotkla. "Já ne."
Janewayová ten hlas poznala. Noughi. Byla štíhlá stejně, jako byl muž s parukou rozložitý, a až na širokou bradu a nízké čelo tak typické pro tyto lidi vypadala překvapivě přitažlivě.
Na sobě měla bílou košili a přes ni ještě jednu černou. Obě byly u krku rozepnuté a nápadnými, zářivými knoflíky dokazovaly, že vkus lze vyjádřit jakkoli. Upjaté kožené kamaše jí sahaly po kotníky a na jejích malých nožkách Janewayová spatřila ten nejnešikovnější pár bot, s jakým se kdy v životě setkala.
"Kapitáne Janewayová," pronesl Drickel. "Představuji vám Noughi a svého dobrého přítele Ruda."
Jméno Rud mu nepochybně sedělo. Janewayová jim oběma pokynula na pozdrav. Pak pohlédla na Drickela. On s Noughi flirtoval! Další nový rys jeho povahy - musela si přiznat, že se jí zalíbil.
"Vítejte," přivítala ji Noughi. Ani trochu na těch neuvěřitelných botách nezakolísala. "Vaši lidé jsou skvělí. Ouřadové mimo Zadní místnost se sázeli, kolik časových poplachů ještě zazní, než se je Kontrole podaří odstranit."
Janewayová potlačila otřes. Tito lidé si vytvořili tolik pravidel a nařízení, až málem zapomínali, že jednají se živoucími bytostmi.
"Noughi," napomenul ji Rud. "Tato žena je přišla zachránit."
Noughi se zastyděla. Tvář jí zaplavila jemná žluť, která téměř splynula s bílou spodní blůzy. "Nechtěla jsem vás urazit..."
"Neurazila," ujistila ji Janewayová. "Ráda slyším, že si na můj tým někdo vsadil."
"Míříte teď do periody jedna, předpokládám," zpovídal Rud Drickela.
Drickel přikývl. "Oznámila bys prosím Rawlikovi, že se k němu chystáme?"
"S radostí," přitakala Noughi. "Hodně štěstí."
"Doprovodím vás k časoplánu," nabídl se Rud. Odešli dveřmi, kterých si Janewayová ve stěně prve ani nevšimla. Skoro si přála, aby s sebou vzala Tuvoka. Určitě by jej podoba těchto jeskyní tři sta tisíc let v minulosti fascinovala.
Chodby byly z téhož kamene, jen v nich dosud nebyl prach. Když si rukou přejela po oblečení, začal opadávat z ní. Musí vypadat děsně. No nic. Brzy osvobodí svou posádku a bude se moci vrátit na Voyager.
Chodbu, do níž vstoupili, prostupovala vůně pálené smůly. Došli až k odbočce. Janewayová se ohlédla přes rameno k podobnému rozcestí. Stěny lemovaly stromky, ze kterých pravděpodobně ta vůně pocházela.
Vstoupili do postranní místnosti, která připadala Janewayové poněkud povědomá. Byla rozlehlá a měla vysoký strop, kameny zde působily všedně a účelně; ačkoli podlahu pokrýval beton, nebylo na něm ani zrnko prachu.
Uprostřed místnosti stála jediná loď. Jednalo se o miniaturní verzi časoplánu z povrchu planety. Chyběly jí ale přistávací vzpěry a měla menší obvod, vzhled však odpovídal.

Drickel spustil rampu. Rud k němu přistoupil. "Hodně riskuješ, když předpokládáš, že s tebou bude Rawlik jednat."
Drickel se pousmál. "Na rizika jsem odborník, Rude. Vždyť víš."
"Dobrá," připustil Rud. "Pokud ti to za to stojí, jsem s tebou."
Drickel podal Rudovi ruku ve formálním gestu. "Stojí to za hodně."
Pak vystoupal po rampě a vlezl dovnitř. Janewayová ho následovala.
Malé plavidlo bylo vybaveno deseti křesly, avšak žádným zjevným řízením. Na palubě se nikdo další nenacházel.
Drickel se zhluboka nadechl a věnoval kapitánovi úsměv. Pak se posadil. Janewayová provedla totéž.
Křeslo bylo měkčí, než si podle vzhledu představovala. Chvíli poté, co dosedla, dveře s klapnutím zapadly. Loď se zvedla nad plošinu a vzápětí se lehce usadila na stejné místo.
"Nějaký problém?" tázala se Janewayová.
"Ne," odpověděl jí Drickel. "Právě jste cestovala přes čtyři sta milionů let do minulosti."
Na oblečení jí stále ulpíval prach budoucnosti. Ty časové skoky pro ni zůstávaly natolik neskutečné, že si o nich nedokázala udělat jasnou představu. S výjimkou toho, že se cítila odříznuta od Parise, Tuvoka a Voyageru.
Otevírání dveří trvalo déle než celá cesta časem. Když se konečně odsunuly, Drickel vstal a vystoupil na rampu. Janewayová mu byla v patách.
Pokud by nevěděla, že právě cestovala časem, nebyla by schopna to na první pohled rozeznat. Místnost vypadala naprosto stejně - tentýž osamělý časoplán, tatáž betonová podlaha a shodná kamenná chodba. Pouze lidé vně lodě prošli změnou.
Několik z nich, oblečených v oranžových kombinézách, stálo poblíž vchodu do chodby. Před nimi s rukama založenýma za zády čekal muž přibližně stejné postavy jako poručík Paris. Oplýval charakteristickými alcawellianskými rysy, pouze na rozložité bradě si pěstoval bradku. Vlasy měl hnědé, ale zřejmě se jednalo o předpisovou paruku, jak mezi těmito lidmi bylo zvykem. Vedle něj ležely tři dlouhé černé bedny. Rakve zřejmě vypadaly stejně v kterémkoli světě. Janewayová si promnula čelo, neboť ji v tu chvíli popadla závrať. Drickel jí sdělil, že by zde mohla bojem s byrokracií strávit i tři měsíce, ale ona by tu klidně zůstala i celé roky, pokud by byla nucena.
Při pohledu na rakve Drickel zaváhal. Pak se jeho výraz změnil. Na rtech se mu objevil úsměv. "Úspěch," šeptl Janewayové. "Nechtě mluvit převážně mne."
Vykročil s rukou napřaženou a zopakoval s Rawlikem gesto, které prováděl před chvílí s Rudem. "Díky, že ses s námi sešel," řekl na uvítanou.
"Víš," pronesl Rawlik, "že jsi mě stál celkem dvě zvláštní důtky za osobní vměšování?"
"Možná bys chtěl zajít na regulační úřad," navrhl Drickel. "Předání těl rodinám by mělo probíhat podle stejných pravidel pro planetoskokany jako pro Alcawellianу."
Rawlik zavrtěl hlavou. "Mám byrokratických postupů dost na celý rok Reálného času dopředu." I jemu se kolem úst rozsvítil úsměv.
Janewayové vyschlo v krku. Drickel tvrdil, že uspěli, nechápala však, podle čeho tak soudí. Její uniformu stále ještě pokrýval prach budoucnosti a rakve jí připadaly příliš, příliš skutečné.
Postavila se Drickelovi po bok.
"Kapitáne," oslovil ji Rawlik a ona téměř nadskočila. Dosud si představeni nebyli. Tento muž však jednal, jako by ji snad znal. Možná také ano.
Uchopil její ruku do hřejivé dlaně. "Dovolte mi vyjádřit upřímnou soustrast nad ztrátou části vaší posádky." Mluvil hlasitěji, než bylo nutné. "Naše zákony jsou drsné, ale taková už je jejich podstata. Bráníme svou společnost, jak jen dovedeme."
Nejlepší odpovědí by asi bylo vůbec neodpovědět. Blahopřála si, že místo sebe neposlala Parise. Ten by Rawlikovi a jeho společníkům pravděpodobně jasně vysvětlil svůj názor na byrokracii. A s poddajnými byrokraty Paris také nezacházel dobře. Ani Rawlika by tolerovat nedokázal.
Rawlik ji stále ještě držel za ruku a najednou jí sklouzlo do dlaně cosi drobného. Něco jí předal. Musela se plně ovládat, aby se udiveně do dlaně nepodívala.
Vzápětí ji pustil. Kapitán sevřela dlaň. Předal jí kousek papíru.
Rawlik se obrátil k lidem v oranžovém. "Naložte rakve," nařídil. "Kapitán si své mrtvé odveze."
Oranžové kombinézy nadzvedly rakve jako nevkusní pohřební zřízenci. Janewayové přeběhl mráz po zádech. Doufala, že svědkem něčeho podobného už nikdy nebude, ale v nitru tušila, že se jí to nesplní.
Kapitán ztrácel svou posádku.
To patřilo k riziku povolání.
Lidé v oranžovém umístili rakve do časoplánu a opustili hangár. Rawlik přistoupil až k Janewayové a tiše promluvil: "Kapitáne, v rukou držíte protilátku. Použili jsme drogu, která simuluje smrt. Nemohli jsme však zmenšit dávku, aby to nevypadalo příliš okatě. Obávám se, že máte pouze hodinu Reálného času, než zemřou doopravdy."
"Postačí to?" zeptala se Drickela.
Přikývl. "Pokud ihned odejdeme."
"Nevím, jak vám poděkovat," řekla Janewayová Rawlikovi.
Usmál se. "Potěšení je vlastně na mé straně. Práce s Drickelem a s vámi mi v posledních několika měsících připomněla staré dobré časy; navíc jsme to dělali pro dobrou věc."
Drickel se ušklíbl. "Já jsem ti říkal, aby ses nepřivazoval ke stolu," připomněl mu.
Rawlik jen pokrčil rameny. "Má to své výhody."
"Tohle je jedna z nich," souhlasil Drickel. "Pověz mi, jak dlouho nám trvalo dostat se přes radu?"
"Tři měsíce Reálného času."

"Tři měsíce?" podivila se Janewayová. "Strávila jsem tu tri měsíce?"
"Ano," odpověděl stručně Rawlik. "A našli jsme si i čas zbavit vaši uniformu prachu."
Opětovala úsměv.
"Teď jděte," pobídl ji. "Ztrácíte Reálný čas."
Janewayová kývla. "Děkuji vám. A Kontrole také."
"To jste již udělala," usmál se znovu. "Velmi výmluvně, pokud smím dodat."
Drickel ji chytil za paži a společně vyběhli na rampu. Rakve ležely u vchodu, ponuré a temné.
"A ještě jedna věc," vzpomněl si Rawlik. Popošel k rampě a Janewayová se naklonila tak, aby jej slyšela. "Prosím, řekněte Torresové, že jsem pouze dělal svou práci."
Janewayová přikývla a podala mu ruku. "Stejně jako my všichni."
Vstoupila do časoplánu a rukou přejela lakovaný povrch všech tří rakví. V levé ruce bezpečně svírala papírek. "Do toho, pane Drickele."
"Posaďte se," nařídil jí. "Tahle věc jinak nepoletí."
Posadila se vedle něj a stále zírala na rakve. Téměř jako by slyšela tikot hodin.
Dveře se zavřely, časoplán se vznesl a v okamžení zase přistál. Jak prostý způsob cestování! A také velmi rychlý. Dveře se otevřely; Rud stál na stejném místě, kde jej zanechali. Obklopovali jej však další lidé v oranžových kombinézách. Vlasy mu ladily s jejich oblečením.
"Pohyb," rozkázal Drickel. "Máme povolení pro pobyt tohoto planetoskokana jen na několik minut Reálného času. Ty rakve pocestují společně s ní."
Oranžové kombinézy popadly rakve jako otepy dříví a spěchaly s nimi ke vchodu do Zadní místnosti. Tam je odložily.
"Bezpečnostní nařízení 111.42," vysvětlil Drickel, jako by tím mělo být všechno jasné. Když ale uviděl na kapitánově tváři zmatek, dodal: "Dovnitř vstoupit nemohou."
Rud počkal, dokud lidé v oranžovém nezmizí, pak dveře otevřel. Noughi stála uvnitř, ale boty měla položené na stole. Z tohoto úhlu pohledu připomínaly spíše podivně vyrobené vázy. Vyšla ven a společně pak rakve nanosili do Zadní místnosti.
Naložili první do časoplánu a Drickel nastoupil. Vešla se dovnitř jen stěží a neustále klouzala z křesla vedle Drickela.
"Přeneste mě do doby deset minut po našem odjezdu," nařídil Drickel. "Vyložím ji a vrátím se pro ostatní."
"Ráda bych vás doprovodila," řekla Janewayová.
"Je mi líto," odvětila Noughi. "Stroj může nést pouze dvě těžké položky najednou."
"Tak dobrá," připustila kapitán. Musel jít Drickel, jelikož ona stroj ovládat nedokázala. "Předejte to Tuvokovi." Podala mu papírek s receptem na protilátku.
"Předám. O všechno se postarám."
Přikývla a poodstoupila od časoplánu.
"Nač ten spěch?" podivil se Rud. Pak se podíval na kapitána. "Teda, už jsem nezdvořilý jako Noughi. A to jsem ji předtím sám za podobnou poznámku vyplísnil."
Janewayová mu věnovala úsměv a schválně do něj přidala i trochu smutku. "Chceme se jen postarat o naši posádku a pokračovat v misi."
Rud kývl a Drickel nařídil Noughi, aby jej odeslala. On i rakev zmizeli. O třicet sekund později, které Janewayové připadaly jako věčnost, se ozval Drickelův hlas: "Noughi, přenes mě zpátky."
Za okamžik se objevil společně s časoplánem.
Celý proces ještě dvakrát zopakoval a nakonec se před Janewayovou objevil s úsměvem na rtech. Dotkl se křesla vedle sebe a zeptal se: "Jste připravena vrátit se na svou loď?"
"Naprosto," odpověděla.
Mávla na Noughi a s Rudem si podala ruku, pak vstoupila dovnitř a usedla vedle Drickela.
Noughi na Drickela pohlédla. "Potom mi budeš muset pomoct s papírováním, jasné?" škádlila jej.
"S radostí," kývl a usmál se.
Za okamžik je už obklopila zaprášená místnost. Paris držel v ruce svítilnu a poněkud tak připomínal pouliční lampu. S výjimkou skutečnosti, že v mračnech prachu pokašlával.
Představoval to nejlepší, co spatřila za celé věky.
A to doslova.

## KAPITOLA 24

Janewayová nechala sebe, Parise a Drickela transportovat přímo na ošetřovnu. Nemohla se dočkat, až se dozví, zda to tým zvládl. Jakmile se materializovala u dveří, uviděla doktora vzhlédnout. Stál nedaleko zmateně pomrkávajícího Kima. Torresová si právě sedala. Neelix držel Kes pevně za ruku a něco jí potichu šeptal.
Janewayová se usmála. Zvládli to.
Přežili.
"Ne, ne, ne," rozkřičel se doktor. "Tak to tedy ne. Ihned odtud odejděte. Už jsem vás jednou varoval, obzvlášť vás, pane Parisi. V tomto stavu vás tu už znovu nestrpím."
"Vezmu si dvojitou službu, abych vám tu mohl poklidit," nabídl se Tom, zatímco si to rázoval ke Kimovi. Na uvítanou jej uchopil za ruku. "Kamaráde, měl bys přestat chodit po venku beze mě. Musím tě pak odtamtud vytahovat."

"No jistě," ozvala se Torresová. "Pan Skvělý a Úžasný. Tys proti té pekelné byrokracii stát nemusel."
"A tys zase nikdy nebyla ve federálním nápravném zařízení," oplatil jí to Paris.
"Promiňte nám, doktore," omlouvala se Janewayová. "Jen zkontrolujeme výsadek a necháme vás o samotě."
Doktor zavrtěl hlavou. "Žádná úcta k medicíně, žádná úcta k předpisům, žádná úcta k čistotě. Je jen s podivem, že se tohle místo ještě neproměnilo v líheň exotických nemocí." Zvedl svůj trikordér a znovu se sklonil nad Kima.
"Drahoušku, měla jsi nás vidět," vyprávěl Neelix Kes tak něžným tónem, jak to jen dokázal. "Byli jsme úžasní. Říkali nám, že podobnou troufalost a vytrvalost nikdy neviděli."
"Stýskalo se mi po tobě, Neelixi," odvětila Kes. "Jsem ráda, že jsi zase tady."
"Upřímně, miláčku, to jsem já taky. Pořád jsem na tebe myslel..."
"A ještě víc o vás mluvil," dodal Kim.
"Nebudete se hýbat nebo mluvit, pokud vám to vysloveně nepřikážu," upozornil jej ostře doktor. "Teď musím ty výsledky procházet znovu."
"Promiňte, doktore," omluvil se Kim.
"Varoval jsem vás..."
Úsměv na tváři Janewayové se šířil. Stýskalo se jí po těch lidech, ulevilo se jí, že je má zase na palubě. Popadla Drickela za ruku a s vděčností mu jí potřásla. Odpověděl jí úsměvem. Pak zamířila k Torresové.
"Jak se cítíte?"
Torresová vyslala k Drickelovi tázavý pohled a pak se obrátila ke kapitánovi. "Hlavně jsem velmi ráda, že jsem ještě naživu, kapitáne. Jak se vám ten systém vůbec podařilo porazit? My jsme vyzkoušeli snad všechno."
Janewayová pohlédla na Drickela. "To je dlouhý příběh, jehož některé části neznám ani já sama. Dodám jen, že vás tady pan Drickel odtamtud vytáhl posunem v čase."
"Posunem v čase!" B'Elanna přímo explodovala. "Doufám, že už o tom nikdy neuslyším." Pak vzhlédla k Drickelovi a výraz jejího obličeje se změnil. "Děkuji vám."
Zlehka se uklonil. "Není vůbec zač."
Janewayová stiskla Torresové ruku. "Jsem ráda, že vás zase máme."
"Je skvělé být na Voyageru, kapitáne."
Janewayová věnovala Torresové další úsměv.
B'Elanna si něco uvědomila. "Věřte mi, kapitáne, po této zkušenosti mi Hvězdná flotila připadá skoro skvělá."
"Opatrně, makisto," ozval se z vedlejšího lůžka Kim, "popíráš sama sebe."
Torresová se rozesmála. "Jsem si jistá, že ten pocit se ztratí."
Janewayová poplácala Torresovou po ruce a zanechala na ní drobnou prachovou šmouhu. "Potřebuji se umýt, ale pak se zase vrátím," pronesla rozhodně. "Jsem ráda, že všichni vypadáte tak skvěle."
"Kapitáne," oslovil ji Neelix. "Myslím, že bychom každému výsadku mohli vždycky přidat varování: Žádný spánek. Nikdy."
Oba dva, Kim i Torresová, se zasmáli a doktor si povzdechl.
"To zní velmi prakticky, pane Neelixi." Janewayová se obrátila k Drickelovi. Celou scénu pozoroval s úsměvem na rtech.
"Předpokládám, že se budete chtít brzy vrátit," odtušila Janewayová, "směla bych vám však nabídnout pokoj, kde se můžete umýt, pak vás provést lodí a pohostit vás teplým jídlem?"
"Bude mi potěšením, kapitáne," odvětil Drickel zdvořile. "Můj úkol ale ještě neskončil. Je tu stále ta záležitost s Kjandersem, kterou bychom měli urovnat."
Kjanders. Úplně jej pustila z hlavy. Zamračila se. Další dilema, kterému musela čelit se vztyčenou hlavou. "Pane Drickele, měla bych výčitky svědomí, kdybychom vám jej vrátili s vědomím, že jej čeká jistá smrt."
"To není tak úplně jisté, kapitáne," podotkl Drickel. "Vlastně záleží na jeho volbě."
"Volbě?" vykřikla Torresová z druhého konce místnosti. "Jak je možné, že my jsme žádnou volbu neměli?"
"Pokud hodláte zneklidňovat mé pacienty, budete odtud muset odejít," upozornil je doktor. "Mohu tuto cirkusovou atmosféru tolerovat jen po určitou mez."
"Žádný strach, doktore," ujistil jej Paris. "Pokud to na vás bude příliš, vypneme váš program."
"Tito lidé jsou sice již mimo nebezpečí, ale stále potřebují dohled," bránil se hologram. "Vypnout můj program by v tomto okamžiku nebyl příliš dobrý nápad."
Kim a Paris propukli v smích. Doktor vypadal zmateně.
Janewayová se touto výměnou názorů rozptýlit nenechala. "Jaký druh volby jste ochoten mu nabídnout?" optala se Drickela.
"Nabídnu mu zaměstnání."
"Zaměstnání?" Podobnou odpověď opravdu nečekala. "Tvrdil jste mi přece, že je hledaným zločincem!"
"Hledají ho pro porušení nařízení úrovní pět set až osm set a možná i vyšší. To dokazuje velkou nápaditost." Usmál se. "Ale ne takovou, jakou jsem prokázal já."
"Vy?" Janewayová se zahleděla do mimozemšťanova obličeje. Upřímně ji to překvapilo.
Zasmál se. "Ano, já. V naší společnosti se hazardéři dostávají do problémů, protože se snaží bojovat se systémem. Ale zároveň jsou těmi nejlepšími pro výkon mého povolání."
"Hodláte mu nabídnout práci Strážce, jako jste vy?"
Drickel přikývl. "Bude sice muset přežít školení, ale pochybuji, že s tím bude mít větší potíže, než jaké měl s útěky před Kontrolou."
Kapitán pohlédla na B'Elannu, které zářil, na tváři úsměv. Janewayové se ulevilo, že si zachovala slušnost a

nepropukla v hlasitý smích. "Právě zjišťujeme, že v naší kultuře jsou nejlepšími členy výsadku rebelové," vysvětlila Drickelovi. Pak se znovu podívala na Torresovou. "Ale učíme se."

Torresová na znamení díků kývla, ale neřekla nic.

Janewayová se dotkla komunikátoru. "Pane Kjandersi, potřebujeme vás okamžitě na ošetřovně."

"Hm," odpověděl Kjandersův hlas zmateným tónem. "Ehm, jistě. Myslím. Hned tam budu."'

Přerušil spojení.

Kes se na Janewayovou usmála. "Kjanders strávil spoustu času v důstojnické jídelně," vysvětlila. "Zjistil, že existují i jiné druhy kávy než jen ta, kterou pije pan Chakotay."

"Nezpůsobil ti žádné problémy, že ne?" Neelix se posadil, zjevně připravený k bitvě. Doktor jej jednou rukou položil zpět na biolůžko.

"Mluvila jsem s ním jen jednou, Neelixi," uklidnila ho Kes. "Choval se velice slušně."

Loď se vracela k normálnímu režimu. Janewayová si dlaní přejela po obličeji. Vrstvy prachu se rozmazávaly úplně po všem. Ona, Paris a Drickel vypadali, jako by fárali do dolů na Druvarious IV.

Pak si vzpomněla na zprávu, kterou měla předat. "Skoro jsem na to zapomněla." uvědomila si. "B'Elanno, pan Rawlik mě poprosil, abych vám vyřídila, že dělal pouze svou práci."

Torresová měla v očích nepřítomný pohled.

"Odpověděla jsem mu, že to i my všichni," dodala kapitán.

Torresová se pousmála. "Děkuji, kapitáne."

Janewayová přikývla.

V tu chvíli se ve dveřích objevil Kjanders. Spatřil Drickela a údivem otevřel ústa dokořán.

"Kontrola," vyhrkl. "Jak se sem dostala Kontrola?"

"To je přesně to," vysvětlil Drickel, "co se během příštích několika týdnů Reálného času budete učit. Omluvíte mě, kapitáne?"

"Jenom pokud mi slíbíte, že se mnou pojíte. A také bych si ráda promluvila o těch časoplánech na povrchu."

"Už jsme o nich mluvili," odbyl ji Drickel.

"Jen krátce," namítla Janewayová. "Ale ráda bych, abyste nám povolil odmontovat několik vnějších plátů z trupů těch starých vraků. Mohli bychom je využít jako zdroje paliva při cestě domů, a když uvážíme osud těch plavidel, nemyslím, že by někomu mohla chybět."

Drickel se zasmál. "Samozřejmě. Ovšem pouze výměnou za teplé jídlo a příjemný rozhovor." Znovu se jí uklonil, pak vzal Kjanderse kolem ramen a odváděl jej do jednoho z koutů ošetřovny.

Když se vzdalovali, Janewayová zaslechla, jak Drickel cituje nějaká čísla. Kjanders se zastavil a vykřikl: "Cože to po mně chcete?!?"

V té chvíli se rozesmála i Janewayová. Mohou na orbitě zůstat ještě další den, dokud se záležitosti s Alcawellem a těmito dvěma jeho obyvateli nevyřeší. Tím se ale nijak nezatěžovala. Co proti tak dlouhé cestě, jakou podnikli, znamená den či dva?